LUCY FOLEY

MYSTERY

OSPĂȚUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Traducere de
Monica Șerban

Excepțional!
DAILY MAIL

FICTION CONNECTION

Inteligent, stilat, uimitor!
Cel mai bun roman al lui Lucy Foley de până acum!
- *CHRIS WHITAKER*, autorul bestsellerului
Toate culorile întunericului

TREI

Lucy Foley

Ospățul de la miezul nopții

Traducere din limba engleză de
Monica Serban

Lui Kim, pentru zece ani de muncă împreună.
Îți mulțumesc pentru tot!

Pădurea

Un motor care toarce la ralanti, la marginea pădurii, noaptea.
Un mesaj lăsat în scorbura unui copac.
O invitație.

O vulpe, strecurându-se printre frunzele de fag moarte în căutarea unui iepure, se oprește brusc. Saltă capul, își ciulește urechile, ridică o labă, apoi se întoarce și o ia la goană. Bufnițele își întrerup cântul nocturn și pornesc în zbor de pe ramurile lor, tăcute ca niște fantome palide, dornice să-și găsească un alt cămin în pădure. O ceată mică de căprioare se împrăștie ceva mai zgomotos, zdrobind pământul printre tufe cu copitele mici, în graba de a scăpa.
Ceva se mișcă printre copaci acum, tulburând armonia firească din timpul nopții. Umbre cu greutate, umbre cu forme bine definite. Trecând prin frunzișul foșnitor, călcând cu putere pământul ținutului păduros, frângând rămurele și ferigi.
Se strâng în inima pădurii. În același luminiș pe care l-au folosit dintotdeauna; și înaintea lor străbunii, încă de la începutul legendelor. O adunătură ciudată. Siluete în robe negre și cu măști cu capete de fiare. Născută din adâncurile neștiute ale pădurii: o imagine venită tocmai din Evul Mediu, un basm popular

întunecat care să-i înfricoșeze pe copiii neastâmpărați. În lumea modernă, o lume a lipsei de timp, a vitezei și a conectării, ele nu mai au niciun sens. Dar aici, printre copaci, ascunse sub lumina lunii și a stelelor, lumea modernă este chiar basmul: diferit și bizar.
Nu departe, bătrânul stă în camera lui de lucru din pădure: într-o cabană înconjurată de copacii străvechi.
Ușa întredeschisă invită parcă înăuntru elementele naturii. Odată cu căderea nopții, s-a lăsat și răcoarea, care se strecoară pe ușă și răsfoiește hârtiile de pe masă.
În fața lui se află o pană neagră, ai cărei fulgi delicați sunt răvășiți ușor de adiere.
Bătrânul nu-i acordă nicio atenție.
Nu-i pasă de ea, pentru că este mort.

IUNIE 2025. SEARA INAUGURARII
BELLA

E seara inaugurării Conacului, „noua bijuterie a litoralului din Dorset". Totul îți captează atenția: panorama cu oceanul și cu valurile înalte, peluze de smarald care se întind până în buza falezei, piscina infinită creată de Owen Dacre. Însă în partea aceasta dinspre uscat se întrezărește o altă lume. În spatele clădirii se află o pădure seculară deasă, în care oaspeții pot ajunge pe niște alei cu pietriș ce șerpuiesc printre cabanele forestiere. Una dintre ele e a mea.

Închid ușa în urma mea. Mă iau după sunetul muzicii și al hohotelor de râs, lăsându-mă învăluită de amurgul purpuriu, până ajung în locul unde se servesc băuturile de bun-venit, chiar la marginea lizierei. Păsesc într-un soi de grotă improvizată, din lemn. Sute de felinare atârnă de ramuri. Văd o harpistă care cântă. Pe pământ au fost împrăștiate covoare vintage și perne uriașe, într-un soi de abandon boem. Mă așez pe una și dau pe gât un cocktail „Spiritul pădurii" — un gin amestecat cu un strop de bitter local din mesteacăn și rozmarin.

Ceilalți oaspeți rătăcesc vorbăreți de colo-colo, abia așteptând să petreacă un weekend la soare, lângă apă, fără să facă nimic. Doar vor bea, vor mânca, vor înota

și se vor veseli. Mulți par să se cunoască între ei: strigă entuziasmați când dau peste prieteni vechi ori se așază pe covoare și își cheamă cunoștințele să li se alăture. Atmosfera e relaxată, chiar dacă încărcată ușor cu o notă de competiție socială.
Nimeni nu are nevoie de păturile de lână ultrafine oferite — cu toate că soarele apune, e încă suficient de cald ca să porți doar un singur strat de olandă (multe, foarte multe haine din olandă, aici). Primul semn că valul de canicula este iminent.
În mijlocul scenei, ca o regină din povești — precum Titania pe tronul ei din lemn —, stă proprietara Conacului. Francesca Meadows. Strălucește în rochia ei de vis în nuanțe argintii și roz-deschis, cu un umăr gol, cu părul curgându-i în valuri pe spate și cu chipul luminat de sclipirile lumânărilor. *Un vis împlinit*: așa spunea în articol. *Sunt extrem de încântată să împart acest loc cu restul lumii*. Mda, cu restul lumii care își permite, în orice caz. Dar să nu despicăm firul în patru.
Mă uit în jur. Presupun că totul ți se pare idilic dacă faci parte dintr-un cuplu sau un grup mai mare și vii aici pentru un weekend în care să evadezi din oraș. Poate că numai eu nu consider locul atât de plăcut și de prietenos.

Aștept ca alcoolul să-și facă efectul și privirea mi se îndreaptă spre umbrele tot mai întunecate dintre copaci, spre bolta de crengi zdrențuită luminată de felinare, apoi în jos, spre hainele mele: din olandă, desigur, dar plină de cutele care trădează că abia au fost scoase din pachet. Totuși, locul unde-mi tot zăbovește privirea — nu mă pot abține — este chipul Francescăi Meadows. É atât de zen! Al dracului de satisfăcută.

Dintr-odată se stârnește agitație în adâncul pădurii, iar ea își îndreaptă privirea într-acolo. Oaspeții tac și se holbează spre întuneric. Harpista se oprește și ea din cântat.

De niciunde, un grup de nou-veniți dă năvală în grotă. Și nu sunt îmbrăcați în olandă. O gașcă de zdrențăroși încălțați cu bocanci de munte. Multe femei printre ei, cu piercinguri, tatuaje și cu rădăcinile albe. Francesca Meadows nu se clintește și continuă să zâmbească. Un membru al staffului însă — o blondă minionă, în cămașă albă și pe tocuri, probabil o manageră — pornește spre ei ca la comandă. Le vorbește discret, fără să ridice tonul. Din păcate, lidera găștii de nepieptănați nu pune botul.

— Mi se rupe-n paișpe, se rățoiește ea. Dreptul de liberă trecere există de secole — cu mult înainte să existe măcar casa asta.

Voi sunteți cei care încălcați o proprietate. Localnicii au umblat dintotdeauna printre acești copaci... au folosit lemnul, flora și fauna. Aici avem o convergență unică între puncte de referință geografice străvechi, cu încărcătură spirituală. Să ții oamenii departe de acest loc — de pământul *lor* — în felul acesta este diabolic. E un soi de crimă.

Femeia se uită peste capul managerei direct spre Francesca Meadows, când urlă:

— Cu tine vorbesc, apropo! Nu-mi pasă că ai mituit consiliul sau ce-ai făcut. În ceea ce ne privește, pădurea *ne* aparține mai mult decât îți va aparține ție vreodată. Așa că poți să ne lași să trecem pe-aici sau putem să facem un scandal de-adevăratelea. Așadar, ce alegi?

Managera se dă un pas în spate, nesigură. Aruncă o privire scurtă spre proprietară. Capul auriu al Francescăi Meadows încuviințează aproape insesizabil. Managera murmură ceva apoi spre micul grup. Orice a spus, pare să funcționeze, fiindcă după un moment de deliberări oaspeții nepoftiți își văd de drum. Drept prin poieniță, uitându-se cu dezgust în jur. Sub privirile lor încruntate, oaspeții care petrec se îndreaptă puțin de spate și își aranjează hainele șifonate. Una dintre intruse dă cu piciorul unui cocktail și gașca se îndepărtează în sunetul paharului spart.

Harpista reîncepe să cânte, iar barmanul ia shakerul pentru cocktail.
Însă eu simt că s-a schimbat ceva în atmosferă.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU

Pescadorul iese în larg chiar înainte să se crape de ziuă, iar siajul strălucește argintiu în lumina felinarelor cu halogen. Pescarii se îndreaptă spre larg, ocolind cu grijă Mâna Uriașului, cinci coloane din calcar care se ridică dincolo de limita stâncilor, precum degetele uriașe de la o mână. E puțin înainte de ora 5 dimineața. Ziua când soarele va răsări cel mai devreme: ziua de după solstițiu și cea mai lungă din an.

Cerul se colorează deja de la violet spre mov. Totuși e ceva ciudat în dimineața asta. A apărut o a doua pată de culoare, ca un duplicat de răsărit, numai că în direcția opusă, pe uscat. O împroșcătură cărămizie. Mai târziu se va spune că-i puteai simți dogoarea. Chiar și acolo, pe mare. Răsuflarea fierbinte în ceafă, ca un al doilea soare.

— Ce-i lumina aia?

Primul care o observă i-o arată celui de lângă el.

— Care lumină, omule?

— Acolo, deasupra falezei.

Acum se întoarce să vadă și al doilea.

— Aia nu e lumină. E... ce naiba *e*? Ah! La naiba!

— E un foc.

— Arde ceva. Chiar pe coastă.

Când vântul își schimbă direcția, se simte și mirosul de fum. În aer, apar fulgi cenușii care dansează în jurul lor, pentru ca apoi să se așeze pe punte și pe valuri.
— Iisuse! E o clădire.
— E locul ăla nou. Hotelul care abia s-a deschis... Conacul.
Opresc motorul. Stau și se uită. Nimeni nu scoate o vorbă. Se holbează îngroziți și captivați totodată.
Unul dintre ei scoate un binoclu. Altul scoate un mobil.
— N-aș zice că-mi pare prea rău. Cu rahaturile pe care le puneau la cale. Pare un fel de justiție divină, spune el, făcând câteva fotografii.
Al treilea bărbat îi smulge telefonul din mână.
— Nu se face, omule! Nu-i corect. Poate au murit oameni acolo. Oameni nevinovați... personal... localnici.
Tac toți când își dau seama că există și posibilitatea asta. Privesc fumul care începe să se ridice în nori mari cenușii. Simt acum și mirosul înțepător care le ajunge în nări.
Unul dintre ei sună la poliție.
Lumina se schimbă din nou. Fumul se întinde precum cerneala în apă, revărsându-se iute peste albul-azuriu al dimineții, acoperind soarele proaspăt răsărit. De parcă întunericul nopții se

întoarce, ca un giulgiu tras peste cer. De parcă orice s-ar petrece pe faleză a anulat zorii.

SEARA INAUGURARII
EDDIE

Mai e puțin până la miezul nopții. Aproape de sfârșitul turei mele. Oaspeții sunt ocupați cu băuturile de bun-venit, așa că barul dinăuntru este pustiu. Scot paharele dintr-o cutie și le așez pe rafturi, în timp ce o ascult pe Rita Ora în căști. Băieții din echipa de rugby obișnuiau să mă ridiculizeze pentru gusturile mele muzicale, însă *I'll Be There* chiar m-a ajutat să trec prin munții de vase și de pahare murdare — să le stivuiesc, să le dau jos, să le spăl și să le clătesc, după care să o iau de la capăt, pe măsură ce vin de sus, de la Seashard, restaurantul nostru. Am văzut mâncarea când au dus-o de-aici: arăta grozav. Acum însă, nici la porci n-ai da-o. Mi-e foame de mor, dar nu mă tentează să gust nici măcar un dumicat.

E prima mea tură propriu-zisă, pentru că hotelul e plin acum. Încă nu m-am prins cum să folosesc corect furtunul; am reușit să-mi ud pantofii de două ori. Tot personalul de la Conac poartă tenișI, pentru că întreaga atmosferă e *casual*. Dar sunt de firmă, Common Projects, o marcă pe care eu n-aș cumpăra-o niciodată, deoarece o pereche costă de trei ori cât câștig eu pe săptămână.

Tresar când cineva îmi ridică o cască de pe ureche. E doar Ruby, prietena mea de la

recepție.
— Toate bune, Eds? Am venit să iau și eu o Cola.
Deschid frigiderul și îi întind una.
— Am nevoie de niște cofeină. M-a epuizat zâmbitul ăsta prostesc toată ziua.
Ruby a venit de la Londra. Majoritatea posturilor care presupun contact direct cu clienții au fost ocupate de persoane din afară, așa ca ea, care au experiență (ea a lucrat într-un loc numit Chiltern Firehouse) și un accent potrivit.
Un tip într-un costum roz-pal și tenișii scumpi intră agale în bar.
— Ai un Macallan de 25 de ani?
Bărbatul privește la raftul din spatele meu.
— Numai din ăla de 18 ani? Ha! pufnește el, evident deloc impresionat.
Ruby ia o gură din cola ei și, când bărbatul nu se mai vede, spune:
— Nu ți se pare că sunt bărbați cu personalitate „dobitoc bogat alb“?
Ruby mai soarbe din suc.
— Cred că majoritatea rămân peste weekend.
Ruby e unul dintre puținii angajați care nu sunt albi — tatăl ei e din Trinidad. Când nu e în uniformă, poartă un trenci de piele și își pune ochelari mici, ca în *Matrix* și mi s-ar părea prea drăguță și prea cool ca să stau de vorbă cu ea, dacă n-ar fi și superamabilă și ușor tocilară — o să

începă curând un masterat în literatură engleză la Exeter. În plus, n-are cum să fie atrasă de țărani din Dorset, de departe mai netoți decât ea, așa că oricum n-am nicio șansă.
După ce pleacă, dau muzica mai tare și îmi intru în ritm. Stivuiesc paharele cu picior înalt, paharele bombate fără picior, paharele pentru martini, cupele de șampanie. Îmi place să mă joc când le pun în mașina de spălat vase: încerc să ghicesc cocktailul după miros și după culoarea resturilor de băutură. Poate sună jalnic, dar eu consideră că e o practică. Cred că un barman bun ar fi în stare să le deosebească. Specialitatea barului din interior se numește The Manor Mule[1]: grepfrut, ghimbir, votcă și un strop de ulei CBD — chestia asta pare să fie adăugată în toate pe aici.
S-a dovedit că dacă lucrezi vara la ferma familiei nu te califici decât pentru spălat vase. Dar trebuie să începi de undeva, nu? Iar dacă „îmi voi dovedi capacitățile" în următoarele câteva zile, managera Michelle zice că o să pot ajuta la ospățul de sâmbătă seară, când voi servi băuturi și altele de genul ăsta. Vreau să fiu barman, să scap din Tome și să încep o viață nouă la Londra. Într-un fel, ruptura de ligament încrucișat a fost o ușurare. Nu voiam să joc rugby la acel nivel. Nu mai era distractiv și

era presiune prea mare. Nici la facultate nu am chef să mă duc. Și cu siguranță nu-mi doresc viața tatălui meu, nu mă interesează să preiau ferma. Fratele meu ar fi trebuit să se ocupe de ea.
Surprind o mișcare cu coada ochiului. Mă abțin la timp să înjur când zăresc o siluetă întunecată apropiindu-se de bar. De unde naiba a mai răsărit și asta? Femeia se apropie și ajunge în lumină.
— Bună! mă salută ea. Îmi poți da un martini?
Miroase a Londra și a bani. Blondă, ruj roșu, parfum greu, scump. Cam trecută. Nu ca mama, dar mult mai mare decât mine. Are o față frumușică și sprâncene normale, atrăgătoare. Am văzut grămezi de sprâncene înfricoșătoare în ultima vreme. Fosta mea prietenă Delilah a trecut printr-o fază în care și le desena cu un marker permanent.
Îmi șterg de blugi mâinile umede și îmi dreg glasul. N-am voie să prepar băuturi. Dacă mă prinde Michelle...
Dar nu-i pot mărturisi așa ceva. Nu găsesc puterea să o informez că eu sunt doar băiatul care spală vasele.
— Gin sau votcă?
— Tu ce-ai alege?
Cineva ca ea n-ar trebui să știe ce preferă în martini? Bag de seamă că e ușor agitată când o privesc mai atent. Se joacă nervos

cu un teanc de șervețele pentru cocktailuri și rupe unul în fâșii subțiri și neregulate. Îmi dreg glasul.
— Depinde ce vă place mai mult, aș zice.
Ca să par și mai încrezător, folosesc o replică auzită de la Lewis, barmanul-șef:
— Dar ginul e câștigător, în opinia mea.
Ca și cum aș prepara sute de martini pe zi.
— Și pot să vă fac un *dirty martini* sau cu coajă de lămâie.
Femeia zâmbește recunoscătoare.
— Atunci gin să fie. Am încredere în tine. Două gin martini, te rog! Ce înseamnă *dirty martini*?
Mă înroșesc până în vârful urechilor. Să sperăm că e suficient de întuneric ca să nu vadă.
— Ăăă... înseamnă să adaugi saramură de măsline verzi.
— Atunci *dirty* să fie.
Flirtează oare cumva cu mine? Delilah îmi zicea mereu că habar n-am când se dau fetele la mine: „Ce dracului, măi, Eddie! Ar putea să fie călare pe tine, să-ți bage țâțele în ochi și să se frece de tine, iar tu ai fi convins că tipele sunt doar prietenoase!“
— Două *dirty* gin martini, imediat, rostesc cât pot de convingător.
Oare par un puțoi? Un țărănoi din West Contry care încearcă să fie ceva ce nu e? Ei bine, chiar asta cred că sunt.
— Știi ceva?

Femeia alunecă de pe taburetul înalt de la bar. E mai scundă decât mi-am închipuit, dar și eu sunt mai înalt decât aproape toată lumea.
— Poți să mi le aduci în cameră? Stau în cabana numărul...
Scoate cheia din geantă și o verifică.
— ...11. Cea mai apropiată de pădure.
— Ăăă...
Mă gândesc. Dacă Michelle mă prinde în camera unui oaspete, s-ar putea să mă omoare de-a binelea. Ruby zicea ieri că i se pare că Michelle are „ochi de Liz Truss nebuna și n-ai vrea să te pui rău cu ea, fiindcă e-n stare să-ți facă felul în somn".
— Aș fi extrem de recunoscătoare, spune clienta și-mi aruncă un zâmbet.
Un zâmbet care cam cere afecțiune.
Oaspeții au întotdeauna dreptate. Așa ne-a spus Michelle săptămâna trecută la instructaj. Mai ales oaspeții care stau într-un asemenea loc.
— Sigur, îi răspund. Vin imediat.
Zece minute mai târziu, bat la ușa cabanei numărul 11. E un drum destul de lung până în zona cabanelor forestiere, pe aleile cu pietriș luminate de felinare, cu o tavă cu băuturi în mână, mai ales când te și ferești de Michelle. Recepția de bun-venit probabil că s-a terminat deja: nu se mai aud nici voci, nici muzică, doar bufnițele și foșnetul frunzelor bătute de vânt.

Cabana e cea mai îndepărtată de clădirea principală, lângă copaci. Ramurile o înconjoară din toate părțile, de parcă ar vrea s-o tragă mai adânc în pădure. Nici dacă m-ai plăti n-aș dormi aici.
Camerele astea se numesc cabane pentru că bogătașilor le place să pretindă că dorm în condiții aspre, când în realitate au paturi super king și propria baie exterioară, unde există un duș cu apă de ploaie. Sunt și cele mai ieftine, fiindcă nu au vedere la mare ca bungalow-urile de pe faleză, de pe partea cealaltă a Conacului. Adică ieftine în comparație cu celelalte. Noile camere sub formă de căsuțe în copaci probabil că vor fi pentru oamenii bogați care vor același gen de experiență, dar și să doarmă la câțiva metri înălțime.
— Hei, ai venit repede! mă întâmpină femeia când deschide ușa.
Ceva din vocea ei răgușită pare sexy, ca atunci când vorbește Nigella despre cârnați sau unt topit (eu și mama ne uitam la o grămadă de emisiuni culinare; Nigella a fost prima femeie care mi-a picat cu tronc). Rujul de pe buze i s-a întins ușor și e desculță.
Vreau să spun ceva cool sau inteligent, dar nu reușesc să îngaim decât:
— Ah, nicio problemă.
— Ce-ar fi să pui băuturile aici? îmi sugerează ea, ținându-mi ușa larg deschisă.

Intră!
După ce scap de tenișii mei umezi (am fost antrenat la greu de mama pentru astfel de situații), arunc o privire în jur. Încă n-am vizitat vreo cameră de oaspeți. Nu știu la ce mă așteptam, dar e mai elegantă decât îmi imaginasem. E mică, dar într-o parte are un pat mare cu baldachin acoperit cu așternuturi albe, iar la picioarele lui, două fotolii din catifea verde-închis cu o măsuță de cafea din sticlă și metal auriu între ele. Fiindcă e o cabană de lemn, mobila șic pare cumva și mai șic. Și *miroase* bine, a îux, ca restul Conacului. În toate spațiile sunt folosite difuzoare cu „parfum personalizat", despre care Ruby zice că îi dă dureri de cap.
Pun tava pe măsuța de cafea. Mă aștept să apară de niciunde un soț sau un prieten ca să ia al doilea martini, dar nu mai e nimeni. Femeia se așază într-un fotoliu și ridică un pahar. Probabil că vântul s-a întețit, pentru că ramurile se lovesc de ferestre acum.
— Și cealaltă băutură? Să o las aici? întreb.
Da, mai zăbovesc puțin, deoarece ar putea fi prima mea șansă — singura mea șansă? — să primesc bacșiș.
— E pentru tine, îmi răspunde.
— Ah...
Am încălcat deja regulile, dar asta ar însemna chiar să-mi fac de cap.

— Dar nu...
— E aproape miezul nopții. Nu mai e nimeni la bar. O să fie în regulă. N-ai vrea să-mi ții companie? mă roagă ea, bătând ușurel cu palma locul de alături.
Felul în care rostește ultimele cuvinte are ceva deosebit. Vocea i s-a schimbat. Brusc mi s-a părut... cum oare? Tristă? Speriată? De parcă nu voia să fie lăsată singură? Mă așez pe marginea fotoliului, vizibil stânjenit.
Crengile se lovesc iar de acoperiș și o văd cum tresare.
— Era ultima cameră disponibilă, explică ea. Nu m-am gândit deloc la cum o să fie aici, de una singură, după lăsarea nopții.
Tura mi se termină curând. Și nici nu prea știu cum să refuz. Majoritatea celor stau în astfel de locuri sunt obișnuiți să obțină tot ce-și doresc.
la paharul de martini neglijent și varsă o parte din băutură.
— Hopa! exclamă ea, râzând scurt și nervos. Ai avut dreptate, continuă ea, după ce ia o sorbitură.
Clipesc des, pentru că habar n-am despre ce vorbește.
— Poftim?
— Ginul e câștigător. Băutura. Gustă și tu.
lau o sorbitură, fiindcă din nou nu sunt în stare să zic nu. Am mai încălcat o regulă. Bravo, Eddie. Are gustul pe care îmi

imaginez că-l are benzina de brichetă, ca și cum te-ai îmbăta prima dată. Nici măcar nu pot zice dacă e bun, dar ea pare fericită, așa că mă simt mândru. Arată chiar profesionist, așa cum e garnisit cu măslină verde.
— Cum spuneai că te cheamă?
— Eddie.
— Bună, Eddie! Eu sunt Bella. Ești de prin partea locului? Accentul tău...
— Mda. De pe-aici.
N-am de gând să-i mărturisesc că vin de la ferma din capătul drumului, pentru că am auzit deja un cuplu plângându-se de miros. A râs, apoi și restul staffului a râs: e unul dintre motivele pentru care nu le-am zis nici colegilor.
Femeia mă urmărește cu atenție, de parcă ar vrea să înțeleagă ceva. Simt cum mă îmbujorez iarăși.
— Iartă-mă! își cere ea scuze, dându-și seama că se holbează la mine.
Își ferește privirea și se întinde după băutura ei.
De-afară se aude un sunet. Un geamăt. Doar nu e ce cred eu, nu? Mă înroșesc și mai tare; mă bucur că lumina nu e puternică aici. Multe lucruri la Conac sunt de cea mai înaltă calitate — dar poate nu și izolația fonică a cabanelor forestiere. Încă un sunet: un țipăt... apoi încă un geamăt. Dumnezeule! Nu! Undeva, destul de

aproape — poate doar la câțiva metri depărtare — cineva s-a apucat să facă sex sălbatic, ca pe PornHub.
Nu știu cum să mai procedez cu obrajii care îmi ard. Dar ea izbucnește în râs, ceea ce o ușurare, pot să o imit și să mă prefac că nu sunt de-a dreptul îngrozit. Când ne oprim din râs, nu-mi vine în cap nimic de zis. Pesemne nici ei, fiindcă tăcerea se prelungește până când chiar devine foarte dificil să mai spui ceva. Mai urmează câteva scâncete și câteva bufnituri ritmice. În viața mea nu m-am rușinat atât de rău. Acum pare și mai liniște prin comparație.
— Nu știu exact ce caut eu aici, explodează ea brusc, ca și cum ar vorbi cu sine.
— Adică în camera asta?
Suntem în aceeași situație, presupun.
— Nu, vreau să spun aici, la Conac. Am rezervat camera dintr-o toană, știi?
Mi se pare neliniștită. Aproape... speriată?
— Acum, că sunt aici, ei bine... mă întreb dacă a fost o idee bună...
Se oprește brusc.
— La naiba! Scuze. Vorbesc aiurea. Probabil că de la martini mi se trage.
Dar mie nu mi se pare băută, ci doar extrem de agitată.
Nu prea înțeleg cum ar putea fi un lucru rău să îți poți permite trei nopți într-un asemenea loc... unde nu trebuie decât să alegi unde te bronzezi, la piscină sau pe

plajă, și probabil să hotărăști ce mănânci ia micul-dejun. Probleme de oameni bogați. Ruby spune că ăștia reușesc mereu să dramatizeze totul, pentru că atunci când nu ai dificultăți reale în viață sfârșești prin a-ți crea singur unele.
— Totuși, e un loc plăcut în care să stai, nu? întreb.
— Da. Este. De-ar…
Se oprește din nou și zâmbește.
— Chiar cred că m-am amețit puțin. Chestia asta e periculoasă! comentează ea, ridicând paharul de martini ca să mai dea pe gât o dușcă zdravănă.
Când mă uit din nou la ea, mă privește atât de intens, încât nu știu cum să mă mai port.
— Iartă-mă, zice ea. Ai ceva care îmi amintește…
Tace și ridică mâinile.
— Poate gura ta. Forma ei, aici.
Îmi mângâie conturul buzei de sus cu degetul. Pielea începe să mă furnice. Oare se dă la mine? Chiar se întâmplă?
Din cabana din apropiere se aude încă un geamăt.
A trecut un secol de când nu mi-am mai tras-o. Brusc, chiar și zgomotele nesuferite ale unei partide de sex vulgare par să mă excite.
Simt mirosul de alcool din răsuflarea ei. Se ține bine, chiar dacă e mai în vârstă. E

ceva foarte intens la ea și la toată situația, care e și ea destul de sexy.
Îmi zâmbește, dar nu mai e ca înainte, când râdeam. Îi răspund tot cu un zâmbet.
Nu știu cum, dar parcă ne-am apropiat puțin unul de altul.
Am senzația că știu ce se va petrece, dar tot nu-mi vine să cred.
Apoi se întâmplă. Mă sărută. Sau ne sărutăm… fiindcă fără îndoială îi răspund.
Îmi place oare? În definitiv, mi s-a sculat. Pe de altă parte, am 19 ani, așa că orice mă excită.
Doar că… toată dinamica asta, cine deține controlul și cine nu, îmi dă un sentiment ciudat. O să mă culc cu o clientă a hotelului doar pentru că sunt prea politicos să spun nu? Nu am mai făcut sex decât cu o singură fată înainte. Înseamnă că n-o să mă descurc? Când ne-am despărțit, Delilah mi-a zis că „s-a prefăcut aproape jumătate din timp". Mă gândesc la cuvintele ei mai mult decât aș vrea.
Închid ochii strâns și mă străduiesc să mi-o scot din cap pe Delilah.
Și apoi se termină. Ea se retrage, iar eu deschid ochii.
Mă privește fix. Am impresia că e surprinsă să mă vadă aici, de parcă se aștepta să fie altcineva.
— La naiba! exclamă ea după câteva secunde. Doamne ferește, îmi pare rău!

Trebuie să plec... adică, trebuie să mă duc la baie.
Când se ridică, se clatină ușor și îmi dau seama că nu e doar „puțin amețită". După ce dispare la baie, zăresc pe măsuța de toaletă o sticlă pe jumătate goală de vin spumant.
Stau în camera asta luxoasă și aștept să-mi treacă erecția, întrebându-mă cum să procedez în continuare. Mă simt mai mult decât stânjenit. Dacă ea e beată, iar eu nu... e o chestie nasoală, nu? Lucrurile nu arată bine deloc.
Nu vreau decât să mă car. Aș putea să plec cât e încă la baie. Dar ar fi foarte nepoliticos. Există posibilitatea chiar să înrăutățesc situația. Nu știu, dacă o să mă dușmănească? S-ar putea să facă în așa fel încât să fiu dat afară din prima mea zi de lucru propriu-zis.
Mă duc spre ușă și mă lovesc de servantă, iar pe podea cade un dosar din care se împrăștie o grămadă de hârtii. Rahat! Mă așez în patru labe ca să le adun pe toate la loc, dar încremenesc imediat. Sunt multe tăieturi din reviste și ziare și par să fie toate despre Francesca Meadows, patroana Conacului. Multe, foarte multe. Unul despre nunta ei cu arhitectul Owen Dacre, de acum două luni. Văd citatul mare de deasupra altuia: „Mi-am dorit să creez pentru oaspeții noștri un loc în care să

scape de viețile lor extrem de stresante de la oraș, un loc în care să-și găsească liniștea. Știu că unii vor spune că o persoană obișnuită nu-și permite așa ceva, dar mi-am dorit un loc perfect și perfecțiunea e scumpă."

Pe pagina de dedesubt, o fotografie a patroanei ținând în brațe un cocoșel alb foarte dichisit. Peste poză e scris cu pixul cuvântul BOARFĂ. Literele au fost scrise atât de apăsat, că au rupt hârtia.

Clanța de la baie se mișcă ușor. Simt că am văzut ceva ce n-ar fi trebuit. Pun hârtiile la loc pe servantă și reușesc să ies înainte să se întoarcă ea în cameră.

---

[1] Catârul Conacului *(N.t.)*.

FRANCESCA

În sfârșit, seara inaugurării. Aștept acest moment de multă vreme. Conacul forfotește de oaspeți pentru prima dată și mă simt *binecuvântată*. E cuvântul pe care l-am scris în jurnal. Jurnalul în care îmi așternzilnic gândurile ca să mă ancorez bine în prezent (mă descurc de minune să trăiesc în momentul de față). Vă mărturisesc un mic secret: *binecuvântată* este de fapt un cuvânt pe care îl scriu în cele mai multe zile. Știu că seamănă deja cu un clișeu de pe Instagram. Dar pentru mine e real și e cel mai important. Să fii autentic e cheia, nu?

Stau în spațiul meu unde meditez de obicei, din apartamentul nostru de la ultimul etaj al Conacului, privind pe fereastră. Încă e minunat de cald. Schimbările climatice sunt ceva îngrozitor, dar trebuie să rămânem optimiști și nu pot nega că e bine pentru afacere. Cerul n-a fost niciodată atât de senin, iar stelele atât de strălucitoare și de aproape de pământ, încât cerul nopții mă duce cu gândul la opalul negru montat într-un inel de aur aflat pe mâna mea stângă. Cristalele mele nu dezamăgesc! Sunt atât de semnificative, încât fiecare cameră se bucură de o mică selecție de pietre atent alese, care să satisfacă nevoile oaspeților noștri. Prin astfel de detalii se diferențiază Conacul de

restul. Știați că opalul negru purifică trupul și sufletul? „Nu că ai avea nevoie“, mi-a zis proaspătul meu soț, Owen. Pe deasupra, cristalul îți oferă și protecție împotriva energiei negative.
Am avut nevoie de asta acum două ore. Scena aceea cretină de la recepția de bun-venit — cu intrușii care au năvălit cu bocancii lor în idila frumoasă creată de noi în pădure. N-am de gând să mai insist asupra incidentului. Dar, serios vorbind, ai crede că au acceptat deja până acum că au pierdut o luptă dusă cinstit. Doar suntem ia țară, pentru Dumnezeu, au suficient spațiu pe unde să hoinărească, fără să fie nevoie să încalce o proprietate privată.
Îmi trec degetele peste piatra neagră. *Inspiră, expiră.* Mă uit în jos la peluze și la argintiul sclipitor al mării, învăluite în lumina lunii în creștere. Regatul meu.
Totul este pur și simplu perfect, cu excepția câtorva fleacuri. Primul este ferma Seaview, care e puțin mai încolo. Fermierul... nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău, pentru că nu-mi stă în fire, dar, Dumnezeule, e o brută cu înfățișare sălbatică, iar ferma îți rănește privirea. Și să nu mai pomenesc de miros! Animalele par triste, de parcă s-ar ruga pentru o viață mai bună. Serios! E ultimul lucru pe care și-ar dori cineva să-l vadă înainte să ajungă la porțile noastre. Ce lucruri aș putea face

cu ea! Curățenie impecabilă și frumusețe: o combinație de Soho Farmhouse și Daylesford Organic. Oaspeții noștri s-ar putea plimba peste tot în cizme de cauciuc speciale pe care li le-am pune la dispoziție, ar vizita zona, ar hrăni cu biberonul miei drăgălași și și-ar alege singuri ouăle pentru micul-dejun. Deocamdată, doar un vis — dar am dat peste niște documente interesante printre actele bunicului, care sugerează o problemă cu dreptul de proprietate asupra unei suprafețe mari de teren. Am discutat puțin cu avocații mei, ba chiar am și depus ceva la consiliul local. Așa că stați pe-aproape! Am doi prieteni noi în consiliu acum. Nimic nu e imposibil: am învățat asta când am schimbat traseul potecii.

Vedeți voi, am considerat dintotdeauna că în viață lucrurile nu merg pur și simplu, merg în favoarea mea. Gândiți-vă la acest loc, de pildă: rezervat la capacitate maximă pentru șase luni, din ziua în care am anunțat că deschidem. Începem așa cum avem de gând să continuăm, cu o festivitate magnifică. Când mi-am dat seama că weekendul de inaugurare pică în perioada solstițiului, am simțit că e mâna destinului. Iată modul nostru de a spune că am sosit, cu ceva excelent organizat, cu o experiență de neuitat. Un ospăț în aer liber la miezul nopții. Zilele astea nu mai e

suficient să oferi confort și mâncare de cea mai înaltă calitate. Oaspeții se așteaptă la mai mult. La puțină *magie*. La ceva din care să simtă că fac parte, ceva despre care pot povesti când se întorc acasă, ceva, da... care să stârnească invidia prietenilor, rudelor sau a urmăritorilor lor din social media (deși, oficial, noi descurajăm folosirea telefoanelor aici, ca să ne asigurăm că oaspeții rămân cu picioarele pe pământ și se conectează cu propria persoană). Însă un pic de invidie sănătoasă nu strică.

Mă interesează să folosesc și istoria păgână locală, tradițiile vechi și rurale prin care se sărbătoresc anotimpurile, dar să le dau o notă proaspătă, modernă. Nimic macabru, înțelegeți? Unele dintre legendele de pe aici sunt cam lugubre. Și nimic *enervant*. „Păgân șic", aș zice. Am în cap imaginea petrecerii de sâmbătă noaptea, afară, sub un cer senin, înstelat. Buletinul meteo sugerează că dorința mea se va împlini. Vedeți? Întotdeauna obțin ce vreau. Va fi extraordinar. Simt asta.

Închid ochii ca să mă bucur pe deplin de energia lunii. E foarte important să-ți pui la treabă toate simțurile, să devii una cu mediul înconjurător. Abia acum sesizez *bum-bum-bumul* basului din depărtare. Un strigăt, un hohot de râs. Vine dinspre plaja de sub hotel. S-au întors. N-am crezut că

vor avea nerușinarea să intre pe proprietate, odată ce se va deschide Conacul. Asta e plaja *mea*.
lau mobilul și o sun pe Michelle.
— Bună, scumpo! Se întâmplă din nou. Poți rezolva?
— Stai liniștită, Francesca. Nicio problemă. Michelle. Atât de dornică să fie de folos! Aproape că aud cum freamătă de entuziasm să-mi dovedească imediat de ce e în stare. Lucrează cu mine de șase luni ca să punem la punct inaugurarea. La fel de loială și de ascultătoare ca un cocker spaniel dresat.
— Ești un *înger*. Știi, da? Mulțumesc.
O altă bubuitură de bas, chiar când închid. *Vâjjjj* — o flacără de furie pură îmi străbate ființa atât de repede, încât mă lasă fără suflare.
Nu, Francesca! Inspiră. *Tu nu ești așa. Tu ești mult mai rațională. Caută lumina. Găsește spațiul neclintit al păcii. Expiră.*

BELLA
Ah... pe toți dracii! Ce-o fi fost în capul meu?
Ies din baie. M-am dat cu apă rece pe față și mă simt mult mai trează. Încă sunt beată, da, însă dureros de conștientă de tot ce s-a întâmplat. În cele mai mici detalii.
Cabana e goală, iar ușa de la intrare se lovește de zăvorul ei. Eddie barmanul a dispărut. Răsuflu ușurată, dar și oripilată. Oare băiatul a simțit nevoia s-o ia la goană?
Iisuse! Sunt mamă, pentru Dumnezeu! Poate chiar destul de bătrână ca să fiu mama lui?
Ideea e că n-am vrut să rămân singură aici, lângă pădure.
Am rezervat camera cu luni în urmă. Mă gândesc la sejurul ăsta de mult timp. Acum, că am ajuns, m-au copleșit îndoielile. Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici. Nu sunt sigură că am destul curaj.
Fac un duș fierbinte și lung. Mă așez apoi la măsuța de toaletă și încerc să-mi adun gândurile. Am luat pe mine halatul moale verde-aprins oferit de hotel, pe buzunarul căruia e brodat CONACUL cu același font care apare imprimat pe micul set de rechizite lăsat în cameră. Am găsit alături chiar și un bețișor cu salvie, pentru „purificarea“ spațiului. Lângă el, o cutie de

chibrituri cu logo, un lucru cât se poate de curajos după părerea mea. De asemenea, „o selecție personalizată de cristale". Tipic pentru acest loc: cam trăsnit, dar totuși șic. După cum mi-a explicat tânăra de la recepție, ele vin cu o punguță de catifea, prinsă cu lănțișor de aur, create de un tânăr designer de bijuterii foarte la modă, și le poți purta la gât pe toată perioada sejurului. Ridic o piatră — mică, neagră, frumos șlefuită — și o rostogolesc în palmă. Broșura micuță de pe masă mă informează: „Cristalele sunt deja încărcate pentru folosire și pentru vindecarea ta." Mă întreb cum se încarcă oare un cristal. Mă gândesc la boala din sufletul meu. O afecțiune cronică prelungită, cu care mă lupt încă din adolescență. Ceva îmi spune că pietrele astea nu vor avea nicio putere asupra ei.

Mă uit în oglindă și am un șoc. Nu recunosc persoana reflectată acolo. În lumina difuză, rujul pare o rană roșie. Ochii au o strălucire întunecată.

Noaptea asta a fost un experiment. Nu cred că am mai comandat vreodată în viața mea un martini. Episodul cu barmanul nu-mi stă deloc în fire, dar totul are sens, fiindcă mi-am asumat o *fire* nouă. Femeia din oglindă, camera, hainele din dulap... nici măcar numele de pe rezervare nu-mi aparține. Unul dintre capriciile

Conacului: a trebuit să trimit o biografie în avans. „Am dori să știm pe cine primim cu brațele deschise în familia noastră.“ Când am compus-o, mi-am amintit cât de mult îmi plăcuseră scrierea creativă la școală și jurnalele pe care obișnuiam să le țin. A fost aproape distractiv să construiesc un nou personaj centrat pe garderoba mea de închiriat. Tipa din oglindă lucrează într-un departament obscur din industria producției de film. Este genul de persoană care are atât de multă încredere în sine, încât se bucură să stea singură la un hotel pe durata unui weekend. Aparent, este și o persoană căreia îi place să seducă membri ai staffului.

Privesc fotoliile cu tapițerie din catifea și mă gândesc cum stăteam acolo, cu băuturile în mâini. Și la momentul în care mi-am dat seama că Eddie aștepta — aștepta chiar și să ia o gură din băutura lui, ținând stângaci paharul plin în mână. Depindea numai de mine să dau tonul. Probabil că așa se simt bărbații, mi-a trecut prin minte. Bărbații mai în vârstă, bărbații bogați. Puterea mi s-a părut ciudată. Periculoasă. Iar el, un băiat cumsecade. Încă inocent, bun la suflet. Nu se mai nasc mulți ca el. Sau cel puțin așa credeam. Am cunoscut pe vremuri un băiat ca el, la fel de lipsit de răutate.

Iau un șervețel și-mi șterg rujul. Nu mă dau niciodată cu roșu. Nu mă machiez niciodată atât de mult. Punct. Reflexia mea bizară mă scoate din minți. Când îndepărtez șervețelul, observ că rujul s-a întins într-o parte, sub buza de jos. Parcă sunt un demon diabolic care întinerește dacă bea sângele barmanilor tineri. Pe deasupra, arăt beată și mai bătrână cu câțiva ani.

Îmi cuprind capul între mâini și încerc să gândesc. Încerc să respir normal.

Ce naiba caut eu aici?

Arunc o privire spre măsuța de toaletă și văd tăieturile din ziare îngrămădite deasupra. Așadar, Eddie le-a văzut. Mă întreb îngrijorată cât de ciudat trebuie să i se fi părut. Poate doar a crezut că așa cercetez eu locul în care îmi petrec weekendurile. Dar presupun că imaginea cuvântului BOARFĂ mâzgălit anulează din start o asemenea explicație.

Fotografia Francescăi Meadows e dintr-un articol apărut în *Harper's Bazaar.* Părul ei pieptănat în bucle prerafaelite lucioase, revărsându-se peste umerii goi și strălucitori. Zici că e complet goală, dar poza e tăiată sub coate, iar trunchiul e acoperit de cocoșelul alb pe care îl ține în brațe. Penele lui sunt la fel de lucioase ca părul ei, iar creasta, de același roșu-căpșună ca al buzelor ei. Titlul: FACEȚI

CUNOȘTINȚA CU CASTELANA NOULUI VOSTRU EDEN RURAL.
Mi l-a trimis cineva. Și asta e partea cea mai bizară, lucrul care de atunci mă ține trează în fiecare noapte, întrebându-mă: cine și de ce?
Îmi amintesc când a căzut corespondența pe covorul de la intrare. Am ridicat-o în timp ce mestecam o felie de pâine prăjită. Am deschis plicul și am scos articolul.
Acum, pot să citez din el fără probleme.
Ce amintiri fericite din perioada petrecută acolo…
Zile de vară idilice…
Ce de pozne! Ospețe la miezul nopții și petreceri în căsuța din copac…
Vreau să recreez totul într-o variantă adultă…
Senzația neobișnuită de sfârâit din urechi.
Îmi aduc aminte că m-am înecat cu o bucată de pâine care mi-a rămas în gât. Pentru o clipă am crezut că voi vomita.
Rezervările se deschid peste câteva zile, menționa articolul.
Fiica mea Grace a început să plângă sus, se trezise din moțăiala ei.
Rahat, îmi dau seama că am uitat să verific dacă a fost totul în regulă aseară la culcare. Stă cu mama cât eu mă aflu într-o „deplasare de serviciu". „Un weekend de relaționare strânsă cu echipa." Pentru că recepționerele din birourile agențiilor imobiliare chiar sunt invitate la asemenea

evenimente. Eu, în niciun caz. Ce-ar zice mama dacă ar ști unde sunt?
N-ar trebui să fiu aici, n-ar trebui să fac asta.
N-ar trebui să mă învârt aiurea și, beată fiind, să mă dau la barmani. N-ar trebui să fac nimic care să mă depărteze mai mult de câțiva centimetri de trupul acela cald, dolofan și micuț, de mânuțele lacome și surprinzător de puternice, de ochii aceia negri și serioși care par să-mi pătrundă în suflet cu un soi de înțelepciune străveche: *Cine ești tu?*
Acesta nu e locul meu. Mă încearcă un sentiment foarte straniu. De parcă aș chiuli din propria viață.
Nu, revin cu picioarele pe pământ. Acesta este *locul*. Este necesar. E o ironie, dar tot ce fac, fac pentru ea, pentru fiica mea micuță și neajutorată. Ce să moștenească de la mine? Cine vreau să fiu pentru ea?
Ar trebui să fiu sinceră: o fac și pentru mine.
Crengile zgârie din nou acoperișul. Le văd pe ferestre cum se turtesc de geamuri. Mă ridic în picioare și trag draperiile, dar nu mă simt mai liniștită.
Întrebările pe care mi le-am pus de când am citit prima dată despre deschiderea Conacului îmi reapar în minte. Cine mi-a trimis articolul? De ce? Și, mai important, cel mai important, ce știu oamenii ăștia?

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU

Pescarii au întors barca. S-au apropiat de țărm ca să se uite mai bine la clădirea distrusă. Încă fumegă, căci a ars până la temelie: un schelet negru, uriaș, deasupra falezei.

Atunci unul dintre bărbați se încruntă. Se apropie de proră și duce mâna streașină la ochi, apoi arată spre ceva aflat puțin mai departe pe coastă.

— Ce *e* aia? Uite-acolo. Vedeți?

— Unde?

— La poalele falezei. Sub fermă. Pare…

Bărbatul se oprește, fiindcă nu vrea să spună înainte să fie sigur.

— Futu-i! înjură altul printre dinți.

Nu e prima dată când dau peste un cadavru. Vezi tot felul de lucruri pe mare: tot ce ajunge în plase, tot ce poate pluti ca să-și găsească odihna la suprafață. De data asta e altfel. Sângele, în primul rând. La înecați nu vezi nicio urmă de sânge. Trupurile lor nici măcar nu mai arată omenește — niște biete creaturi umflate, ridicate din adâncuri, transformate de apa sărată în ceva ciudat.

Oroarea li se dezvăluie pe bucăți. Un braț întins, însângerat: degetele livide precum calcarul în lumina zorilor. Picioarele zăcând în unghiuri imposibile. Părul care strălucește sub primele raze de soare. Restul capului, nu. Prea îngrozitor ca să te

uiți la el mai mult de câteva secunde. Impactul căderii. Fața a dispărut cu totul.

SEARA INAUGURARII

FRANCESCA

Păşesc desculţă pe peluza înrourată scăldată în lumina lunii, ca să mă conectez mai bine cu pământul. Încă aud notele slabe, tânguitoare ale muzicii de pe plajă şi glasurile înfundate ale intruşilor. Închid ochii şi mă eliberez de orice grijă. Se ocupă Michelle de toate.

Mai trebuie să fac doar un lucru mărunt înainte să înceapă cu adevărat weekendul. Un alt fel de eliberare. O purificare. Arunc o privire în spate, să mă asigur că nu sunt urmărită.

Într-o mână ţin urna cu cenuşa bunicului. Dorinţa lui era să i-o împrăştiem lângă oranjerie, unde era îngropat Kipling, bătrânul lui labrador, dar nu am vrut să risc să apară vreo vibraţie macabră lângă ceea ce a devenit acum centrul nostru de tratament. Sunt sigură că ar înţelege. Era un om pragmatic în fond.

Buni a murit înaintea lui şi s-a dovedit că locul acesta îi aparţinea şi mi l-a lăsat mie în administrare. Bănuiesc că a procedat aşa ca să i-o plătească bunelului pentru multele sale indiscreţii, mamei pentru că nu mai călcase pe aici după ce crescuse, fraţilor mei mai mari pentru purtarea lor grosolană cu toată lumea. Pe mine m-a considerat singura moştenitoare merituoasă.

Probabil că ar ridica din sprânceana ei perfect arcuită și îngrijită, dacă ar afla că am deschis locul oaspeților cu bani. Însă trebuie să ținem pasul cu vremurile. În plus, clienții noștri sunt aleși cu atenție. Sunt oameni potriviți. De aceea îmi place să le spun că fac parte din „familia" noastră.
Deschid urna. Cu mișcări largi și grațioase, împrăștii rămășițele lumești ale bunicului în adierea caldă, care le duce peste faleză, direct în mare.
Gata. S-a terminat. Mi s-a ridicat o piatră de pe inimă.
Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după ce iubitul meu bunic a murit a fost să scap de biroul lui din pădure. Acolo a suferit atacul de cord fatal, prin urmare locul era asociat cu o energie neplăcută. Din nefericire, spre finalul vieții devenise ușor *excentric*. Își petrecea tot timpul acolo, convins că încă se ocupă de lucrări importante pentru guvern. Părea ceva nevinovat și desigur nu se cădea să-i dau papucii imediat ce am moștenit casa... deși am depus îndată cererile pentru acordul de sistematizare și alte operațiuni similare.
Ultima oară când am venit să-l vizitez (și să dăruiesc personal o sticlă foarte specială de whisky unui nou prieten din consiliul local), avea o obsesie aparte. „Trebuie să păstrezi Păsările fericite", îmi repeta el

întruna. „Să nu superi Păsările.“ Fix ca o moară stricată. Ce păcat! Ce minte avusese pe vremuri!
„Da, bunelule“, i-am zis. Bietul de el! Clar că o luase razna puțin și căzuse pradă fantasmagoriilor locale.
Atunci însă s-a ridicat în capul oaselor în pat și mi-a strâns încheietura așa de tare, că m-a durut. „Nu trebuie să superi Păsările. Pricepi?“
„Vai de *mine*, Arthur“, a exclamat asistenta care se întorsese în cameră, „nu păsările *din nou*“.
Arunc ultima mână de cenușă în vânt. Controlez urna ca să mă asigur că e goală. Verific și că nu mi-a văzut nimeni ritualul tainic de la miezul nopții. Perfect. A fost ca o ceremonie, cât se poate de nimerit. Am tras o linie sub ceva ce s-a dus de mult.
Întotdeauna am fost bună la închis și uitat capitolele din trecut.

EDDIE

— Aici erai, Eddie! exclamă Michelle.

M-am întors la bar și încerc să mă prefac că n-am tresărit speriat de moarte. Michelle are un stil să apară de niciunde, de parcă încearcă să te surprindă lâncezind.

Mă uit pe furiș la fața ei. Pare foarte iritată. Mă aștept să-mi spună că știe de aventurile mele și că sunt concediat — chiar în prima mea zi de lucru! —, numai că ea oftează și continuă:

— Tocmai am încheiat o convorbire cu un cuplu care mă imploră să-i mut din cabana lor forestieră într-una cu vedere la mare. *Evident* că nu mai am nimic disponibil. Oare ce-or crede despre noi, că suntem un hotel de mâna a treia care lucrează cu agenții de voiaj? Este weekendul inaugurării! Aproape că le-am trântit în nas că poate n-ar fi trebuit să fie așa de zgârciți de la bun început.

Michelle e obsedată de ideea de „noi". Chiar s-a lăsat cucerită de toată treaba asta cu „familia de la Conac". Îmi închipui că i se permite să vorbească așa despre oaspeți, să cârcotească, dar dacă aș zice eu ceva, probabil că m-ar da afară pe loc. Chiar și cu reducerea acordată din cauza lucrărilor de construcție încă neterminate, cabanele forestiere tot costă câteva sute de lire pe noapte. Am o bănuială despre cât câștigă

Michelle — mai bine decât mine, bineînțeles, dar nu cu mult. Când lucrezi în astfel de locuri, probabil că ți se distorsionează ideea de normalitate.
Vine în spatele barului și parfumul ei mă izbește cu o asemenea putere, încât mă dau înapoi instinctiv. Ne-au obligat să folosim parfumurile disponibile în magazinul hotelului, deoarece este „atât de important în crearea ambianței", iar Michelle pare să fi golit un ditamai flaconul pe ea. Probabil așa crede că demonstrează tuturor ce angajată loială este. Scotocește prin frigider, scoate o sticlă de vin alb și își umple un pahar până aproape că dă pe dinafară.
— Cum te descurci, Eddie?
— Binișor, răspund prudent.
În perioada de training dinaintea deschiderii am observat că Michelle se poartă uneori de parcă ți-ar fi cea mai bună amică, iar alteori ca și cum ar fi regina universului, în vreme ce tu ești o mizerie în care a călcat. Cam dificil să ții pasul cu ea, prin urmare, cel mai nimerit este să stai în banca ta.
Michelle dă pe gât o înghițitură zdravănă și jumătate din cantitatea de vin dispare cât ai clipi. Strânge paharul cu atâta forță, încât mi-e teamă că îl va sparge. Bănuiesc că situația e foarte stresantă pentru ea. Nu am de gând să fiu eu cel care să-i aducă

aminte că trebuie să conducă până acasă (majoritatea colegilor merg cu mașina). E diferit în colțul acesta mic din Dorset. Oamenii beau și conduc tot timpul pe drumurile de țară, ca și cum am trăi în anii 1970.
— Dar de ce voiau atât de tare să se mute? mă interesez eu.
— Poftim? întreabă ea încruntându-se și privindu-mă peste buza paharului.
— Oaspeții: de ce voiau să plece din cabana lor forestieră?
— Ah! Au zis că nu le place „atmosfera", îmi explică ea, făcând semnele citatului cu degetele. Vezi Doamne, copacii s-au dovedit mai aproape decât și-au imaginat. În plus, susțineau că au auzit tot felul de sunete ciudate venind dinspre pădure, că au văzut lumini neobișnuite, chestii de genul ăsta.
Michelle își dă ochii peste cap.
— Nu știu dacă li s-a întâmplat înainte sau după ce și-au băut sticla gratuită de vin spumant Bacchus. Înțelegi ce zic, nu?
Nu-i învinovățesc, dar n-am de gând să-i spun așa ceva lui Michelle. Mama m-a bătut mereu la cap să nu mă joc în pădure după lăsarea întunericului. „Nu e sigur", zicea ea. „Nu știi niciodată cine-ar putea să-și facă veacul pe-acolo." Întotdeauna am considerat că devenise peste măsură de paranoică după ce pățise fratele meu. Însă

oamenii locului cred în astfel de bazaconii despre pădure. În ultima vreme mi-am reluat obiceiul din copilărie: trag draperiile bine, bine noaptea, ca să nu las nicio crăpătură între ele. Dacă nu procedez așa (știu cât de ridicol sună), am senzația că pădurea mă urmărește.
— Ieși din tură acum, nu? mă întreabă Michelle, uitându-se la ceas.
— Mda, încuviințez, am terminat la miezul nopții.
— Păi, să știi că e tineret din nou jos, pe plajă.
Michelle rostește „tineret" de parcă ar fi o babă de 80 de ani, deși nu cred că are mai mult de 30.
— Francesca m-a alertat despre ei. Acum, că am deschis, își face griji din cauza asta.
Felul în care îi spune numele parcă îi dă fiori. Ruby crede că e puțin îndrăgostită de patroana noastră. „Ori simte ceva pentru ea. Dar eu am dubii serioase că Francesca știe cum o cheamă", zice Ruby. Se înșală. Patroana pare să cunoască numele tuturor. Chiar dacă dă senzația că plutește, zâmbind în stânga și-n dreapta... nu cred că-i scapă nimic.
— Așadar, Eddie, n-ai vrea tu să te duci să discuți cu ei? continuă Michelle, reluându-și aerul înfricoșător de șefă.
Michelle o fi micuță, dar să nu-ți treacă prin cap să te pui cu ea! E toată numai

unghiuri tăioase: cămașă albă cu guler ascuțit, tunsoare bob pătrățoasă, pantofi cu tocuri cui.
— Ăăă... nu cred că...
— Vrei să lucrezi la bar, nu? mă întreabă zâmbind.
E și mai înfricoșătoare când zâmbește.
— Să-ți explic mai clar atunci. Dacă te ocupi de ei, n-o să uit.
Michelle își lovește tâmpla cu un deget.
— *Gândește-te* la evaluare, Eddie! mă sfătuiește, măsurându-mă din cap până în picioare. Ești băiat mare. Am încredere în tine. Te-am ales special, cunoști zona mai bine decât majoritatea. N-am dreptate?
Se uită fix în ochii mei până îmi plec privirea. Oare știe că mi-am falsificat adresa când am solicitat slujba? Că de fapt vin din apropiere, de la ferma Seaview? Nu m-ar mira să fi descoperit cumva. Nu m-ar mira nici dacă ar folosi acest lucru împotriva mea, în cazul în care nu mă supun ordinului.
— Ăăă...
— Bun, încheie ea, deși n-am spus că sunt de acord. Uneori, noi, ca angajați, trebuie să ne dăm peste cap. Trebuie să rezolvăm lucruri care ne incomodează. Sunt convinsă că înțelegi.
Îmi scot bicicleta din adăpostul aflat în spatele clădirii principale și o las lângă poarta de la marginea falezei. Luna e

aproape plină și, departe de coastă, stâncile de calcar ale Mâinii Uriașului sunt luminate în așa fel încât par niște degete imense de argint care ies din apele întunecate. Iar mai departe, peste marea neagră, disting luminile slabe ale insulei Wight. Se văd bine și stelele. Fratele meu știa multe despre stele. E una dintre ultimele mele amintiri cu el. Îmi aduc aminte cum îmi zicea: „Acolo e Carul Mare. Eu sunt acela. Și acolo ești tu, Carul Mic". Știu că dacă le-aș căuta acum pe boltă, aș reuși să le găsesc, dar de cele mai multe ori evit să mă uit.

De jos se aude un strigăt. Nu vreau să fac asta. Dar n-o poți refuza pe Michelle, așa că introduc codul de deschidere al porții ca să cobor treptele până la plajă. Numai așa poți ajunge acolo de pe uscat, traversând peluzele din fața Conacului. Probabil că adolescenții au venit cu barca. Da: zăresc o mică barcă gonflabilă trasă pe nisip. Au aprins un foc de tabără în mijlocul plajei. Văd o grămadă de siluete așezate în jurul lui, cu glugile trase pe ochi. Micile puncte portocalii ale țigărilor cu marijuana strălucesc în beznă. Dintr-o boxă portabilă urlă Stormzy. Trag adânc aer în piept și cobor treptele.

Imediat ce ajung pe nisip, strig la ei.

— Hei! Băieți!

Dar nu prea tare. Ce-aș putea să le zic? Ei sunt 20, iar eu, unul singur. Pe deasupra, trăim într-o țară liberă și au tot dreptul să fie aici. Bănuiesc că muzica e problema. Așa ar spune Michelle. Dar mă îndoiesc că ei îmi vor răspunde cu „Da, normal, Eddie, ne pare rău, amice! La naiba! Ai dreptate.“
Încă am o șansă să mă întorc. Nu cred că m-a observat cineva, la adăpostul umbrelor. Aș putea să mă prefac că am încercat...
Lovitura vine pe neașteptate, din spate. Mă prăvălesc cât sunt de mare, nisipul îmi intră în gură, iar nasul și coastele mă dor de parcă mi-am rupt ceva. Mi se taie răsuflarea.

FRANCESCA

Mă duc înapoi în apartament purificată. Dragul meu Owen s-a întors de la sală — se antrenează adesea noaptea târziu, pentru că adoarme mai ușor după aceea.

— Cum a fost recepția de bun-venit? întreabă el.

Nu-i genul vorbăreț, exprimându-se mai degrabă prin creațiile sale (el se află în spatele tuturor inovațiilor arhitecturale de aici).

— Pur și simplu *magică*.

N-are sens să mă concentrez asupra aspectelor negative și să-i pomenesc de intrușii noștri.

— Vino și lasă-mă să te privesc, bărbatul meu chipeș.

Mă întind spre fața lui și i-o cuprind între palme, studiindu-i sprâncenele arcuite și părul negru, nasul drept și ascuțit, pomeții înalți. Întotdeauna m-au atras lucrurile și oamenii frumoși. Dar și defecți. Iar Owen clar e ușor defect. Mama lui i-a părăsit când era adolescent. Din puținul pe care mi l-a povestit, femeia n-avea toate țiglele pe casă. Scuze: *se confrunta cu probleme de sănătate mintală*. Mi-aș dori să-mi spună mai multe. Vreau să-l ajut să se vindece. În plus, pot empatiza cu mamele absente: dacă mă gândesc mai bine, chiar e o minune că am devenit atât de inteligentă emoțional.

Aș minți dacă aș afirma că partea lui întunecată nu m-a atras. L-am observat încă de la prima noastră întâlnire dintr-un club londonez, unde am discutat viziunea mea pentru Conac. Am remarcat felul în care oamenii se întorceau să-l privească. Atrași de magnetismul sălbatic, de prezența impresionantă. De aura lui enigmatică. Am surprins imaginea noastră într-o oglindă mare de pe peretele opus și nu m-am putut împiedica să constat cât de grozav arătam împreună. Întunericul din el și lumina din mine. O pereche perfectă.
— Prin urmare ce te atrage la acest proiect? îmi amintesc că l-am întrebat, sorbind din bubble tea.
S-a gândit mult înainte să-mi răspundă. Propozițiile iubitului meu sunt la fel de precise și de economic construite cum sunt și planurile lui.
— La început am vrut să-l refuz, când m-au sunat de la biroul tău. N-am mai lucrat în Marea Britanie de ani întregi. Dar nu-mi puteam scoate din minte proiectul.
Am intuit o mulțime de semnificații — și de răni? — în spatele reținerii lui. Și mai era și ceva care nu se prea lega.
— Te-au sunat de la biroul meu? am întrebat eu nedumerită.
Sigur era o neînțelegere la mijloc: în niciun caz nu făcuseră oamenii mei așa ceva. Bineînțeles că *el* ne contactase

primul, când ne trimisese propunerea, nu? N-am stăruit totuși asupra situației ambigue. Simțeam mâna destinului în joc. În plus, când și-a prezentat planurile, mai aveam puțin și levitam de entuziasm în fața viziunii lui grandioase. Îmi împărtășea ambițiile, știa cu precizie ce îi trebuia locului. Aveam senzația că noi — acest parteneriat, doar profesional la momentul respectiv — ne născuserăm unul pentru altul.
Ne-am căsătorit după doar două luni de curte intensă. Când știi, știi. Înțelegeți?
— Ești gata de culcare? întreb.
Îmi las halatul vintage din mătase să-mi alunece de pe umăr. Mă ung zilnic cu uleiuri de migdale dulci și de rozmarin: în lumina slabă, știu că pielea mea poate fi confundată cu satinul.
El încuviințează tăcut.
Îi zâmbesc larg.
— Vreau doar să mai verific întâi un mic detaliu. Copacii *vor fi* tăiați mâine, da?
El dă din cap că da.
— Dimineață. Ne apucăm să săpăm mai târziu.
— Ce veste minunată!
Chiar este, deși mi-aș fi dorit să văd căsuțele din copaci terminate la timp. Încercasem să-i explic lui Owen cât sunt de importante pentru mine. N-ar fi trebuit să avem utilajele constructorilor aici în

weekendul ăsta foarte special. Nu dă bine. Dar, cum sunt veșnic o optimistă, am deschis rezervările pentru toamnă și acum nu mai avem timp.
Calm, îmi reamintesc. *Calm și seninătate. Asta așteaptă de la mine toată lumea, inclusiv Owen.*
Îl iau de mână și îl conduc spre dormitor, simțindu-i bătăturile de pe degete. Surprinzătoare pentru mâinile unui arhitect. Serios acum.
Când ne apropiem de pat, văd ceva pe pernă. O pană neagră. Bizar. Ferestrele sunt deschise, așa că e posibil să fi fost adusă de vânt. Totuși, voi încerca să discut cu cei de la curățenie mâine, mi se pare o neglijență din partea lor.
Deocamdată, trăiesc clipa. Arunc pana pe jos. Apoi permit halatului s-o urmeze, un foșnet de mătase care atinge podeaua.
Acum, pot fi *cu adevărat* eu însămi.

OWEN

Stau întins în sunetul aspru al propriei respirații. Mă doare umărul drept. Cristoase! Sunt epuizat. Mă simt... folosit. Ușor brutalizat. Dar într-un sens pozitiv. Cel puțin așa cred.

Felul în care se poartă Francesca în pat e complet diferit de cum funcționează în celelalte aspecte ale vieții. Ai zice că o să fie toată numai lumânări și muzică lentă, o să te privească fix în ochi, eventual o să încerce puțină tantra. *Că o să facă dragoste cu tine.*

Nici pomeneală! Francesca ți-o trage. Nu mă pot exprima altfel. În orice caz, nu simți niciun fel de dragoste în sexul cu ea. E ceva sălbatic, întunecat. Adesea ușor violent. Ea, nu eu. Eu devin (în mare parte) de bunăvoie victima ei.

N-am terminat în noaptea asta. Am fost prea... cum? Tulburat? Usturimea zgârieturilor lăsate de unghiile ei mă deranjează... cred că mi-a jupuit pielea de data asta. Da, când îmi răsucesc gâtul ca să verific, văd urmele de pe umărul drept: mici picături de sânge.

E captivant, ca să fiu sincer. Mult mai aproape de gusturile mele decât lumânările și tantra. Dar tot mă ia prin surprindere. Mă face să mă întreb dacă partenera mea nu are cumva și altă față necunoscută. Una pe care o întrezăresc doar în dormitor, așa

cum descoperi alte euri în persoanele bete sau drogate. Unele părți din ele ies la lumină, eliberate. Fran nu bea și nu ia nimic, firește, așa că poate sexul e singura ei sursă de descărcare. Ori poate e doar sex. Poate analizez prea mult.

Fran se întoarce spre mine și îmi cuprinde fața între mâini.

— A fost senzațional, iubitul meu drag. A fost senzațional și pentru tine?

Și uite cum, ca prin minune, toate trăsăturile de animal sălbatic de acum câteva minute s-au risipit în neant. Se uită direct în ochii mei, fără să clipească. Îmi feresc primul privirea, ca întotdeauna. Există lucruri despre mine pe care nu i le-am împărtășit. Nu le-aș numi secrete. Omisiuni e un termen mai corect: omisiuni ale unor detalii nepotrivite versiunii cu care mă prezint în fața ei. Dar nu procedăm toți așa într-o oarecare măsură? Nu ne organizăm prezentarea? Bănuiesc că meseria de arhitect ajută și ea. Atenția pentru detalii. Dacă e s-o iau așa, probabil că eu sunt cea mai măiastră construcție a mea.

— Nu e ireal, spune ea, cum ne-a adus împreună universul? Parcă i te-am cerut, iar tu ai intrat în viața mea. Te gândești vreodată la asta? Cum destinul te-a atras spre mine?

Mă rog, nu chiar destinul. Am primit un telefon. „Sun de la biroul Francescăi Meadows...“ M-au invitat să-mi prezint oferta pentru un proiect de renovare. Fran mi s-a părut nedumerită când i-am menționat asta la prima întâlnire: a spus că oamenii ei n-ar face așa ceva niciodată. M-am străduit să-mi amintesc amănunte despre vocea persoanei cu care am vorbit — dar nici măcar nu știam dacă fusese bărbat sau femeie, atât de tare mă concentrasem pe ceea ce îmi comunicau. *Conacul Tome. Zona de coastă din Dorset. Ați auzit vreodată de el? Ați fi interesat? Credem că ați fi perfect pentru proiectul nostru.*

Aud un hohot de râs spart dinspre plajă, câteva țipete și, mai presus de orice îndoială, bubuitul muzicii, poate chiar mai tare decât înainte. Niște pierde-vară de-ai locului care taie frunză la câini. Existența lor mă deprimă. Au început să apară încă de la începutul verii. Dimineața devreme, Francesca trimite jos personalul ca să curețe nisipul — de lemn ars, flacoane mici de pastile, doze goale de Tennent și de cidru alb. Uneori mai ajut și eu, pentru că sunt primul care coboară: obișnuiesc să fac surf imediat după răsărit.

Fran își trage din nou pe ea halatul de mătase și se apropie de fereastră ca să verifice ce se petrece.

— Michelle m-a asigurat că situația e sub control, spune ea.
Femeia aia! Mă strâmb.
— Știu că n-o suporți, iubirea mea. Nu te înțeleg. E un înger.
— E o pacoste. Și chiar ușor vulgară pentru genul de atmosferă pe care vrei să îl promovezi aici, nu?
Fran strâmbă din nas.
— *Va* trebui să discut neapărat cu ea, să vedem ce face cu șuvițele alea. Aș putea să-mi aduc stilistul la Conac, să se ocupe de mai multe angajate pe parcursul unei zile. Cu restul ne descurcăm noi cumva. Dar trebuie să recunoști că e foarte eficientă, adaugă ea zâmbind.
Zâmbetul îi piere de pe chip când dinspre plajă se aude un alt țipăt: mai degrabă de animal, decât de om. Oftează.
— De ce nu vor să respecte ce am creat noi aici? Chiar am încercat cu ei. I-am întâmpinat cu brațele deschise la seara dedicată localnicilor. Îți amintești?
— Cum aș putea să uit?
S-a întâmplat doar cu o săptămână în urmă. O misiune de împăciuire. Eu am lipsit din diverse motive, dar am auzit tot despre eveniment. Băuturile au avut „prețuri reduse la jumătate" (deși știu că Fran a comandat lucruri mai ieftine pentru ei — bănuind că nu vor aprecia mezcalul premium și ginurile artizanale). Oamenii

au venit, s-au îmbătat criță, au pișat băutura pe unde au apucat și și-au ieșit din minți. Totul s-a terminat cu cineva care a lăsat un rahat în piscină. Efectiv un căcat de om. Vă vine să credeți? Niște bestii nenorocite.

— A fost atât de... dezamăgitor, spune Fran. Și știi că nu-mi place să reduc totul la clase sociale. Chiar nu-mi place. Însă cu unii pur și simplu *nu ai încotro*.

Mda, clasa socială n-ar trebui să mai conteze în 2025. Dar contează. Probabil mai mult ca niciodată. Iar minunata mea soție — practic o ființă perfectă din toate punctele de vedere — este ușor snoabă. E OK. Înțeleg. Poate că și eu m-am transformat într-un snob, trăind în această lume.

Fran zice mereu că vrea *să mă cunoască*. Pe mine, cel adevărat. Vrea „să fiu vulnerabil" în fața ei. Nevastă-mea e o persoană foarte sensibilă (în afara dormitorului). I-am împărtășit deja multe, dar în felul meu. Ea nu știe totuși cât de selectiv am fost. I-am oferit doar niște oase de ros: că am avut o copilărie nasoală, marcată de neglijență și se pare că nici maică-sa nu era tocmai talentată în arta creșterii copiilor, în ciuda privilegiilor ei. Așa că avem ceva în comun.

Trag așternuturile peste mine și îmi dau seama că albul lor imaculat este pătat de

picături de sânge, pesemne de la umărul meu zgâriat. Nicio problemă. Avem o grămadă de lenjerii fine belgiene. Asta e viața mea acum. Ce nebunie! O parte din mine încă se miră că doarme aici, că poartă pantofi moi din piele întoarsă de 400 de lire, conduce o mașină de James Bond — cadou de ziua mea de la Francesca. Și că se trezește în fiecare dimineață în același loc, ca un fel de lord modern al Conacului.
Sunt un escroc de zile mari.

EDDIE

Scuip nisipul din gură. Mă simt de parcă a dat trenul peste mine. Mă rostogolesc pe spate și deschid ochii.

— Eddie, Eddie, Eddie. Nț, nț, nț.

Bărbatul stă pe vine și mă privește de sus. Rahat! Nathan Tate. Oricine de vârsta mea îl cunoaște, în primul rând pentru că el e tipul care livrează tot felul de prafuri dubioase la petreceri private sau publice, pe o rază de 30 de kilometri, iar dacă se lasă cu scandal, știi sigur că Nathan nu se află prea departe. Pe vremuri, își pierdea vremea cu fratele meu mai mare. Acum, încă o arde cu puștanii de 19 ani, cu toate că părul lui negru, lung până la umeri, s-a cam rărit pe la tâmple. Poartă un tricou negru pe care scrie ASFIXIEZ AUTOEROTIC DE LA PRIMA ÎNTÂLNIRE. Mă prinde că-i citesc sloganul imprimat.

— Eddie, amice, ești nedumerit? Bănuiesc că voi erați din ăștia cu lumânărele, Ed Sheeran și poziția misionarului. Am dreptate?

Probabil că se referă la Delilah. Mă ridic cu greu în picioare. Ar trebui să-i dau un ghiont pentru cuvintele lui, dar renunț. Așa cum fac de cele mai multe ori. De-aia, deși sunt solid, nu m-am bătut niciodată. Doar m-am înghesuit ceva mai tare pe terenul de rugby (și niciodată n-am fost eu cel care a stârnit disputa). „Uriașul meu

blând“, obișnuiește mama să mă alinte. „Nici măcar un păianjen nenorocit nu ești în stare să omori“, s-a rățoit Delilah enervată, când mi-a cerut să strivesc o gânganie sub patul ei. Toată lumea are o limită, dar eu n-am găsit-o niciodată pe-a mea.

Tate continuă să zâmbească larg, dar expresia din ochii lui nu se potrivește cu surâsul. Cum are buza ridicată într-o parte, îi văd caninul maroniu, mort, cu care pare să se mândrească. Aceeași parte pe care poartă trei cercei rotunzi micuți, la ureche. Nu m-ar mira să aflu că se crede copia leită a lui Johnny Depp în *Piraților din Caraibe*. Și nici vorbă de-așa ceva.

— Ce mai *faci*, Eddie, Eddie, Eddie?

Numele sună prostesc când e rostit așa.

— De unde-ai apărut?

Mă uit spre mare și îi văd pe cei din jurul focului cum s-au întors să ne urmărească.

— De la Conac, îngaim.

— De la *Conac*? repetă el ironic. *Foarte* șic. Și stai acolo, Eddie? În apartamentul de lux?

Nu răspund. Tate ține o brichetă în mână, pe care o aprinde din când în când, făcând flacăra să licărească.

— Am auzit că au organizat nu știu ce rahat ca să sărbătorească solstițiul. Un amic de-al meu lucrează pentru o fermă care produce cidru organic și zice că au

plasat la ei cea mai mare comandă din viața lor. Acum pricep. Niște labagii de la oraș, care se dezlănțuie în weekend. Așadar, cu ce gânduri pe-aici, prin regatul nostru umil? mă întreabă, prefăcându-se că se înclină politicos în fața mea.
Mă gândesc la promovarea despre care vorbea Michelle. Gata cu tenișii plini de apă. O să prepar propriile cocktailuri. Mă îndrept puțin de spate. Am două capete peste el.
— Am venit să vă rog să plecați de pe plajă. Muzica... tulburați liniștea.
— Serios? Uită-te la tine, Eddie! exclamă el, rânjind. Crescuși. Dar nu, amice... din partea noastră, poate să se ducă dracului loți. E pământul regelui, *așa-i*?
Folosește exprimări din astea nefirești, de parcă ar trăi în cine știe ce cartier rău-famat din Londra, ceea ce sună ușor bizar cu accentul lui de Dorset.
— Vezi tu, s-au dat peste cap să împiedice accesul de pe uscat și alea, aiea, dar au dat-o-n bară, fiindcă noi venim cu barca, pe apă.
Se răsucește pe călcâie și aruncă o privire peste umăr.
— Ia te uite cine e aici! Vino și tu, iubito!
Mă uit și văd pe cineva desprinzându-se de grup. Când se apropie, o recunosc. Să-mi bag picioarele, e Delilah. Mi-a luat o secundă să mă lămuresc, fiindcă și-a vopsit

părul din blond-platinat într-un roșcat-închis. Se oprește lângă Nathan, cu brațele încrucișate.
— Bună... Lila, zic, străduindu-mă să par prietenos.
— Eddie, răspunde ea, deloc prietenos.
— Arăți diferit.
Fosta mea prietenă își scutură părul și zâmbește. Iar eu mă holbez ca prostul.
— Uită-te bine, ca să știi ce pierzi, idiotule!
Ne-am despărțit anul trecut. La început, nu mi-a venit să cred că m-a ales tocmai pe mine la petrecerea aia ca să-și potolească poftele. Că a vrut *în continuare* să-și satisfacă nevoile cu mine, pe lângă altele. Apoi, treaba aia cu promovarea online a fitnessului a devenit plictisitoare. Nu mi-e dor deloc să mai fiu un iubit pe TikTok. Poate că i-aș fi respectat proiectul, dacă ea chiar ar fi făcut niște exerciții fizice, dar Lila doar se ungea cu ulei de măsline pe tot corpul, își trăgea pe ea un costum mulat din lycra, mă punea să-i înregistrez mii de clipuri în care dădea din fund în costumația ei de sală, după care zăcea pe canapea cu o cutie de Pot Noodle în față și se uita la *Selling Sunset*. Și toate comentariile alea sinistre, probabil lăsate de niște perverși de 50 de ani. Și nici nu făcea bani, doar primea colanți ieftini și suplimente alimentare dubioase ca să le facă reclamă. O fi ea Delilah într-o formă

de zile mari, dar mai sunt în social media alte mii — chiar milioane — de fete care arată bine, care au ajuns însă acolo printre primele și și-au construit o bază solidă de urmăritori. „Am nevoie de o singură lovitură babană. Sunt convinsă că e doar o chestiune de timp până când o să-mi bată la ușă PrettyLittleThing“, îmi zicea Delilah. „Țâțele astea o să te ruineze pe viață“, m-a amenințat ea când i-am spus că nu mai merge. „N-o să găsești altele mai bune.“
Dar eu îmi mai doresc și altceva pe lângă țâțe, îmi ziceam (chiar dacă sunt extraordinare). Îmi doresc pe cineva cu care pot să râd, cu care să-mi fac planuri. Pe cineva care nu o consideră pe Khloe Kardashian un #țelînviață.
Totuși, nu de-asta ne-am despărțit. A fost vorba de ce s-a întâmplat în pădure. Ce am găsit acolo. De câte ori o văd, îmi amintesc. Când mi-o trăgeam cu ea, mă gândeam cum era cât pe ce s-o facem și-n pădure când am auzit sunetul acela. Țipătul.
Tate își lasă mâna să alunece pe fundul ei. Scârbos. Mă uit la Delilah. *Nathan Tate? Pe bune?* o întreb tăcut. Expresia ei îmi dă replica: *Îndrăznește numai să deschizi gura.* Înghit în sec. Probabil că fosta mea prietenă mă sperie mai tare decât Michelle. Tate se întoarce spre ea.

— Ești OK, scumpo? o întreabă, după care îi vâră limba pe gât.
Mă uit pe lângă ei spre focul de tabără. Într-un târziu, Tate se desprinde de ea cu un plescăit umed și dezgustător.
— Lilo a mea are o voce a dracului de frumoasă, zice el. O să intri în trupă, nu-i așa, iubi?
Nu știu ce e mai rău. Că tocmai i s-a adresat de parcă ar fi o saltea gonflabilă[2], iar ea pare să accepte bucuroasă, sau porcăria asta cu trupa. Obișnuiam să râdem de Tate. Cum se poartă de parcă ar fi starul din Tome, doar pentru că el și trupa lui aparent au cântat odată foarte, *foarte* departe de scena principală de la Glasto acum peste 15 ani, dar el tot mai freacă menta, pretinzând că e mare sculă.
— Am crezut că ești influenceriță în domeniul fitnessului, comentez către Delilah.
— Am 19 ani. Pot să fiu ce mama mă-sii vreau eu să fiu, Eddie. Și nu mai e treaba ta și oricum n-a fost niciodată. Nu ești singurul care vrea să se care dracului din locul ăsta.
Tate se răsucește spre Delilah.
— Eddie tocmai îmi spunea că nu avem voie pe plajă. Mă îndemna să ne luăm tălpășița.
Delilah își arcuiește o sprânceană.

— Pentru că se crede mai bun decât noi. Doar pentru că lucrează în locul ăla. Știi care-i munca lui acolo? Spală niște nenorocite de vase, explică ea chicotind.
Delilah scutură din cap, cu o tristețe prefăcută.
— Zău așa, Eds.
— Am fost promovat, de fapt, contracarez eu. Sunt barman.
Cuvintele sună jalnic pe buzele mele, la fel ca și minciuna din ele.
— Ooo… grozav. *Barman*. Pun pariu că te simți foarte special.
Știu că Delilah a depus cerere pentru o slujbă la centrul spa: a urmat cursurile de *beauty* de la colegiul din Pool, după orele de școală. N-au angajat-o. Acum, eu lucrez la Conac, unde știu sigur că ea n-a intrat niciodată. Cu excepția lui Julie — o doamnă cu multă experiență de prin partea locului (tata bagă mâna-n foc că femeia e „vrăjitoare") —, tot personalul de la spa vine din stațiuni exclusiviste și hoteiuri dichisite din Ibiza, Londra și St. Barts (unde-o mai fi și ăsta). Cei din zona recepției vin din locuri și mai îndepărtate ori și-au ascuns bine urmele, dacă sunt localnici. Ruby e sigură că Michelle a luat lecții de dicție.
Clic! Flacăra mică a brichetei din mâna lui Tate prinde viață din nou, apoi moare. Se poartă ca un puștan piroman.

— Și cum e să lucrezi pentru bogătanii ăia cretini? Știi că asta nu înseamnă că ești unul dintre ei, da?
— Mda, dar vrea *să devină* unul de-al lor, zice Delilah. Asta e micul lui plan.
Delilah se joacă absentă cu lanțul de aur de la gât. Probabil e nou, mă gândesc, dar nu vreau să mă holbez prea tare, ca să nu creadă că mă uit la sânii ei.
— Ai tăi știu că lucrezi acolo? mă întreabă ea privindu-mă direct în ochi.
— Habar n-am, răspund, ridicând din umeri cu indiferență.
— Mda, continuă ea, îngustându-și privirea. Eu bănuiesc că nu le-ai spus. Am văzut-o pe mama ta în centru zilele trecute. Mi-a zis că se bucură că noi doi ne înțelegem atât de bine și ce frumos că ne petrecem atât timp împreună.
Ochii ei mă săgetează rece. Da, clar că Michelle nu se compară cu ea.
— Ce voia să zică, Eds? Mi se pare că nu-i povestești unde te duci tu în realitate, corect?
Te rog, încerc să o implor tăcut. *Nu-i zice mamei.* Mi-ar da peste cap toate planurile.
Tate ne întrerupe, ca și cum e convins că e cazul să-și exprime opinia.
— Ce mi se pare senzațional este că vor să facă aici plajă privată pentru oaspeți. Uite...

Arată spre treptele de lemn care coboară de pe peluză și șirul de cabine cu dungi albe și verzi instalate alături, care semănau cu ceva pe care l-ar fi folosit victorienii să se schimbe.
— Au trecut cu buldozerul peste vechea potecă pe care mergeam noi, cea care se unea cu aleea de pe faleză. Și au pus o nenorocită de poartă cu cifru. Dar asta este plaja noastră. N-o să ne-o ia cum au luat parcul de rulote al lui taică-miu…
Vocea i se frânge. Pentru o clipă, fudulia lui se duce pe apa Sâmbetei și sunt nevoit să-mi feresc privirea. Am auzit zilele astea că bătrânul Graham Tate stă în fiecare noapte la Cuibul Ciorii până cade de pe scaun și barmanii refuză să-l mai servească. Da, cunosc foarte bine cum e să-ți vezi tatăl cum se prăbușește.
— Mă piș pe locul ăla! izbucnește Nathan, reluându-și atitudinea de șmecher. Și s-o fut și pe Francesca Meadows. Știi ce mi-am dat seama? Că e momentul să schimbe cineva situația.
Bricheta prinde viață din nou. Clic, clic, clic. Tate tremură din toate încheieturile și ochii îi joacă în cap. Pare pulbere de drogat. Oare el o fi condus barca până aici? N-oi mai fi eu prieten cu Delilah, dar tot îmi pasă de ea.
— Lila? Pot să am o vorbă cu tine?
Ea clatină din cap.

— Nu-mi mai spune așa! Nu ai niciun drept.
— Nu, nu, nu, se bagă și Nathan. Acum suntem Tate și Lyle, nu-i așa, iubi?
Chiar atunci *Hail* de Kano explodează în boxele de lângă focul de tabără, iar el se răsucește cu fața spre amicii lui, bate aerul cu pumnii și îi urlă versurile.
Mă uit la Delilah: *Tate și Lyle? Glumești, nu?*
Poate că și ei i se pare ușor ridicol, pentru că nu-mi întoarce privirea. Își dă părul peste un umăr și trage jucăuș de lanțul de la gât cu ambele mâini. Îi iese de sub tricou și simt un fior rece.
— Delilah, șoptesc holbându-mă la ea. Ce naiba?
— Ah, zice ea, privind în jos. E doar o pană, Eddie. De ce te agiți?
— Dar este cea... e de atunci când l-am găsit, nu? Cea care era pe birou.
— Mda. Asta e. Doar n-o să-i lipsească, nu?
— Ar fi trebuit s-o predăm poliției.
— La naiba, Eddie! Știi doar ce au zis. Atac de cord.
Delilah se uită spre mine și pentru o clipă știu că-și amintește cât de oribilă a fost noaptea aceea. Jur că zăresc un strop de spaimă în ochii ei. Numai că dispare rapid.
— Stai puțin. Doar nu vrei să zici că tu *crezi* în ele?
Tate se întoarce din nou.

— Despre ce bârfiți voi doi?
Nu suportă să nu se afle în centrul atenției.
— Pe Eddie l-a apucat tremuriciul din cauza lanțului meu, îl informează ea, ținând mâna protector peste bijuterie.
— N-am…
— Îi e frică de Păsări, continuă ea. Chiar crede în ele.
Își bate joc de mine acum. Dar am văzut cât de tare s-a speriat când l-am găsit pe bătrân, mort și cu expresia aia oribilă pe față. Ușa care scârțâia din balamale în bătaia vântului. *Doamne Dumnezeule, Eddie. Crezi… crezi…*
Tate își acoperă capul cu gluga neagră și chipul i se adâncește în umbră.
— Ars până la os, cântă el din melodia rap. Și chiar dacă știu că se prostește, tot mă trece un fior. Tate își împinge bărbia puțin în față și îmi sare în ochi rânjetul lui cretin cu dinții strâmbi și caninul maroniu mort.
— Hai, nu-mi spune că ți-e frică de niște păsărele, Eddie, băiete!

---

[2] Termenul folosit pentru salteaua gonflabilă în Marea Britanie este „lilo" (*N.t.*).

BELLA

Zac pe cea mai comodă saltea din câte am încercat vreodată, dar niciodată nu m-am simțit mai puțin dornică să dorm.

— Trebuie să vă informez că veți sta foarte aproape de pădure, mi-a zis recepționera când am sunat pentru rezervare, după ce îmi transferasem o parte din economiile modeste în contul curent. Totodată, pe perioada șederii dumneavoastră, vor avea loc lucrări de construcție chiar lângă cabanele forestiere. Însă tocmai de aceea vă oferim o reducere semnificativă.

— Ce reducere?

— De 50%. Este necesar să vă comunic și că această cabană va fi și cea mai apropiată de sursa zgomotului.

Trag adânc aer în piept.

— O vreau.

Nu mă deranjează lucrările iminente, le suport fără probleme. Dar senzația pădurii care parcă vrea să mă atragă în brațele ei mă scoate din minți. Să nu mai vorbesc de copacii care se lipesc de ferestre, ca și cum ar vrea să arunce o privire înăuntru.

Renunț să mai încerc să adorm și caut pe Instagram contul oficial al Conacului. În toate imaginile și videoclipurile apare un fel de ceață luminată de razele soarelui. Le adaugă o notă suplimentară de frumusețe și de perfecțiune. Și toate imaginile splendide cu peisajele din jur — clădirea

principală în stil georgian pe fundalul soarelui care apune, lumina sclipind în piscină, grădina de ierburi aromatice înfloritǎ, pădurea cu pâcla zorilor ridicându-se dintre copaci — au intercalate câte o fotografie sau un reel cu Francesca Meadows arătând la fel de pitoresc: un coșuleț din răchită plin cu rozmarin pus pe un braț; într-o rochie lungă și largă din olandă, aplecată să gâdile după urechi un porc imposibil de curat; desculță pe o pajiște înfloritǎ, ca o reclamă la parfumuri. Postările în care apare ea primesc întotdeauna cele mai multe like-uri și au cele mai multe vizualizări. Le răsfoiesc întruna până mă dor ochii. Dar nu mă pot opri.

Se aude un zgomot de afară. Îmi ridic privirea, brusc atentă. Mobilul alunecă pe podea cu un zăngănit. Dinspre pădure, în întuneric, un geamăt grav, gutural.

Apoi... nimic. S-a terminat într-o secundă. Dar liniștea pare să reverbereze. Mă dau jos din pat, iau halatul din cuier și îl trag pe mine. Mă trec toți fiorii. Când mă uit în oglindă, îmi văd ochii mari și înfricoșați.

Deschid ușa de la intrare. Căldura aerului e aproape străină. Afară domnește o liniște aproape perfectă. Doar un foșnet ușor o perturbă când adierea trece printre frunze. Cerul e de un negru intens, catifelat, iar stelele strălucesc incredibil de aproape, așa

cum nu le-am mai văzut de mulți ani. Zgomotul nu se mai repetă. Deja îmi este greu să mi-l amintesc sau să-mi dau seama ce am auzit. Sau poate nu venea dinspre pădure cum crezusem, ci dinspre celelalte cabane. Poate că amorezii de alături se apucaseră din nou de hârjoneală. Totuși nu cred. Gândul că o partidă de sex ar determina pe cineva să scoată un asemenea sunet mă îngrozește. Fusese un sunet de durere.

Și apoi zăresc ceva cu coada ochiului. Ca o iluzie optică la început, ca petele argintii micuțe pe care le vezi când te ridici prea repede. Luminițe cât vârful de ac mișcându-se printre copaci. Recepția de bun-venit trebuie să se fi terminat de mult, nu poate să fie asta. Când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, văd că luminile seamănă mai mult cu niște flăcări pâlpâitoare care se mișcă de colo-colo, la înălțimea unui cap de om sau chiar mai sus.

Și mai văd ceva. O siluetă la marginea pădurii. Parcă ar purta un soi de glugă. La nici 15 metri depărtare, chiar lângă luminile de perimetru. Stând atât de neclintită încât, dacă nu mă uitam fix spre acel loc, nu cred că aș fi observat-o. Nu sunt sigură dacă nu e totuși o iluzie optică. Dacă e o persoană, e greu de spus unde începe silueta și unde umbra — și nu-i pot

distinge chipul. Mijesc ochii în întuneric. Parcă văd o mișcare, dar ar putea fi din cauza vântului sau a umbrelor care se reașază. Sau ar putea fi un alt oaspete care fumează liniștit în noapte.
Cu toate astea, ceva îmi zgândăre memoria. Ceva ce nu vreau să scape din cușca în care e prins...
Închid ușa iute și o încui. Inima îmi bate cu putere în piept. O melodie simplă mi se învârte întruna în cap. Seamănă cu un cântec vechi din copilărie, *Picnicul ursuleților de pluș*, cu avertismentele lui despre fiarele care se întâlnesc în pădure. Numai că în versiunea pe care am învățat-o eu, te pândea ceva mult mai periculos, nu doar ursuleți de pluș.

Ambarcațiunea de pescuit se apropie și mai mult de țărm — cât de aproape îndrăznesc pescarii fără să se împotmolească; stâncile submarine aflate de-a lungul acestei zone de coastă sunt celebre.
Acum văd cadavrul ceva mai bine, cu membrele rășchirate.
— Probabil că a căzut de pe faleză, zice unul dintre ei.
— A căzut ceva!
— Și te întrebi cât timp rămâi conștient în timpul căderii, până ajungi jos.
— Iisuse, frate! Nu mai spune rahaturi din astea!
Briza s-a întețit. O bucată de pânză se ridică și se umflă ca o velă: o țesătură albă, pătată cu dâre de sânge.
— E unul dintre ei, spune un altul. Fără îndoială. Din locul ăla. A fost weekendul de inaugurare, nu? Se auzea muzica până în Tome.
Sentimentul de ușurare. Înseamnă că nu e un localnic. E unul dintre *ei*. Specia străină. Invadatorii.
— O să-l ia fluxul, își dă cu părerea unul. Oare ar trebui să…
— Fugi de-aici, în niciun caz! Nu ne ducem mai aproape. Am sunat la poliție, ne-am făcut datoria.
Dinspre vest, fumul se ridică în continuare spre cer.

— Sigur au legătură, nu? Cu ce se întâmplă în locul ăla.
— Azi-noapte la cârciumă au circulat bârfe, intervine un altul. Despre Păsări.
— Las-o baltă, omule!
Bărbatul ridică din umeri.
— Vă spuneam doar ce am auzit de la Joe Dodd.
— Ah, bătrânul Joe! Normal. Se dă în vânt după basme. Iar dăduse pe gât mai multe beri, nu?
— Nu știu. Tot ce se poate. De o vreme încoace, umblă vorba că localnicii o să-i pună la punct. Poate că până la urmă a cedat careva...
Sunetul sirenelor și cavalcada bruscă de girofaruri albastre de sus, de pe faleză, pun capăt imediat discuției dintre ei.
— Gata, au venit. Nu mai e problema noastră. Mă întreb ce-o să priceapă din toate astea.
Se lasă din nou tăcerea. În ciuda cantității mari de sânge, părul s-ar putea să fie cel mai rău. E ceva cu felul în care se mișcă. Așa cum îl răvășește briza, dă impresia falsă că e viu.

SEARA INAUGURARII

EDDIE

Mama e în bucătărie când ajung acasă. Poartă papuci și vechiul ei halat lung din prosop, iar în mâini ține o cană cu ceai. E aproape 2 dimineața și nu m-am așteptat să o găsesc trează. Poarte ar fi trebuit. Se luptă cu insomnia de când eram mic. Probabil de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu fratele meu.

— Unde ai fost, Ed?

— Pe-afară… pe plajă, cu Lila și ceilalți.

Nu mint deloc.

— Ai băut?

— Nu.

— Te-ai întors pe șosea, da? Nu prin pădure.

— Da, mamă.

— Bun. Dar tot trebuie să ai grijă. Oaspeții din locul ăla gonesc ca niște maniaci pe stradă încă de la prânz.

— E în regulă, mamă. Întotdeauna am foarte mare grijă.

— *Good Housekeeping* a scris un articol despre ea. Zeița pământului și chestii din astea. Un rahat. Nu te-apuci să distrugi modul de viață al oamenilor și să le iei dreptul de liberă trecere. Dacă mă întrebi pe mine, are ceva diabolic. Valul de caniculă care se anunță… am auzit că mâine o să fie cea mai caldă zi din ultimii 60 de ani. Sper să-i topească pe toți. Tu nu?

E destul de șocant s-o aud pe mama rostind „rahat" — înjurătura ei absolută. Exact din cauza asta nu le pot spune părinților unde lucrez.
— Da, zic pe un ton neutru.
— Vrei niște Horlicks, puiule? Să-l iei cu tine în pat?
N-am de gând să-l beau când sunt încă 25 de grade afară, în niciun caz o vreme potrivită pentru Horlicks, dar știu că îi place să-l prepare, să aibă grijă de mine.
— Da, bineînțeles. Mulțumesc.
La bucătărie, mama pune laptele pe focul de la aragazul vechi care duhnește a ulei și care, firește, îmi încălzește camera mică de deasupra și mai tare. Trântește ușa de la bufet după ce scoate borcanul de Horlicks și, când se întoarce, obrajii ei sunt de un roz aprins. De la ea am moștenit îmbujorarea, numai că ea nu e timidă acum, ci furioasă. Tata e agitat tot timpul, așa că m-am obișnuit. Dar mama e blândă, bună... până îi sare mustarul din senin. „Mama ta e tare cumsecade", mi-a zis odată Delilah. Și chiar e. Dar poate fi și înspăimântătoare când o calci pe coadă.
— Cică au nu știu ce magazin agricol acolo, bombăne ea.
— Serios?
L-am vizitat și eu zilele trecute. În viața mea n-am văzut o căpșună atât de lucioasă, de micuță și de perfectă (se vând

în niște coșulețe mici de răchită) și nici musli cu atâtea „superalimente“ în el (zece lire cutia). Astăzi am văzut oaspeții ieșind cu pungi de hârtie uriașe pline, de parcă ar fi fost să-și ia cumpărăturile săptămânale. Nu pricep și pace ce fac cu ele, pentru că toți au room-service sau mănâncă la restaurantul Seashard.
— Cică s-ar fi lăudat că vor vinde numai legume și fructe locale.
Simt un gol în stomac.
— Ah...
— Da, i-am spus și lui taică-tău. Ce-ar putea fi mai local decât ferma de alături? La început evident că s-a opus ideii, dar cred că până la urmă s-a entuziasmat.
Mă chinui să mi-l imaginez pe tata „entuziasmat“ de ceva în ultima vreme, dar fără folos.
— Cu supermarketurile astea care îl duc cu vorba, primește comenzi din ce în ce mai mici, știi și tu. S-a tot dus de colo-colo cu brânza și laptele în spate.
Îmi vine brusc în cap o imagine oribilă. Tata intrând în Conac târșâindu-și picioarele, cu ghetele lui uriașe de lucru, mânjite de noroi, cu jacheta pătată și barba mare și sură, cu un sac plin aruncat peste umăr, ca un soi de Moș Crăciun cu buget limitat.
— Le-a arătat și lor ceea ce adusese, iar ei i-au transmis (rostește cuvintele pe un ton

fandosit): „Ah, avem deja furnizorii noștri, mulțumim. În plus, nu folosim decât produse organice.“ Nici măcar n-au catadicsit să-l întrebe dacă laptele *nostru* este organic.
(Nu e: prea multă birocrație să obțină certificările, susține tata, și nu-și permite să investească oricum.)
— Presupun că sunt doar niște snobi idioți, mamă.
Ea își trece o mână peste față.
— Sunt mai rău de-atât, Eds.
— Cum adică?
— Taică-tu n-a prea ținut bine socotelile de-a lungul anilor. Știi tu, chestiile cu cartea funciară…
— Cum adică?
Mama clatină din cap, de parcă s-a răzgândit.
— Nu-ți face griji. Sunt convinsă că se rezolvă.
Mie nu mi se pare că va fi așa, dar văd din linia subțire a gurii ei că n-are de gând să mai adauge ceva.
— Tata s-a întors mai devreme?
Mama stă cu spatele la mine și amestecă în Horlicks.
— Nu, încă n-a venit.
Unde naiba e la ora asta? După miezul nopții nu mai ai ce face în Tome. Mama își strânge mai bine halatul pe lângă ea, deși n-are cum să îi fie atât de frig. Ne uităm

unul la altul și știu că amândoi ne gândim la ziua aia de acum mulți ani, când tata s-a încuiat în șopronul unde stă tractorul...
— În fine, spune mama, de parcă ar fi ales să nu se mai gândească la asta.
Pune cana cu Horlicks, din care ies aburi, în fața mea. Doar privind-o simt cum mi se umple fruntea de sudoare.
— Noapte bună, puiule!
Întinde mâna și mă ciufulește. Apoi se răsucește pe călcâie și urcă încet scările. Îmi pare rău pentru ea, așteptându-ne pe noi și întrebându-se unde e tata, după ce a stat deja izolată aici toată ziua. Probabil că se simte foarte singură. O urmăresc cum suie treptele cu umerii aplecați și îmi dau seama că pare bătrână. Părinții mei m-au avut destul de târziu în viață. Mama mi-a povestit odată (după prea mult sherry băut de Crăciun) că am fost un accident. „Dar unul fericit!“ Nici măcar nu le trecuse prin minte că ar mai putea face copii. Între mine și fratele meu era o diferență de 13 ani. De aceea nu l-am cunoscut cu adevărat niciodată.
O oră mai târziu, aud ușa de la intrare scârțâind din balamale. S-a întors tata. Mă întreb dacă l-a auzit și mama. Am rămas treaz ca să-l aștept și între timp am verificat conturile lui Delilah din social media: și-a șters toate postările vechi cu fitnessul, iar pe Instagram nu are decât un selfie alb-

negru, cu părul ei mai închis de acum, părând bosumflată și misterioasă. Textul de dedesubt spune: *Stați pe-aproape. Ceva URIAȘ cât de curând!* La fel și pe TikTok, numai că aici se întoarce spre cameră și îți face cu ochiul, dar cu încetinitorul.
Nathan Tate, zic eu în sinea mea. *Serios?!*
Îl aud pe tata împiedicându-se pe hol și înjurând când se căznește să-și scoată încălțările. Poartă aceeași pereche de ghete tot anul, fie că plouă, fie că nu: genul de încălțăminte pe care poți scăpa un topor și nu rămâne niciun semn. Mă strecor afară din dormitor și îl urmăresc din umbra palierului cum se clatină ușor. Probabil că iar a tras bine la măsea. Dar n-are cum să fi fost la cârciumă, cel puțin nu în ultimele ore, căci localul s-a închis de mult. Înseamnă oare că a venit cu mașina de undeva? Dar nu cred că am auzit motorul afară.
Începe să urce scările. Mă întorc în cameră cu spatele, pentru că nu vreau să-l văd în starea asta; ar fi stânjenitor pentru amândoi. Atunci — pe toți dracii! — strănut. Posibil din cauza lui, pentru că petrece mult timp pe lângă vaci, acoperit de saliva și de părul lor.
— Cine-i acolo? Eddie?
— Da, tată. Salut!
les pe palier, unde mica lumină de veghe clipește.

El apare în capul scărilor. Aștept să-mi spună unde a fost sau să mă întrebe de ce sunt încă treaz la ora asta. Însă el își ferește privirea. Pare ușor evaziv, vinovat aproape.
— Păi, mormăie el țâfnos, noapte bună, fiule! Hai să nu stăm aici la palavre. Nu vreau s-o sculăm pe maică-ta.
Mă uit la spinarea lui când urcă mai departe scara spre dormitorul lor de la mansardă. Nu-mi dă nicio explicație despre unde a fost în ultimele două ore, nimic.

OWEN

Descui ușa de la depozit și caut ceva de băut. Aici păstrăm lucrurile de mare valoare: vin, tărie și orice altceva care nu poate fi încredințat angajaților cu salarii mici. Fran nu ține în apartament nimic cu mai mult alcool decât *kombucha*, iar eu nu pot dormi.

Pun ochii pe o sticlă de Pinot Noir englezesc (aparent, cel mai nou trend în domeniul vinului, iar lui Fran îi place să fie în trend) și mă întind s-o iau de pe raftul de sus.

— Bună seara!

— Cristoase!

Scap sticla, dar reușesc s-o prind până să ajungă pe podea.

E Michelle, câinele de companie al Francescăi, care a apărut din senin, ca un nenorocit de duh sălbatic. Nu știu cum a izbutit să se apropie pâș-pâș în pantofii ăia, când de regulă țăcănește cu ei de colo-colo ca să-și anunțe prezența cât de tare poate. De ce naiba *poartă* tocurile alea nesuferite, dacă restul personalului e în teniși?

— Ah, dumneavoastră sunteți, domnule Dacre!

— Owen, te rog.

Mai puțină politețe, fiindcă îmi doresc familiaritatea prenumelui și pentru că mi s-a părut ceva ciudat în felul în care mi-a rostit numele de familie. Probabil din

cauza accentului corcit: o engleză simandicoasă presărată cu note butucănoase de Dorset. Ca membru-cheie al personalului care se ocupă direct de oaspeți, Fran a silit-o să ia ore de dicție; a considerat că accentul local „nu se potrivea cu ambianța". În cazul lui Michelle, investiția nu prea a rentat, iar rezultatul — o pronunție mutantă, un ghiveci de prost gust — e aproape un dezastru.

— Owen, repetă Michelle. Îmi cer scuze.

Stă mult prea aproape de mine și nu-mi place. O simt cum mă studiază, cum îmi cercetează trăsăturile. Mă bucur de lumina difuză a încăperii.

— Știi, continuă ea, cred că e prima dată când facem cunoștință cum trebuie. Tu și cu mine.

Clar e prima dată când am stat atât de aproape. Am reușit să o evit până acum. Mă dau un pas în spate.

„E foarte capabilă", susținea Fran. „Foarte dornică. Chiar își *dorește* slujba asta, se vede de la o poștă. Va fi foarte recunoscătoare." Dacă nu mi-aș cunoaște bine partenera, aș spune că a vrut pe cineva pe care să-l controleze complet. „În plus, dragul meu, este important să avem și câțiva reprezentanți locali în echipa noastră. Consiliul iubește angajatorii care sunt atenți la astfel de lucruri și îmi doresc

să ne privească planurile viitoare cu bunăvoință."
Michelle face semn din cap spre sticla pe care încercam s-o ascund la spate.
— Ah, chiar mă întrebam de ce nu-mi iese inventarul. Am presupus că e vorba de vreun membru al staffului.
Michelle își bate nasul cu degetul și zâmbește.
— Nu-ți face griji, știu să păstrez un secret.
Mă încrunt la ea. Pentru Dumnezeu! Mă enervez că m-am chinuit să ascund vinul. Mă simt ca un chiulangiu prins de director că fumează la umbra adăpostului pentru biciclete. Și totuși sunt superiorul ei — șeful ei, în toată regula. Dacă am chef să iau ceva din depozit, o să iau și gata.
— N-am nimic de ascuns.
— Nu, sigur că nu.
Michelle clatină din cap hotărât și părul cu șuvițe kitsch i se revarsă pe umeri. Oare Francesca nu vede cât e de vulgară?
— Local, nu? întreabă ea zâmbind.
— Poftim? mă răstesc eu.
Ea dă din cap spre sticlă.
— Un vin roșu local, nu? Nu mi se pare că se compară cu vinul franțuzesc. Are un gust ciudățel, dacă vrei părerea mea umilă.
— Da? Nu cred că vreau.
A sunat mai aspru decât aveam de gând. Michelle face ochii mari. Îmi dau seama că mâna mi s-a încleștat pe sticlă și am ridicat

umerii ca un boxer care se pregătește de meci. Mă fortez să mă relaxez.
— Îmi pare rău.
Ce prostie să reacționez așa de exagerat!
— Nicio problemă, mă liniștește ea, dar tot pare ușor zguduită.
Iar apoi:
— Îmi dai voie?
Văd că stau în dreptul ușii, blocându-i ieșirea. Mă dau într-o parte.
Ochii ni se întâlnesc când trece pe lângă mine. În expresia lor se amestecă prudența și curiozitatea. Cobor primul privirea, iar ea se strecoară pe ușă.
Abia când sticla îmi alunecă din mână și se sparge de piatră, iar vinul se scurge peste dale, înțeleg cât de buimăcit sunt și eu.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI

EDDIE

— Ai dat de mâncare la păsări, Eddie?

— Da.

— Bravo!

Mama îmi toarnă ceai într-o cană, în timp ce eu îmi umplu gura cu Rice Krispies. Intru de serviciu în scurt timp — azi am o tură împărțită în două. Tata stă tăcut între noi, ca un urs pe care-l doare capul. Ar fi trebuit să se apuce de muls acum două ore, dar abia s-a trezit. Duhnește a băutură și mai și poartă jacheta de lucru care îmi declanșează alergiile. Mă străduiesc cât pot de tare să nu strănut, iar când în sfârșit nu mă mai pot abține, sunetul iese exploziv și scuip firimiturile de biscuiți din gură pe toată masa.

Tata mă privește mânios. Mă uit în jos spre castronul meu și mă înroșesc ca un rac. De ce naiba sunt alergic tocmai la vaci? Nimeni nu e alergic la vaci.

— Nu ai nevoie de note mari ca să conduci un tractor, mi-a zis tata când m-am înscris la facultate.

Nu glumea. Fratele meu ar fi trebuit să preia ferma. S-ar fi descurcat de minune.

— La 12 ani mergea cu tractorul de parcă asta ar fi făcut toată viața, a povestit tata odată.

Nu vorbește niciodată despre fratele meu. Bănuiesc că de-aia mi-a rămas în cap. Și

pentru că mă face să mă simt ca un ratat.
— Da, am vrut să-i dau replica, numai că el s-a dus. Scuze că te-ai pricopsit doar cu mine. Cu idiotul și alergicul de Eddie, care nici măcar nu se poate apropia de cireadă.
Se aude un ciocănit la ușă. E Kris, unul dintre cele două ajutoare (tata a fost nevoit să îi dea afară pe ceilalți cinci, din cauza Brexitului și a costurilor mari cu mâna de lucru). Kris și-a obținut cetățenia — a imigrat din Polonia.
— Bună dimineața tuturor! salută el politicos, după care se întoarce spre tata. Harold, Ivor lipsește. Nu e nici pe câmp, nici în grajd. Ușa grajdului e deschisă. Știi ceva despre asta?
Tata clatină din cap.
— Atunci s-ar putea să fi fost furat, continuă Kris strâmbându-se.
Ivor este taurul bătrân al fermei. Probabil că a făcut sex cu peste 1 000 de vaci și, în trecut, mă gândeam cum asta înseamnă de cu 999 mai mult decât golaverajul meu — numai că eu mă refer evident la sexul cu oameni, nu cu vaci. Nu aplecați urechea la ce se vorbește despre Dorset.
— De ce să-l fure cineva pe Ivor? întreb.
— Pesemne că habar n-au ce probleme are, răspunde mama.
Ivor are o boală congenitală care îi provoacă multă durere, așa că în curând tata va trebui să-l ducă la abator.

— Incă e o rasă rară și un animal valoros. Dacă l-ar fi furat cineva, sigur am fi auzit un motor, am fi văzut niște lumini sau ceva de genul ăsta. Ivor are mai mult de o jumătate de tonă — nu arunci pur și simplu un animal ca el în portbagaj.
Mama se întoarce spre tata.
— Tu ai auzit ceva, Harold? Cât erai pe-afară?
— Nu.
Privirea tatei o întâlnește pe-a ei, apoi se îndreaptă în altă direcție.
Mama oftează.
— În cazul ăsta, poate ar trebui să anunțăm poliția. Mă ocup eu. Dacă o să și acorde vreo importanță, asta-i altă mâncare de pește.
Zece minute mai târziu, când sunt la etaj și mă spăl pe dinți, mă întreb de ce nu s-a înfuriat tata când a auzit că Ivor lipsește. Poate că Ivor nu mai e taurul de altădată, dar tot m-aș aștepta să-l văd pe tata ieșindu-și din minți. Poate chiar să acuze pe cineva de la Conac. Odată, a dat vina pe Francesca Meadows că i s-a acrit laptele:
— Sunt convins că e o vrăjitorie la mijloc.
— Dă-o naibii de treabă, Harold! I-a dojenit mama. Întoarce-te în secolul nostru. Are mai degrabă legătură cu sistemul de refrigerare paradit, nu cu magia neagră din capul tău.

Până cobor eu la parter, părinții mei au dispărut care încotro. Abia dacă își mai vorbesc când sunt singuri. Tăcerea dintre ei e mai rea decât orice ciondăneală. Uneori, mă întreb dacă se mai plac măcar puțin. Îmi amintesc vag când obișnuiau să râdă împreună, să se îmbrățișeze și așa mai departe. Dar asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Înainte ca familia să ni se destrame. Înainte să se încuie tata în șopron cu motorul tractorului pornit, iar Graham Tate (pe vremea când încă avea parcul de rulote și nu era un bețivan nenorocit) să spargă ușa cu un topor.
E abia 7 dimineața, dar e deja cald și simt cum mi se umezește tricoul la subsuori, în timp ce merg cu bicicleta spre Conac. Am auzit la radio că o să fie un weekend torid. Trec pe lângă un grup de femei îmbrăcate în costume de yoga, care se îndreaptă spre peluză. Unele mă privesc grăbit de sus până jos, zăbovind mai mult în anumite locuri — față, apoi umeri și o parte dintre ele nu-și mai desprind ochii de pe... echipamentul din dotare. Chestia asta a început acum vreo doi ani. Nici acum nu m-am obișnuit.
Ocolesc Conacul cu bicicleta până în spate, lângă intrarea pentru personalul de la bucătărie, și atunci o văd îndreptându-se către mine: femeia de noaptea trecută, cu o sacoșă mare verde-închis de la hotel.

La lumina zilei și fără ruj roșu arată diferit, puțin mai în vârstă, dar foarte sexy, în stilul doamnelor bogate ușor trecute de prima tinerețe. Când m-am trezit dimineață, mi-a stat mintea în loc când mi-am amintit cum m-am dus în camera ei pur și simplu... iar apoi, în fine, tot ce a urmat. Sperasem că n-o să mai dăm unul de altul.

Se apropie; probabil că s-a rătăcit. În zona asta nu e nimic pentru oaspeți — doar o plăcuță din lemn pe care scrie ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI, pe care bănuiesc că n-a văzut-o. Nu pricep cum, când e chiar în ochii ei, cu majuscule.

S-ar cuveni să îi ofer ajutor, nu? Să fiu calm și profesionist, să mă duc și s-o îndrum în direcția corectă. Dar n-am curaj. Nu știu ce-aș putea spune. Simt cum roșesc ca prostul doar când mă gândesc. Înainte să mă zărească, las bicicleta să cadă pe pietriș și sar în spatele unei pubele albastre uriașe. Acum sigur întârzii la serviciu.

Aud scrâșnetul pietrișului pe măsură ce pașii ei se apropie. Până acum ar fi trebuit să-și dea seama că nu e unde trebuie: aici nu sunt decât pubele și generatoare, iar dincolo de ele, arcada de piatră care duce în curtea interioară de sub locuința privată a Francescăi și a lui Owen. Pașii se opresc. Risc și trag cu ochiul: se uită la bicicleta mea. Roata din spate încă se învârte, iar ea

se uită de jur împrejur, căutând parcă persoana care a trântit-o acolo.
Merge mai departe și intră în curte, în ciuda plăcii masive din lemn pe care scrie PRIVAT. Mă mut din spatele pubelei și mă furișez câțiva pași, până ajung la marginea arcadei, cât să pot arunca o privire în curte.
Stă lângă scările care duc spre apartamentul privat, cu spatele la mine. Se uită în toate direcțiile, ca un animal care adulmecă aerul, căutând să se asigure că nu există prădători.
Ar trebui să fac ceva. Să-i spun că n-are ce să caute aici. Dar după tot ce s-a întâmplat azi-noapte... Mda, ea s-a dat la mine, dar acuzat ar fi angajatul. Aș fi dat afară cât ai clipi, dacă ar deschide gura.
Urcă treptele spre locuința privată a Francescăi Meadows. Oare o să bată la ușă? Aruncă o privire în spate, peste umăr, ca și cum ar verifica dacă o urmărește cineva. Pare să scoată ceva din sacoșă, dar nu văd bine ce anume.
Acum coboară. Sar din nou în spatele pubelelor și după o clipă trece grăbită pe lângă mine, murmurând:
— Rahat, rahat, rahat!
Ce naiba a făcut?
Îmi verific ceasul. Fir-ar să fie! Am întârziat 15 minute. Trebuie s-o iau la fugă. Mă concentrez atât de tare să nu mă descopere

Bella, încât nu sunt atent pe unde merg și aproape că dau peste o cameristă care iese pe ușa personalului, cu șapca bine trasă peste ochi și împingând un cărucior mare plin cu produse de curățenie.
— Hei! Bună dimineața!
Am observat deja că o parte din staff se poartă destul de urât cu cameristele, de parcă s-ar crede superiori sau ar vrea să sublinieze că există o diferență uriașă între slujbele lor. Eu însă am fost educat altfel.
— Eddie?
Glasul pe care-l aud nu are niciun sens. Se holbează la mine ultima persoană pe care mă așteptam să o văd aici. Ori poate penultima, ca să fiu corect. Este...
— *Mamă?* rostesc perplex.
Și ea pare la fel de surprinsă — șocată chiar — să dea cu ochii de mine.
— Ce naiba, mamă? Ce cauți *tu* aici?
Sunt aproape furios: ăsta e teritoriul meu. Apoi, în cele din urmă, văd uniforma de cameristă, cărucioruI...
— *Lucrezi* aici?
— *Am crezut* că ți-ai petrecut timpul cu Lila în ultimele două săptămâni, spune mama în același timp.
Tăcem amândoi și ne privim fix, rămași fără cuvinte.
— Nu poți să-i spui lui taică-tău, zice ea grăbită. Știi ce părere are despre locul ăsta.

— Știu, răspund. Da, ar lua-o razna. Dar și *tu* urăști locul ăsta!
Mama se face roșie ca racul la față.
— Păi... lucrurile sunt dificile, Eds. Tatăl tău ar avea nevoie de ajutor financiar, dar e prea mândru. În plus, nu vreau să lâncezesc toată ziua, iar Harold nu mă lasă să-l ajut la fermă.
Acum câțiva ani, un taur turbat i-a zdrobit jumătate de picior și, de atunci, tata a hotărât că e prea periculos pentru ea. M-am întrebat de multe ori dacă mama se simte la fel de nefolositoare ca mine în ceea ce privește ferma.
— Așa că i-am spus că mi-am găsit de lucru la Spar. Nu se duce acolo niciodată și Mags mă acoperă.
Mags e prietena mamei care lucrează la casă.
— Dar de ce *nu* lucrezi la Spar?
Ar fi mult mai bine, cred eu. Nu-mi place s-o văd pe mama în uniformă de cameristă. Știu că vorbesc ca un snob acum. Poate că nici eu nu sunt mai bun decât ceilalți membri ai personalului.
— N-au nevoie de nimeni acum, cu sistemul nou de scanare. Uite ce-i, nu înseamnă că-mi place locul ăsta, continuă ea vehement. Nici vorbă de-așa ceva. Dar avem nevoie de bani. Și nu prea am de ales.
Mama pare sincer dezgustată.

— Așa că iată-mă aici, aerisind rufele murdare ale altora.
Mă uit la căruciorul de curățenie. Deasupra e o grămadă strânsă bine de cearșafuri cam murdare.
— Ăla e... sânge? o întreb când zăresc o pată mică.
Mama își ține buzele.
— Pe bune, Eddie, n-o să-ți vină să crezi. Nu contează câți bani au. Sincer, animalele de la fermă sunt prin comparație niște modele de curățenie. Uită-te la noi! exclamă ea, izbucnind în râs. E unul din momentele alea când nu știi dacă să râzi sau să plângi. Vino aici, puiule!
Mama deschide larg brațele. Arunc o privire în spate înainte să fac un pas în față ca s-o îmbrățișez scurt. Apoi, ea se retrage ușor, odihnindu-și mâinile pe umerii mei.
— Dar încă nu mi-ai spus ce fel de muncă faci *tu* aici.
Mă pregătesc să-i zic că sunt barman, dar n-o pot minți pe mama, probabil că va afla oricum.
— Spăl vase. Și alte treburi din astea. Dar mă străduiesc să ajung barman.
Mama întinde mâna și îmi răvășește părul.
— Ei bine, sunt mândră de tine, puiule. Știu că și tata e, continuă ea blând. Chiar dacă nu-ți arată mereu.

Mi se umplu ochii de lacrimi și asta mă oripilează. Tușesc și clipesc des.
— Mulțumesc, mamă.
— Iar treaba asta, gesticulează ea, rămâne micul nostru secret. Ne-am înțeles, da? Fiindcă dacă află, taică-tău moare...
Se oprește, cercetând niște oaspeți care vin spre noi.
— În fine, spune ea repede. Ideea e că uneori mai bine ții un secret față de cei iubiți decât să-i rănești spunându-le adevărul. Nu?
— Da.
Mă gândesc la tata, care a venit atât de târziu noaptea trecută. La mult timp după ce se închisese singura cârciumă din sat. Se pare că nu suntem singurii cu secrete.

BELLA

Mă grăbesc să ies din curtea privată și să ocolesc spatele Conacului, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Trec printr-o mică parcare, probabil pentru personal. Până și eu știu că decapotabila de un argintiu strălucitor este un Aston Martin. Pe plăcuța de înmatriculare scrie D4CRE.

O tai prin grădina împrejmuită — petice perfecte cu legume: salatele verde-aprins sau roșu-sângeriu, explozii de frunze de morcov care se leagănă ușor în vânt. Tot ce se folosește la restaurant este aparent „organic și crescut sau cules pe plan local". La un capăt, zăresc o construcție din piatră, Căsuța Grădinarului, pe care, contra câtorva mii de lire pe noapte, o poți închiria ca să-ți trăiești alături de prieteni fanteziile rurale.

les pe poarta grădinii, pe aleea principală care șerpuiește printre peluzele de smarald, sclipind de rouă. Câteva persoane stau în cerc pe iarbă, cu frunțile plecate. Probabil că asta e „meditația de dimineață" promovată la recepție. Mai departe se văd marea și faleza care coboară pe o fâșie de plajă cu nisip. Știu asta și fără ajutorul hărții desenate de mână pe care am primit-o când m-am cazat.

Pe partea cealaltă a drumului, în spatele gardului verde se vede fileul terenului de tenis și aud o minge lovită cu putere, deși

e foarte devreme. Îmi pot imagina oamenii frumoși care joacă tenis, cu picioare și brațe perfect bronzate, cu părul lucios, sărind, râzând și felicitându-se. Mă simt ca o elevă cu bursă la o școală foarte simandicoasă cu internat aflată în afara orașului.
Aștept să se deschidă porțile masive de fier forjat și să mă lase să ies de pe terenul Conacului. Coloanele de piatră care le încadrează au fiecare câte o statuie în vârf, o vulpe în poziție șezând, tot din piatră, pătată cu licheni. Dedesubt e gravat CONACUL TOME.
În fața mea, șoseaua face o curbă, îndepărtându-se de țărm. Găsesc indicatorul pentru cărarea care pornește în direcția opusă, spre faleză. TOME 1,2 km. Trec printr-un adevărat coridor de tufișuri atât de bine crescute, încât nu văd nimic dincolo de ele, doar frunzele și cerul albastru ca o flacără de gaz. Mă opresc o clipă și adulmec ca un animal. Mirosul acela. Distinct și familiar. Mirosul proaspăt de hasmațuchi amestecat cu izul înțepător al bălegarului.
Brusc, ajung pe faleză. În lumina strălucitoare, marea are o sclipire mediteraneeană. Vântul care se lovește de mine e cald. Se pare că e cineva care s-a trezit și mai devreme decât mine și face deja kitesurfing pe apă.

Drumul se unește din nou cu faleza, într-un loc numit ferma Seaview. Pare pe jumătate abandonat: acoperișuri din tablă ondulată îndoită și ruginită, garduri rupte și tot felul de mașini agricole învechite. O prelată neagră flutură în vânt, iar puii de găină năpădiți de păduchi scurmă prin curte. Am senzația că sunt privită. Poate e vorba de cireada de vaci din cel mai apropiat grajd, care mă privesc atent cu ochii lor mari și întunecați.
Iuțesc pasul pentru că nu vreau să pierd vremea. Atmosfera are gust de tristețe. Ori poate că proiectez eu în jur starea mea.
La următoarea cotitură, mă apropii de un camping: aproximativ 100 de case mobile, retrase dinspre mare în spatele unui gard de lemn cu vopseaua scorojită. Rulotele sunt pătate și pustii, înconjurate de buruieni. Pe zidul alb-cenușiu de lângă cea mai apropiată rulotă, cineva a mânjit cu vopsea sângerie: O SĂ PLĂTIȚI PENTRU ASTA BOARFELOR DE LA ORAȘ.
Nu... nu, nu e în regulă. Aici ar trebui să fie coșuri atârnate și costume de baie îmbibate cu apă de mare puse la uscat pe sfoară, gălăgie și țipete de copii care dau cu șutul într-o minge de fotbal, miros de cârnați la grătar, larmă, clinchet de veselă și viață.
— Iisuse! exclam eu tresărind.

Tocmai am observat o siluetă într-un șezlong vechi. Prăbușită într-o rână și atât de chircită, încât la început pare un fel de sperietoare bizară. Până când capul se întoarce către mine și văd fața roșie de băutor sub batista înnodată de pe cap. Nu mă pot împiedica să mă holbez. N-are cum să fie...

— La ce te uiți, fato? bălmăjește el și whiskyul se varsă din sticla fără dop pe care o ține în mână. Ai venit să te benoclezi la bietul Graham? la cară-te, hai!

Măresc pasul, șocată. Nu-mi vine să cred în ce hal a ajuns...

Acum sunt unde trebuie. Trag adânc aer în piept și apoi ies de pe cărare. Dacă mă privește cineva, probabil că-și închipuie că o să sar de pe marginea falezei. Dar e un traseu în jos, dacă știi să-l cauți: o potecă sufocată de muri, săpată în calcar.

Când ajung la micul golf secret, îmi scot încălțările și șosetele, ca să simt nisipul aspru și umed printre degete. Apa s-a retras și a lăsat în urmă mici bălțoace de apă sărată printre stâncile joase pe care cineva a lăsat un rucsac și o grămăjoară de haine. Mă cațăr ca să ajung la cea mai apropiată bălțoacă și simt sub tălpi crustaceele spongioase lipite de stâncă și unduirea ierbii-de-mare. Privesc în suprafața sticloasă a apei, în care e un întreg univers. Caut un semn de viață printre alge: un

crab ori vreun peștișor. Ceva care să-mi distragă atenția, cât îmi adun curajul să fac ce am de făcut.
Și iat-o acolo, în spatele meu: grota. Exact unde mi-o aminteam, scobită în stâncile mai abrupte din capătul îndepărtat. Când intru, mă izbește contrastul dintre răcoarea ei umedă și arșița dimineții. Interiorul slab luminat pare plin de fantome.
Nu vreau să merg mai departe, dar de aceea sunt aici. Mă duc direct în fundul grotei, unde e și mai întuneric. Lanterna telefonului luminează suficient ca să văd deschizătura din perete, care începe la nivelul pieptului meu. Mă prind bine de stâncă și mă împing în sus cât pot. Nu știu dacă o să meargă. Sunt zveltă, dar fata care s-a urcat aici înainte era ca o scobitoare. Reușesc să intru în gura tunelului. Apoi mă târăsc pe burtă ca o șopârlă, încercând să nu mă gândesc la roca rece care mă apasă din toate direcțiile. Pipăi în față cu o mână. Pare o nebunie să o găsesc încă aici. În același timp, dacă nu e, ce fac? Ce-ar însemna?
În sfârșit, degetele mele ating ceva. Ceva mic, înfășurat în plastic. Inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că sunetul reverberează din piatră. Trag pachețelul. Mă târăsc înapoi, trăgându-l după mine.
Afară, aproape orbită de razele soarelui, îmi verific descoperirea. E înfășurată în

multe pungi de plastic, dar are un aspect vechi, ca și cum abia aș fi scos-o din pământ. Smulg prima pungă de plastic de la Spar — sfâșiată, decolorată —, pe a doua, care a supraviețuit mai bine și pe a treia, care e ușor umedă, dar practic ca nouă. Și iat-o. Coperta de carton s-a pătat și s-a înmuiat ușor, iar paginile sunt și ele umede. Însă nu atât de rău pe cât m-aș fi așteptat. Aproape intactă, după atâta timp. Mă pregătesc s-o deschid, dar îmi atrage privirea o străfulgerare de culoare. Ridic fruntea și dau cu ochii de un kitesurf verde-aprins. Mă uit cum surferul prinde creasta unui val și placa se înalță în aer. Îmi dau seama că-mi țin respirația. Dacă te prăbușești de la viteza aia, când te lovești de apă, ai senzația că te lovești de beton, dar el aterizează perfect, săpând un șanț alb în valuri.

Se întoarce spre mal, sărind grațios în apă și trăgând tot echipamentul până pe plajă. Nu m-a observat și mă simt ca un voyeur când își trage fermoarul costumului, eliberându-și partea de sus a corpului. Îi văd spatele măsliniu lat și umbra unui tatuaj care se dovedește a fi o pasăre de pradă cu aripile întinse, fiecare vârf atingând un umăr, perfect pe urzeala pielii lui.

Trage de costum și mai jos și zăresc două lucruri: unul, că tot trupul lui are aceeași

nuanță de bronz, ca de ambră, și doi, că nu poartă nimic pe dedesubt. Sigur crede că e singur. Își răsucește gâtul într-o parte și recunosc profilul mândru cu nasul acvilin. Este Owen Dacre. Tânărul arhitect la modă, „talentul absolut al generației sale", cum îl numește presa. Proprietarul Aston Martinului decapotabil, bănuiesc. Omul care a proiectat toate modificările moderne ale Conacului. Partenerul Francescăi Meadows, în ambele sensuri. Au fost un cuplu senzațional în fotografiile de nuntă. El arăta ca Jim Morrison, dar îmbrăcat șic, în haine de lux. Aspectul lui ușuratic contrasta cu splendoarea ei radiantă. Iar felul în care o privea el în poze... de parcă ar fi fost vrăjit complet.
Bărbatul se întoarce — Cristoase! — și străbate plaja cu pași mari, în fundul gol, îndreptându-se spre stânci; acum înțeleg că lui îi aparține rucsacul. Mă trag în spate și mă ghemuiesc încremenită. Știu că ar trebui să-mi feresc privirea, dar nu pot și pace. Îl urmăresc cum se usucă cu un prosop, cum se îmbracă și îndeasă costumul de kitesurfing în rucsac. În sfârșit se răsucește pe călcâie în direcția mea. Acum n-are cum să nu mă vadă. Tresare, apoi murmură ceva printre dinți.
Ridic o mână în semn de salut.
— Hei! strig eu.

El rămâne nemișcat, dar răspândind un soi de energie încordată, ca a unei vulpi deranjate în timp ce se înfruptă din pradă.
— Ce cauți aici? mă întreabă fără menajamente.
— Stau la Conac.
Owen se încruntă.
— Înotul e primejdios aici. Sunt tot felul de stânci ascunse. Iar coborârea...
— E în regulă, îl întrerup, iritată de tonul lui superior. Am mai fost aici.
Mă opresc. Am făcut o prostie? Vorbele mi-au ieșit pur și simplu de pe buze. Dar probabil sunt doar paranoică. E o parte a coastei destul de populară.
Mă uit cum o ia spre cărarea de pe faleză, până sunt convinsă că am rămas singură. Inspir adânc și pun agenda înapoi în poală. Înainte de toate, mă duc la sfârșit, încercând să-mi stăpânesc degetele care tremură. lat-o. O hartă mâzgălită cu pixul. Casa, faleza, pădurea.
Locul e marcat cu un X.
A venit timpul să aduc trecutul dureros la lumină.
Răsfoiesc până la începutul agendei și citesc primul rând. Simt cu mi se umplu ochii de lacrimi înțepătoare.
Prostuță mică.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

23 iulie 2010

Am cunoscut o fată astăzi, la plajă. N-am mai văzut niciodată pe nimeni ca ea.

Stăm vara în Dorset fincă ai mei nu predau în vacanță. Eu și mama am votat pentru Algarve, dar bugetul n-ajungea. Vremea nu-i așa nasoală cum am crezut. Mi-am luat jurnalul ăsta de vară de doi bani dintr-o benzinărie de pe drum, pentru că totdeauna am nevoie de ceva în care să-mi scriu gândurile. Asta înseamnă să fii singur la părinți.

Am găsit o fosilă. Dar parcă m-ar fi găsit ea pe mine.

Cât mama și tata desfăceau bagajele, am coborât pe plajă și am dat o raită prin bălțile rămase după flux. La șaișpe ani, sunt cam mare pentru băltoace, dar plaja era plină de copii bronzați cu plăci, care se cunoșteau între ei, și n-am vrut să stau singură ca o ratată. Sau ca singurul copil singur de-acolo: un pușți slăbănog de vreo doișpe, treișpe ani, cu păr negru, tuns acasă.

Mă uitam la el când am simțit ceva sub degetele de la picioare. M-am uitat în jos și chestia asta se uita la mine. Prinse într-o piatră, o orbită și ceva care arăta a cioc sau maxilar. Dinți mici zimțați. Foarte sinistru. Posibil să fi țipat sau așa ceva. Pentru că

imediat am auzit o voce lângă mine spunând „Măiculiță, eu n-am găsit niciodată una ca asta!". Era unul dintre tipii care ardeau gazul pe-acolo, cu plăcile lor. N-am putut să mă uit direct spre el, fiindcă sunt o mototoală în prezența băieților (cu asta te alegi la Liceul pentru fete Streatham), mai ales în prezența băieților musculoși. Avea părul castaniu și mirosea a sare și a transpirație (un miros bun pe băiatul potrivit).
După aia au venit și amicii lui să vadă și majoritatea se holbau la fosilă, dar unul dintre ei a strigat spre puștiul cu păr negru: „Băi, Crevete, zi-i mă-tii că nu pot să i-o dau diseară, că am treabă. Știu că plânge după ea." Unii din ei au chicotit cu subînțeles, dar băiatul cu păr castaniu a zis: „Nu fi cretin, Tate". L-am plăcut pentru asta. Puștiul n-a replicat. Doar s-a ghemuit și mai tare.
Apoi s-a făcut liniște și toți s-au dat laoparte ca să lase să treacă alți trei. O fată și doi băieți gemeni, mai mari. Parcă teleportați de pe altă planetă. Cum îți dădeai seama cât de sărac e Crevete, așa îți dădeai seama și că ăștia trei erau bogați. Părul, dinții, până și postura. Fata s-a apropiat imediat și a zis cu o voce gravă, elegantă: „Ce tare!" A întins mâna spre mine. I-am dat-o fără să mă gândesc prea mult. Avea ochelari de soare cu PRADA scris cu litere argintii pe un

braț și un piercing în buric. Eu a trebuit s-o implor pe mama să mă lase să-mi fac găuri în urechi.
„Hei", a zis ea, ținând fosila. „Mi-o dai mie?" Înainte să apuc să răspund, a continuat: „Poți să vii la Conac mâine, dacă vrei. Buni și bunelul au piscină. E mult mai bine decât pe plajă. Nu dai peste localnici."
Mi-a atins mâna atunci. „Ar fi distractiv dacă ai veni." Mi-a zâmbit, deși n-am reușit să-i văd ochii în spatele ochelarilor de soare masivi.
Am răspuns: „Da, sigur." Habar n-am de ce, dar dintre toți copiii de pe plajă ea m-a ales pe mine.

24 iulie 2010

Știi scena aia din cartea cu Narnia, când trec în lumea de dincolo prin spatele unui șifonier? Așa a fost azi. Totul a început într-o rulotă și s-a terminat într-un palat. Sau un conac... dar tot aia e.
Tata m-a dus cu Corsa. Știu că sună aiurea, dar mi-aș fi dorit ca mașina să nu fi fost atât de mică și de veche. S-a oprit în fața porților închise: două coloane înalte cu niște vulpi din piatră în vârf și CONACUL TOME gravat pe una dintre ele. Casa nu se vedea deloc, doar aleea lungă din față. Tata m-a întrebat dacă fata îmi spusese că e o blestemată de proprietate imensă. Fiindcă n-avea de gând să fie luat la țintă cu o armă calibrul 12 de vreun lord local.

Atunci porțile s-au deschis cu un scârțâit, am intrat încet pe alee și, în sfârșit, am zărit casa imensă, cu marea într-o parte și pădurea în cealaltă. Poate că sună caraghios, dar mi-a trecut prin cap că fosila era o amuletă fermecată, care mă lăsa să intru într-o altă lume, ca într-un basm.
Pe la jumătatea aleii, tata a oprit motorul și mi-a spus: „Ascultă, iubito. Oamenii care stau în locul de-astea nu sunt ca noi…"
Nu pricepe. Asta e și ideea. Când o să mai am eu ocazia în Streatham să îmi petrec vremea într-un loc ca ăsta?
„Doar ca să înot în piscină, tati", l-am liniștit eu. Așa că a mers mai departe până am văzut-o pe fată, care ne aștepta în fața casei cu o mână în șold, purtând un costum de baie roz-aprins și o fustă mini din blugi. I-am făcut cu mâna, dar nu mi-a răspuns. Își ținea mâna streașină la ochi ca să se ferească de soare, așa că probabil nu m-a văzut.
„Du-te, iubito! Ți-ai cam căutat-o cu lumânarea", a zis tata.

27 iulie 2010

Am fost la Conacul Tome în fiecare zi și m-am distrat de minune. Piscina e grozavă. Frankie (așa o cheamă) e foarte generoasă… mi-a dat un costum de baie din două piese ca să mă bronzez ca lumea (încă avea eticheta… 40 de lire!!!!!). A zis ceva de genul: „Sutienul e prea mic pentru

sânii mei, dar tu nu prea ai, așa că o să-ți vină perfect. În plus, orice e mai bine decât oroarea aia a ta de costum tankini, Vrăbiuță (așa m-a poreclit, pentru că am picioarele subțiri)." Frankie susține că trebuie să-mi rezolv și „situația aia cu părul pubian". Mi-a dat niște benzi cu ceară, dar am fost prea lașă ca să le folosesc.

Frankie se tot plânge că e plictisitor aici, că nu e nimic de făcut. Dar e FANTASTIC. Casa are mai multe camere decât știu eu să număr. Are și o bibliotecă. O pivniță. Vreo 20 de dormitoare. Ca să nu mai vorbesc de pădurea plină de copaci vechi de mii de ani.

„Să te porți frumos în pădurea de aici", m-a povățuit Frankie, când am rămas la ea seara trecută și ne-am uitat la *Proiect: Vrăjitoarea* (filmul ei preferat). „Mai ales după ce se întunecă. Altfel, o să vină după tine. Nu le plac străinii."

„Cui?", am întrebat eu. „Cui nu-i plac străinii?"

Ea a izbucnit în râs.

„Ce față ai făcut! Glumeam. Nu e nimic adevărat. Doar bârfele țăranilor de pe-aici, așa zice buni."

Buni este elegantă, slabă și înspăimântătoare și își petrece tot timpul cu grădina. L-am cunoscut și pe bunelul astăzi, când stăteam întinse la piscină și citeam reviste. O umbră a căzut peste noi și

am văzut un bărbat înalt, cu părui aib pieptănat pe spate și cu o gură răutăcioasă. Bătrân, dar cu un aer de putere. Ca în tabloul cu un împărat roman pe care l-am văzut la muzeu, numai că el purta pantaloni reiați roșii. Are un labrador pe care îl cheamă Kipling. Mi-a spus ceva de genul: „Așadar tu ești noua amică a Francescăi. Îți petreci și tu toată vara aici?"
Am răspuns că da, cam așa ceva, stăm la camping.
„Ah!" a exclamat el. „Graham Tate este unul dintre chiriașii noștri." Apoi a privit în jos, spre mine (mi-am dorit atunci să fi fost ceva mai îmbrăcată, nu doar în costum de baie) și a continuat: „Asta înseamnă că te găzduim de două ori."
Am zâmbit stânjenită. Ce naiba aș fi putut să zic?
După ce a plecat, Frankie și-a dat ochii peste cap. „Nu-l băga în seamă. Abia a reintrat în grații. A avut o aventură cu secretara lui." Probabil că am rămas cu gura căscată, gândindu-mă că un tip atât de bătrân se poartă în felul ăsta, fiindcă Frankie a adăugat: „Scârbos, nu-i așa? În fine, bine că și-a vârât-o înapoi în pantaloni. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că buni vorbea să vândă tot și să se mute într-un apartament din Marylebone. E plictisitor ca dracu' aici, dar nu știu ce-aș face dacă n-aș mai putea veni aici în fiecare

vară, mai ales că vaca de maică-mea e prea ocupată să se bronzeze pe Mediterana ca să-și mai bată capul și cu noi. Aici e acasă, știi?"

28 iulie 2010

Graham Tate, care administrează campingul cu rulote, a trecut azi să stea la palavre cu mama și tata. E genul solid, ars de soare, care poartă o batistă înnodată pe cap, ca-n desene animate, și se plimbă toată ziua sporovăind cu toată lumea. Îi place să-l necăjească pe tata cu Palace (echipa tatei), care cică ar fi de rahat în prezent.

Tata a arătat spre mine când am ieșit din rulotă și am plecat: „Asta micǎ stă toată ziua la Conac" (pronunțat pe un ton ironic). Graham a replicat: „Conacul Tome? Ai grijă, fato! Nu pot spune mai multe, că sunt chiriaș. Dar n-aș avea încredere în ei. Nu le pasă de ăștia ca noi. Nu le-a păsat niciodată. Pe vremuri, lordul avea niște cai albi de rasă. Nu i-a dresat cum trebuie și erau pe jumătate sălbatici. Într-o zi, s-a dus la vânătoare și a luat-o pe scurtătură prin pădure, unde o fată de prin partea locului culegea flori. Calul s-a ridicat pe picioarele din spate și a lovit-o. Copila a murit pe loc. După câteva zile, a fost auzit cum se plângea prietenilor săi bogați că i-a scăpat vulpea. Familia fetei n-a primit nicio compensație, nimic."

Mama s-a îngrozit. „Da, oribil, dar nu văd cum ar putea o poveste de-acum o veșnicie să aibă legătură cu locul de acum, cu fata asta și cu frații ei. Chiar dacă e adevărat, s-a întâmplat acum o mie de ani, nu?"

„Și asta nu e tot", a continuat Graham Tate cu vocea lui înfricoșătoare. „Într-o noapte, când ceața se ridica din mare, grajdurile s-au deschis și caii au ieșit. A doua zi dimineață, au constatat că săriseră toți în gol de pe faleză. Toți!"

„A fost cineva de vină?" a întrebat mama. „I-a împins cineva într-acolo?"

„Nu cineva", a răspuns Graham cu glasul lui de cobe. „Ceva. Păsările."

„Păsările?" a repetat tata.

„N-avem păsări obișnuite pe-aici", a zis Graham Tate, lovindu-și ușurel nasul cu degetul. „Nu pot să spun mai multe".

29 iulie 2010

Am vorbit cu frații lui Frankie astăzi — cu gemenii. Hugo are o șuviță albă în păr și e mai vorbăreț decât Oscar, dar amândoi sunt destul de gălăgioși. Se îmbracă în haine sport de firmă: pantaloni de trekking cu RUGBY 1ST XV imprimat pe laterală. Pe plajă, mi s-au părut ca niște modele de la Abercrombie, dar de aproape sunt într-adevăr înalți și musculoși, dar nu așa de arătoși. Amândoi râd ca hienele din *Regele Leu*. Azi au venit la bucătărie cât o așteptam pe Frankie să găsească niște ojă

(ca să-mi rezolve unghiile „grosolane" de la picioare). Miroseau a Lynx și a transpirație. Au dat pe gât niște lapte direct din sticlă, unul după altul. Cu ei acolo, bucătăria era mai mică. Hugo s-a întins chiar pe lângă mine să scoată un cuțit din sertar.
„Îmi place costumul de baie", mi-a zis.
O parte din mine a vrut să dispară în momentul ăla. O parte din mine, nu. Înțelegi?
„Deci tu ești cea mai nouă", a continuat el.
„Cea mai nouă? Cum adică?", am întrebat.
„Cea mai nouă achiziție din colecție!"
Am scos un hohot de râs prostesc și nervos:
„Nu pricep."
El mi-a explicat:
„Știi că oamenii colecționează lucruri, nu? Cum sunt cartonașele cu fotbaliști. Păsările adună obiecte strălucitoare pentru cuiburile lor, nu? Surioara noastră adoră să colecționeze oameni."
Hugo a făcut o mutră tristă falsă și a continuat:
„Mami n-o iubește destul."
Amândoi râneau. Am zâmbit ca să arăt că am înțeles gluma, dar nu era amuzantă. De fapt, m-a făcut să mă simt de parcă eu aș fi fost cea luată peste picior.
„Bănuiesc că ești produsul lunii", a zis Oscar.
„Da", a intervenit Hugo, „până apare următorul".

M-am bucurat când s-a întors Frankie. A scuturat spre mine sticluța cu ojă mov-închis:
„Uite-o, Vrăbiuță. Lagună la miezul nopții. Și că veni vorba, am putea face un ospăț la miezul nopții cât de curând. Ți-ar plăcea?"
„Sigur, sună bine", am zis, deși un ospăț în miez de noapte sună ciudat de copilăros pentru Frankie.
Gemenii se uită unul la altul.
„Da, venim și noi", a confirmat Hugo, cu rânjetul lui de hienă. „Știu precis cu ce vreau să mă îndop."

OWEN

Când plec de pe plajă o iau pe scurtătură prin grădina împrejmuită spre curtea privată care duce la apartamentul nostru. Un tip cu echipament scump aleargă afectat pe alei. Al dracului idiot! Are toată proprietatea la dispoziție, ce naiba caută aici? Sper să se împiedice, să cadă în nas într-un strat de flori și să se înece în iazul cu crapi.

Ieri mi s-a părut o invazie când au început să intre primele mașini pe alee. N-am construit toate astea pentru ei — totul e pentru ea. Cred că am reușit să mă conving singur că oaspeții nu vor veni niciodată. Ei bine, iată-i aici. N-au trecut nici 24 de ore și deja pare că pătează locul cu prezența lor. Lasă amprente uleioase pe sticla din Seashard, zgârie finisajele, aruncă grămadă prosoapele umede în jurul piscinei, corpurile lor dizgrațioase se zbat în apă, tulburând liniile clare ale designului. Pare o insultă personală. Știu că sunt un rău necesar. Înțeleg că ăsta e scopul Conacului. Dar dacă mă întrebați pe mine, era mult mai bine înainte să vină. Când l-am terminat, am văzut că a ieșit perfect, viziunea noastră realizată deplin și intactă. Am creat ceva transformațional. Nu doar pentru vechea clădire, nu doar pentru Fran, ci și pentru mine. Ceva care a început să mă vindece.

Oaspeții sunt ca o infestare. Sunt nesătui. Și de ce dracului arată toți atât de mizerabil? Cu niște fețe ca niște cururi ofilite, ar zice tata. Fețe de oameni care așteaptă autobuzul, într-o zi cu ploaie nesuferită. S-au cazat în „cel mai la modă nou hotel rural". Au plătit sute de lire — unii chiar mii — pentru acest privilegiu. Au tot ce le trebuie.
Cristoase... curând, vor fi și mai mulți. De-asta construim în pădure căsuțele din copaci, care sunt deja rezervate pentru toamnă, în ciuda faptului că am rămas mult în urmă cu lucrările. O greșeală idioată de-a mea... am tot încurcat proiectele. Ciudat, dar, de câte ori mă duceam printre copaci ca să vizualizez căsuțele, gândurile mi-o luau razna. Nu mi-am dat seama că Fran începuse deja rezervările. Trebuie să începem construcția acum, nu mai putem întârzia nicio secundă. Știu că nu-i deloc încântată că se întâmplă tocmai în weekendul de inaugurare, dar am încercat s-o conving că ar putea fi în avantajul nostru. Festivitatea le va distrage atenția oaspeților când ne vom ocupa de cele mai zgomotoase lucrări: excavarea rădăcinilor adânci ale copacilor tăiați ca să creeze spațiu pentru noile fundații. În felul acesta, nu trebuie să suspendăm rezervările deloc. Da, Fran are

un spirit liber, însă este și o femeie de afaceri extrem de chibzuită.
Drumul de la plajă m-a dus pe lângă spectacolul trist al campingului Tate: o pată în peisaj. Abia aștept să mă apuc de planurile lui Fran pentru el — campare în condiții de lux, rulote în stil pastoral și vopsite în culori pitorești, cu dușuri exterioare cu apă de ploaie. Dar cum căsuțele din copaci vor avea un tarif mai mare, acestea au prioritate.
Alergătorul face acum întinderi pe una dintre băncile așezate între straturile cu flori și nu precupețește niciun efort. Pantalonii sunt mai scurți decât ar trebui să poarte orice bărbat. Sunt sigur că voi fi asaltat cât de curând de imaginea unui coi transpirat care se leagănă.
Se pare că nici măcar grota ascunsă nu e sacră pentru oaspeți. Ca femeia aia de adineauri, de pe stânci. Cum naiba a dat de ea? Jumătate dintre localnici nici măcar nu știu de existența ei, iar, dacă știu, nu se obosesc s-o viziteze din cauza coborârii abrupte. Diminețile, o am doar pentru mine: așa îmi place. E singurul loc în afară de Conac pe care îmi place să-l vizitez.
Când am auzit prima dată că proprietarii Conacului caută un arhitect, am știut că nu am nicio șansă. Nu lucrasem mai deloc în Marea Britanie. Punct. Clădirile recente includeau casa de vacanță a unui actor din

Islanda, în fiordurile vestice, și un hotel în Costa Rica. Dar nu-mi puteam lua gândul de la el.
— Nu crezi că ar merita să explorezi motivele pentru care susții că nu poți? m-a întrebat psihoterapeuta mea. Uneori, dacă facem lucrurile de care ne temem, reușim să înfrângem temerile.
— Voi trimite o propunere scurtă, am încuviințat. Măcar atât.
M-am dus la prima întâlnire pregătit să dau cu ochii de demonii mei. În loc de asta, mi-am cunoscut îngerul: prinsă într-o rază de soare ce intra pe fereastră, cu părul auriu căzându-i în valuri peste umeri.
După alte câteva ședințe, i-am povestit psihoterapeutei.
— Felul în care-mi vorbești de ea... e adevărat că te aflai în căutarea unei figuri materne?
— Nu seamănă *deloc* cu mama, m-am răstit eu. Fran e perfectă.
— E oare cineva perfect? E o etichetă dificil de purtat pentru orice ființă umană.
Psihologie populară de doi bani. Mi-am anulat următoarele ședințe. Nu mai aveam nevoie de psihoterapie, o aveam pe Fran.
În mod ciudat totuși, după ce m-am mai calmat, am văzut că *existau* aspecte care îmi aminteau de calitățile mamei. Frumusețea. Visurile mari. Numai că, spre deosebire de mama, soția mea era o

persoană plină de optimism. *Hotărâtă să-și atingă țelurile.* Când mă gândesc la trecut nu mai sunt foarte sigur de ce m-am îndrăgostit întâi: de proiect sau de Fran. Dar pot spune că niciodată n-am mai fost atât de conectat cu munca mea.

Mă opresc în spatele șirului de peri cu coroanele susținute de spaliere, verific rapid să nu fiu urmărit, apoi scot o cărămidă din zid. Ascunsă în firidă se află rezerva mea de tutun pentru urgențe. Rulez repede și neglijent o țigară. În pofida noului statut social, am rămas fidel aceluiași tutun, Benson & Hedges. Nimic altceva nu are gustul potrivit. Fran crede că m-am lăsat de mult de fumat. Mă îndoiesc că a încercat vreodată să tragă dintr-o țigară: atât de pură e. Mă rog, cu excepția dormitorului.

Când pășesc în curtea privată, mă opresc, încruntat. De ușa care duce la apartamentul nostru atârnă ceva. Ceva alb și zdrențuit. Mici secțiuni sunt pe jumătate desprinse și flutură în adierea fierbinte.

Pe neașteptate, gustul de tutun mi se pare rânced.

Mă dau mai aproape. Mi se zbârlește părul pe ceafă, deși încă nu-mi dau seama la ce mă uit.

Încă un pas. Îi pot adulmeca mirosul acum și îl recunosc în felul animalic în care o facem toți. E o creatură moartă.

Sfinte Sisoe! Când înțeleg ce e, mă trece un fior. O pasăre. Cineva a prins de ușa noastră o pasăre moartă. Și nu orice fel de pasăre, ci cocoșelul alb din grădina împrejmuită. Cel cu care s-a fotografiat Francesca în *Harper's Bazaar.*

Nu sunt scârbos, dar tot mă retrag instinctiv când observ un vierme ieșind dintr-o orbită goală. Maică Precistă! Primul meu gând este să scap de el înainte să-l vadă Francesca. Are prea multe pe cap.

Încerc să eliberez creatura moartă și mi se întoarce stomacul pe dos din cauza duhorii. Arșița nu ajutase deloc. Privesc în jos ca să trag aer în piept și zăresc un pliculeț alb între prag și ușă. Mă aplec, îl îndes în buzunar și îmi îndrept din nou atenția spre pasăre. Ce nu fac eu pentru Fran! Pe de altă parte, fac tot ce pot pentru ea, fiindcă reprezintă totul pentru mine. Fără ea, sunt un nimeni.

— Salut, Owen!

Mă răsucesc brusc.

Pentru Dumnezeu! Nu din nou. Michelle mă măsoară din priviri.

— E cald, nu?

Brusc, mă simt ca într-un film porno prost.

— Pun pariu că ți-ai dori să fii tot în apă.

La prima vedere, cuvintele ei nu au nimic ciudat. Nu e niciun secret că ies cu placa în cele mai multe dimineți. Însă mă roade ceva.

— Vai de mine și de mine!
Michelle se uită la chestia prinsă de ușa din spatele meu.
— Mda. Cineva are o idee foarte perversă despre farse.
Deși nu pot să consider că nu-i deloc o glumă.
— Mă duc s-o aduc pe Francesca. Trebuie să vadă și ea.
— Nu, nu te duci nicăieri.
Aproape că am țipat la ea. E ultimul lucru de care are nevoie Francesca. De ce nu pricepe și cretina asta de femeie?
Îmi sfâșii cămașa. Olandă italienească, am șifonierul plin de așa ceva acum. Strâng grămada oribilă și o duc la una dintre pubelele din fața intrării pentru personal. Când îi dau drumul înăuntru, sângele s-a îmbibat deja în materialul cămășii.
Mă întorc și cu greu mă opresc să nu mă cutremur: Michelle mă privește fix, ușor încruntată.
— Ai ceva, zice ea. Chiar acolo.
Întinde mâna înainte să apuc să mă feresc și își trece degetul peste clavicula mea. Unghia ei îmi zgârie ușor pielea. Ține un deget spre mine ca să-mi arate o pată cărămizie.

FRANCESCA

O mică înțepătură. Împing acul în venă. Închid ochii. lat-o cum vine. Euforia. Capul îmi cade pe perne.

Da.

Am destulă experiență acum ca să-mi administrez singură perfuzia și, în plus, nu am încredere în nimeni că o va face cum trebuie.

Mă entuziasmez la gândul cocktailului de vitamine care năvălește în sângele meu. Trebuie să fiu în formă în weekend, mai ales pentru ospățul sărbătoresc de mâine.

E o dimineață perfectă. Valul de căldură promis se va abate asupra noastră curând. Acum două zile am comandat de urgență evantaie din pene albe, pentru ca oaspeții noștri să se poată răcori cu stil mâine seară. Coronițele au fost deja duse în camere. Sculpturile din nuiele, făcute de un artist vizionar din Hackney, vor fi livrate mai târziu. Am verificat câțiva artiști locali, mă jur, dar nici nu începe comparație. Tipul ăsta a creat recent o instalație pentru *The Vampire's Wife*. Este de-a dreptul... uimitor. lar persoanele cazate aici se așteaptă la calitate londoneză, dacă mă înțelegeți, chiar dacă prezentată într-un decor rural. Același tip de estetică spirituală elevată ca a săculețelor cu cristale ce pot fi purtate la gât. Va fi *nemaipomenit* — pur și simplu

uluitor pentru rețelele sociale. Darul care continuă să ofere fără oprire.
Scot acul. Punga pentru perfuzie aproape s-a golit. Deja simt cum conținutul ei mă hrănește, mă reînnoiește.
Dar ăsta — deschid laptopul — e probabil cel mai hrănitor. Dau clic pe o pictogramă micuță cu o lupă. Dacă n-ai ști ce reprezintă, ai zice că te uiți la sfera neagră strălucitoare a unui glob de cristal. Într-un fel, chiar asta e! Îmi place ideea: are un aer magic, mistic. Știu că tehnologia e rădăcina tuturor relelor și că lumina albastră e lucrătura diavolului... dar chestia asta e altceva.
Introduc prima parolă, apoi pe a doua. E un sistem cu o securitate nemiloasă. Acum minunea se materializează în fața mea: sute de imagini în miniatură, fiecare dintre ele corespunzând unui alt *feed*. Camerele instalate în tot hotelul sunt minuscule — abia vizibile pentru ochiul omenesc. Oricum nu le-ai observa, pentru că sunt ascunse bine. Totul a fost pus la punct de cineva care obișnuia să lucreze pentru... în fine, hai să spunem pentru oameni care se pricep la asemenea treburi.
Nimeni de la Conac nu mai știe de existența lor, nici măcar Owen. Am instalat totul când el era plecat la un alt proiect și înainte să vină designerii de interior. Un alt aspect despre tipul care m-

a ajutat cu instalarea: este genul care-și ține gura.
Încep să dau clic pe diverse imagini: câteva *feed*-uri pentru spațiile publice — care să surprindă toate unghiurile — și un *feed* unic pentru fiecare cameră.
Știu că nu e chiar *legal* să instalezi camere de supraveghere în locurile de cazare. Dar motivul este unul cinstit, pe cuvânt de onoare. M-a inspirat una dintre regulile bunelului (apărută ca urmare a experienței sale în guvern, fără îndoială): pregătește-te pentru ce e mai rău și nu se va întâmpla niciodată! Vreau ca hotelul să rămână un loc sigur, un loc al fericirii. Vreau ca oaspeții să simtă că avem încredere în ei. Nimic nu e mai rău decât un loc de acest calibru care își privește de sus clientela, folosind umerașe antifurt și avertismente cumplite să nu șterpelească gelul de duș. Tocmai de aceea, au găsit în camere uleiuri de baie *full-size* în flacoane de sticlă, precum și chibrituri pe măsuțele de toaletă. În același timp, trebuie să-ți faci un plan de bătaie pentru împrejurări neprevăzute. În plus, aici nu e doar un simplu hotel. E un *cămin*. Am voie să-mi protejez căminul, nu?
Îmi urmăresc oaspeții care-și văd de treaba lor. O lume întreagă de activități umane! Mulți își fac toaleta, câțiva fac dragoste (un cuplu, în cea mai uimitoare poziție; habar

n-aveam că picioarele cuiva se pot îndoi într-un asemenea unghi!). Într-o cameră, un cuplu se ceartă de mama focului. Mă încrunt: nu avem nevoie de astfel de energii aici! Dumnezeule, uite-l și pe fratele meu Hugo, cu femeia aia *oribilă* pe care a adus-o. Pun pariu că e un fel de escortă. Sper să nu facă vreo scenă weekendul ăsta. Oscar e un pic mai bine dresat. Amândoi s-au alăturat proiectului, dar numai din punct de vedere financiar. Am crezut că e mai prudent să fie o afacere de familie și să le dau o șansă să se descurce bine cu banii de aici, mai ales că buni i-a scos din testament, lăsându-mi mie locul. În plus, au conexiuni bune — au adus și doi prieteni investitori. În fine. Dau clic mai departe, pentru că nu vreau să văd nimic de prost gust.
Am doar o cameră single, o femeie. O văd intrând în cabana ei din pădure, ducând una dintre sacoșele noastre de pânză verzi frumoase pe un umăr și apoi scoțând din ea un prosop și un fel de carte. Ciudat. Aproape toți ceilalți oaspeți sunt perechi — ba chiar avem și un *menage a trois*. Mă întreb ce caută ea aici singură. Desigur, cu atât mai bine pentru ea! Dar este weekendul de inaugurare... în care sărbătorim și socializăm. Nu se prea potrivește cu peisajul. Îi caut numele în secțiunea de rezervări. Bella Springfield.

Drăguță, deși cam banală. Dacă lucrează în mass-media, după cum sugerează biografia ei, *eu* n-am auzit de ea. Bizar.
În fine. Sunt toți aici. Oaspeții mei. Aici, în regatul acesta magic pe care l-am creat pentru ei. Dacă m-aș lăsa condusă de ego, aș zice că îmi dă o senzație de putere. Dar nu e cazul. Am lucrat mult cu mine pe parcursul anilor. Să zicem că simt un fel de dragoste maternă față de ei. De-aia insist întruna că formăm o familie mare și fericită.
În continuare verific *feed*-urile din exterior. Piscina, grădina împrejmuită, iar apoi... Mă opresc. Mă duc înapoi la imaginea curții interioare. Ce treabă are Owen să stea de vorbă cu Michelle? O detestă pur și simplu. Iar el e fără tricou? Măresc imaginea. E ceva ciudat de intens în limbajul lor corporal.
Închid ochii. Inspiră, doi, trei, patru, expiră, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt. Ah! Gata. Mai bine acum. E *bine* că Owen și Michelle se împacă mai bine. Pentru mine e important ca toată lumea să trăiască în armonie. După cum am zis, trebuie să fim o familie fericită.
Deschid ochii când aud sunetul pașilor pe scări. Arunc o privire la ecran și văd că Owen a dispărut din imagine. Abia reușesc să închid laptopul înainte să deschidă ușa.
— Bună, iubitule! Cum a fost pe apă?

— Bine, răspunde el.
Dar nu arată ca un bărbat care s-a întors înviorat de la exercițiile de dimineață. Pare agitat. Și aduce o duhoare de fum. El crede că habar n-am de rezerva lui secretă, dar aici sunt puține cu care să nu fiu la curent. Ce nu știe *el* este că i-am schimbat tutunul ăla dezgustător și ieftin din pungă cu o varietate organică și cu conținut redus de gudron. Mult mai bun decât alternativa, nu?
În timp ce Owen face un duș, încep să aplic meticulos un machiaj foarte discret. Lumea trebuie să creadă că nu folosesc decât razele de soare, opt ore de somn și antioxidanți ca să arăt așa. Chestia asta vine la pachet. Mă străduiesc să fiu întru totul autentică, însă uneori trebuie să le oferi oamenilor ce-și doresc. Ei nu *vor* să afle despre lacrimile din timpul tratamentelor, ori despre lasere și înțepăturile ocazionale cu Botox, nu? Vedeți voi, eu nu mă bucur de o frumusețe naturală. Poftim, spun asta fără ranchiună. Cred că mulți ar fi șocați să observe, la o privire mai atentă, că am dreptate. Ochii sunt un pic prea apropiați, maxilarul prea masiv. Mă deranja foarte tare în trecut. Însă am învățat că reglajele fine (ah, cât de subtile!) și un machiaj corect ajută enorm. Bineînțeles că strălucirea interioară e mai

importantă, dar fillerele dermice au rolul lor.
Owen iese din duș și își usucă părul cu un prosop. Îi privesc mușchii spatelui mișcându-se sub piele și creând senzația că vulturul imens tatuat pe omoplați este viu și se pregătește să își ia zborul.
Iubitul meu nu merge pur și simplu la dulap ca să-și scoată hainele — se furișează ca un prădător. Cămașa din pânză fină pe care o alege (e foarte atent cu hainele și are un gust impecabil) îi mai îmblânzește puțin alura. Sau cel puțin îi acoperă tatuajul. Însă tot lasă impresia că sub pânză se ascunde un animal, un lup în haine de oaie. Trântește ușa șifonierului. Arată ca un om preocupat de ceva.
— Sper că nu te superi dacă-ți zic, iubire, dar nu pari în apele tale. Te supără ceva?
Owen ridică din umeri. O ușoară ezitare.
— Nu. Sunt doar obosit de la surf, cred.
— Păi, o să fie două zile aglomerate. Mă bucur că ai avut timp și pentru tine.
— N-am fost singur, din păcate. Ar trebui să avertizăm oaspeții să nu coboare pe plaja ascunsă.
Mă încrunt.
— Adică?
— Azi-dimineață a coborât o femeie acolo.
— Ești sigur că nu era vreo localnică?
— Sigur era cazată la noi. Avea una dintre sacoșele noastre.

Fiind o persoană care vizualizez rapid, nu pot să nu-mi închipui scena. Amândoi pe plaja aia izolată. Mă trezesc întrebându-mă dacă i s-a părut atrăgătoare. O imagine îmi trece prin fața ochilor: două siluete în golfulețul nisipos, mișcându-se la unison, îmbrățișându-se... și odată cu viziunea, un sentiment de pierdere care se transformă repede în ceva mai sumbru, plin de mânie...
Clipesc și imaginea se destramă, ca apa mării absorbită de nisip.
Dumnezeule! Ce se petrece cu mine? Trag adânc aer în piept. Nu. Am evoluat dincolo de sentimentele ridicole de gelozie. E atât de eliberator! Toți suntem făpturile Gaiei și atracția pentru alte făpturi frumoase e înscrisă în structura noastră organică. În plus, vorbim despre Owen. *Owen*. Care mă venerează. Cu alte cuvinte, e complet obsedat de mine. Nu într-un mod nesănătos, nu mă înțelegeți greșit. În sensul că sufletul lui este lipit strâns de al meu.
Tonul meu e blând și delicat ca briza când mă aplec spre reflexia mea și spun:
— Mă întreb cum o fi găsit drumul. În definitiv, am stat aici în fiecare vară și nu l-am găsit până în adolescență.
Ridic ușor deasupra pleoapei aparatul de întors genele.

— Păi, mi-a zis că a mai fost acolo și știa drumul.
— Rahat!
Tresar de durere: se pare că mi-am prins pielea pleoapei în cleștișorul metalic. Clipesc des să scap de lacrimile usturătoare și remarc expresia de surpriză de pe chipul lui Owen. Francesca Meadows nu înjură *niciodată*.
— Scuze! zic eu zâmbind, ca să-l liniștesc.
Mă gândesc la femeia pe care tocmai am văzut-o intrând în cabana ei cu sacoșa verde. La rezervarea single. Brusc, sunt convinsă că ea a fost pe plajă. Acum, că mă gândesc mai bine, mă sâcâie ceva în legătură cu numele ei, dar nu-mi dau seama ce.
Cât Owen își netezește blugii, fac o mică notă mentală să o cercetez pe Bella Springfield. Doar ca să-mi satisfac curiozitatea. Nimic altceva.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

Detectivul-inspector Walker parchează Audi-ul pe faleză, lângă vechiul camping pentru rulote. Își surprinde privirea în oglinda retrovizoare și își trece mâna peste părul proaspăt tuns periuță. Are puțin peste 30 de ani și deja i-au apărut fire albe. Când s-a întâmplat asta?

Scoate termosul cu cafea și își toarnă un espresso în păhărel. Mâna îi tremură ușor; e de la adrenalină. Un ciocănit la fereastră și lichidul opărit i se varsă peste degetul mare. Rahat! Doamna detectiv-sergent Heyer îl privește prin geam. S-au întâlnit de câteva ori până acum. Ea s-a născut pe la începutul anilor 1990 și asta îl face pe Walker să se simtă ca un moș.

Își pune ochelarii de soare și se dă jos din mașină.

— Salut, șefu'!

Femeia pare că și-a pierdut suflul.

— Îmi plac ochelarii.

— Mersi.

Ea se încruntă.

— Locuiți în New Forest, corect? Probabil că v-a luat vreo oră ca să ajungeți aici. Nu era nimeni mai aproape?

Walker ridică din umeri.

— Mă trezesc devreme. Presupun că am fost primul care a auzit solicitarea. Tu te simți bine?

Se simte și la Heyer adrenalină. In strălucirea din ochi și felul în care se leagănă pe călcâie.
— Da... adică... Bănuiesc că dumneavoastră ați mai avut de-astea în poliția metropolitană, nu? Noi nu prea vedem așa ceva aici.
— Ce, morți?
— Nu așa. Avem accidente cu mașini agricole ori pensionari care cad pe scări. Unul dintre primele mele cazuri a fost un bătrân care a făcut infarct în garsoniera lui. Chestii de-astea. Dar nu așa ceva.
— Păi, încă nu prea știm ce-i „așa ceva" ăsta, nu? Spune-mi ce-ați aflat până acum.
— L-au găsit niște pescari, care ne așteaptă jos. Criminaliștii se pregătesc să înceapă prelevarea la locul faptei. Însă faleza e foarte abruptă — o să trebuiască să coborâm pe plaja de-alături și să ne ia de-acolo cu barca. Asta e...
— N-o să-i prindeți în vecii vecilor, se aude bălmăjind cineva, aproape.
Heyer tresare și înjură printre dinți. Walker se întoarce și vede o siluetă rezemată de gardul scorojit al campingului, privind pe sub gene în direcția tor. Ține o sticlă de Bell's în mâna cărnoasă. Are obrajii umflați și vinețiii de alcoolic înrăit. O vestă pătată și o batistă legată strâmb pe cap. Walker simte mirosul băuturii. lisuse!

— Ce-s ăia? croncăne bătrânul, arătând spre ochelarii de soare ai lui Walker. Te crezi în Miami Vice?
Scoate un hohot de râs dogit care se transformă într-o tuse cu flegmă.
Walker îi ignoră zgomotele scârboase.
— Ziceați ceva adineauri, ați...
— Și cu accentul ăla ce-i? De unde vii?
Bărbatul se apleacă, mijind ochii la el. Dacă n-ar fi gardul care să-i susțină greutatea antebrațelor masive, e îndoielnic că ar putea sta drept.
— De pe-aici, de pe dincolo, răspunde Walker evaziv.
Mai bine să rămână cât mai neutru cu putință.
— Ascultați-mă... ați văzut ceva? Azi-noapte?
— Mda, răspunde tărăgănat bătrânul. Tot. Am stat acolo tot timpul.
Omul se întoarce și, cu un gest larg al brațului, arată spre un șezlong decolorat aflat la câțiva metri, dincolo de care începe campingul părăsit. Chicotește.
— Bine ai venit în regatul meu, fiule! Vor să-l distrugă. Să mi-l ia. Doar peste cadavrul meu. Mă auzi? Peste...
Bătrânul se oprește brusc, fiindcă o altă criză de tuse îi zguduie corpul.
— Când spuneți că ați văzut tot... reia Walker.

Bărbatul se întoarce încet spre detectiv și îi întâlnește privirea. Ochii i s-au schimbat. Sunt aproape negri: numai pupilele se mai zăresc, de parcă atunci ar fi ieșit de la întuneric. Când deschide gura, vorbește răgușit.
— Da. *Le*-am văzut. Cel puțin una dintre ele.
— Ele? întreabă Walker cu grijă.
Bătrânul încuviințează.
— Una dintre Păsări.
Walker se încruntă, tulburat de ceva din expresia martorului.
— Când ziceți păsări…
— Înaltă, îl întrerupe bătrânul, arătând cu ambele mâini. Cam de înălțimea matale, poate. Toată în negru. Fără față, continuă el, trecându-și palma în jos peste trăsăturile distruse. Doar un nenorocit de cioc mare. Ascuțit ca un brici. Și aripile, uite-așa.
Își întinde brațele în lateral cât poate de mult.
— Le-am văzut cum vă văd pe voi acum. Ele au făcut-o. Bineînțeles.
— Pot să întreb la ce vă referiți?
— Au ucis și înainte. Bătrânul lord Meadows. Sigur ele i-au făcut felul. Și o să mai ucidă.
Fără să vrea, Walker simte cum se înfioară.
— Și ce-ai văzut că a făcut această… *pasăre*?

— l-a împins de pe faleză, răspunde el, de parcă ar fi evident. Apoi a zburat, adaugă el sinistru.
Walker o aude pe Heyer oftând ușor.
— A... zburat? insistă el.
Bătrânul încuviințează foarte serios.
— Încolo.
Arată spre faleză, spre locul unde fumul încă urcă în cer.
— Pot zbura, dom'le. Normal că pot. Doar sunt păsări.
— Administra campingul pe vremuri, mă lămurește Heyer, după ce i-au luat toate datele lui Graham Tate și l-au lăsat să-și vadă de whisky. Fiul lui, Nathan, e scandalagiul satului: posesie de droguri, furt necalificat, chestii de genul ăsta. O clipă, chiar am crezut că are de zis ceva util. Însă oamenii de prin partea locului cred în chestii foarte ciudate. În plus, clar e dus cu capul și beat criță.
— Cine știe? Tot poate fi de folos. Poate o fi un dram de adevăr în nebunia lui, răspunde Walker.
— Sau poate...
Heyer se încruntă.
— Ce e?
— Mă gândeam... dacă e mai mult decât pare? Adică, o avea vreun alibi? Pare o idee bună să dai vina pe folclorul local.
— Bine gândit.

Heyer se îndreaptă ușor de spate, vizibil încântată.
— Haide să-l aducem la secție după ce se trezește din beție, propune Walker.
Heyer se strâmbă.
— Nu sunt sigură că se va întâmpla prea curând.
— Hai să mergem la victimă!
Walker pornește spre faleză, apoi se oprește.
— la uite! Vezi rugii ăia, în lungul falezei, cum sunt rupți, călcați în picioare? Trebuie să-i trimitem pe criminaliști să înconjoare perimetrul.
— Sigur.
— A trecut direct peste ei. N-a avut deloc grijă. Te pune pe gânduri, nu? Uite ce mari sunt spinii. Trebuie să fii agitat bine ca să faci așa ceva. Trebuie să vrei foarte tare să te arunci de pe faleză. Sau e așa cum susține Graham Tate și îl urmărea cineva.
— Rahat! zice Heyer, făcând o grimasă. Sunt atâtea căi să te omori. Dar niciuna nu e bună, corect? Totuși... să fii împins de pe faleză... e altceva, adaugă ea înfiorându-se.
Apoi mijește ochii la rugi:
— Ah, e ceva prins acolo, uitați!
Walker se conformează și vede și el: un petic de pânză neagră sfâșiat.
— Trebuie să-i aducem pe criminaliști și aici.

Apoi se apropie de marginea falezei. Privește în jos. Simte atracția bizară de a sări pe care o simți de multe ori pe înălțimi. Vede polițiștii adunați jos, pe plajă. Două bărci gonflabile sunt ancorate în larg. Pe la jumătatea pantei, e un afloriment de calcar, cu o pată ruginie pe albul pietrei. Probabil că victima s-a lovit de el în cădere. Poate i-a grăbit sfârșitul. Atunci îl vede. Un braț: singura parte a corpului vizibilă de sus. Cu palma în sus și degetele întinse spre mare, de parcă ar fi implorat îndurare.
Revine cu picioarele pe pământ. *Walker, lasă prostiile.*
Se apleacă și mai mult în față. Încă un pas și ar putea chiar să…
— Sfinte Sisoe, șefu'! strigă Heyer când Walker aproape se dezechilibrează și e nevoit să se împleticească în spate, trimițând câteva pietre în gol.
Câțiva dintre polițiștii de pe plajă ridică privirea.
Va trebui să mai aștepte. Pornește în lungul falezei și găsește un loc unde vegetația e călcată în picioare. Se întoarce spre Heyer.
— Fii atentă! E o potecă unde e călcat orzul sălbatic.
Heyer înghite în sec.
— Pare foarte periculoasă. Ceilalți au mers cu barca.

Dar Walker dă semne de nerăbdare.
— Poți să aștepți aici dacă vrei. Dar eu pe acolo cobor.
Când ajung în sfârșit pe nisip, Heyer se întoarce spre el.
— Să știți, șefu', că aia n-a fost o potecă, a fost râpa morții!
Se apleacă și-și pune mâinile pe genunchi.
— Doamne ferește! Prea devreme pentru așa ceva. Pe la jumatea drumului, am crezut că o să vărs micul-dejun.
— Îmi pare rău. A fost mai abruptă decât părea.
Cei doi pornesc pe nisip spre locul în care criminaliștii roiesc în jurul cadavrului. Walker arde de nerăbdare să-l vadă. Polițiștii în costume de protecție îi obturează vederea în timp ce se mișcă încoace și încolo; Walker doar întrezărește membrele răschirate și strălucirea sângelui. Și atunci Heyer strigă și arată spre ceva — are privirea îndreptată spre o zonă aflată la câțiva metri în fața lor, nu departe de cadavru. Acolo, pe jumătate îngropată în nisip, e o sticlă spartă de whisky Bell.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI
BELLA

Menajera a fost deja în camera mea. Totul sclipește de curățenie, iar paharele cu cocktail de noaptea trecută au dispărut. Și a lăsat pe măsuța de toaletă un aranjament răsucit din ramuri cu frunze verzi. Mă sperie puțin, fiindcă pare pe jumătate viu. Îl ridic și citesc nota atașată:

Vă invităm să fiți alături de noi mâine, la ospățul de la miezul nopții. Ținuta recomandată: haine albe, cu coronița pe cap.

Pentru o clipă, rămân încremenită și mă holbez la notă. Ospăț la miezul nopții? Chiar îl numește ospăț la miezul nopții? *Cum dracului îndrăznește?* Dintre toate lucrurile bolnave, diabolice și perverse...

O secundă mai târziu, mă uit în jos și îmi dau seama că am rupt fărâme biletul și „coronița". Pe podea sunt împrăștiate frunze și bucățele de hârtie. Le arunc în coșul de gunoi. Cameristele să facă ce-or vrea cu ele.

După 20 de minute, la micul-dejun, încerc să mă port cât mai relaxat cât cercetez cu privirea restaurantul Seashard. Ca și cum aș admira peisajul ca orice alt oaspete care ia micul-dejun într-o dimineață însorită la țară. E dificil totuși când ai nervii întinși și absolut orice poate să declanșeze furtuna. Când aștepți să vezi ceva anume. Nu mă

ajută nici că am senzația că atrag atenția, înconjurată de atâtea cupluri care se țin de mână, de parcă n-ar rezista să nu se atingă cât mănâncă un castron de musli.
Ușor în contrast cu interiorul zen căutat al restaurantului, oaspeții vorbesc tare, aproape ca și cum ar vrea să fie auziți și la celelalte mese.
— O să avem un eveniment uriaș în metavers. Va fi beton. Suntem ca niște meme de pe internet, dar create de Banksy. Elon e unul dintre marii noștri colecționari. Cine zice că pisoii care explodează nu pot deveni opere de artă?
Sau:
— Știi, mi-am petrecut mare parte din *lockdown* în Tulum. A fost o nebunie! Era *extrem de multă lume acolo.* Viață socială foarte activă. M-am dus pentru o săptămână și n-am mai plecat cu lunile! Trebuia doar să te ferești de crovuri, pentru că erau mare generatoare de infectări cu corona.
Sau:
— Microdozele sunt secretul, omule. Dar nu acide. Și uită de porcăriile alea farmaceutice. Totul trebuie să fie organic acum și numai din ciuperci. Coama-leului în smoothie-ul de dimineață și pe urmă, dacă-mi mai trebuie un impuls, un praf de psilocibină. Mi-a. Schimbat. Viața.

Omul chiar așa vorbește, de parcă ar pune punct după fiecare cuvânt.
Mă duc să-mi mai iau de mâncare, ca să nu mai aud. E un corn al abundenței plin cu bunătăți. O piramidă uriașă de fructe, inclusiv unele despre care nu știu cum se numesc și — cred eu — produse locale din grădinile hotelului. Pateuri auriu-roșcat pe care nimeni nu pare că le mănâncă, așa că îmi aleg un croasant dolofan.
E suficientă mâncare să hrănească de mai multe ori pe toată lumea, mai ales judecând după indicele de masă corporal mediu din jur. O să arunce grămezi. Și totuși, toată lumea lasă să se audă un murmur grav de panică, adunându-se în jurul ofrandelor de parcă ar fi cât pe ce să se termine. Oamenii ăștia nu se pot relaxa nici măcar aici, în Dorset. Pe de altă parte, poate că *tocmai de-aia*, că sunt aici, având în vedere că e „locul cel mai la modă" în care să te afli. Sunt genul de oameni care se bagă în față la coadă, care o iau pe scurtătură și care se cred buricul pământului. Știu genul de la serviciu. Sunt cei care au venit la agenție să cumpere a doua casă când a început pandemia, care au fost conduși în săli private speciale, ca „să discute cerințele" (a se citi: ce cifră anume va fi în fața bugetului de șapte cifre).

Când mă întorc la masă, îmi vibrează telefonul. Mama. Rahat! Am uitat complet s-o sun. Răspund.
— Cum e? o întreb, vinovată.
— Mănâncă din biberon fără probleme și a dormit fără întrerupere până la 7.
Răsuflu ușurată.
— Grozav!
— Stai puțin, ăla e un pescăruș care se aude pe fundal? mă chestionează mama.
Înjur în gând ferestrele deschise. Mama întotdeauna a avut un auz enervant, demn de un liliac.
— Da, răspund prudent. Nu ți-am zis? Chestia aia de la serviciu e la mare.
— Nu, nu mi-ai zis mai nimic de fapt. Unde anume la mare?
— E lângă...
Gândurile mi se învălmășesc sălbatic.
— Southampton!
Pare fezabil, nu? Un oraș mare, cu legături bune spre Londra.
— Bine. Southampton.
Oare nu mă crede? N-am cum să-i spun adevărul. Ce părere ar avea dacă ar ști că m-am întors aici?
În plus, *nu se deosebește cu mult* de o deplasare în interes de serviciu. Pe parcursul anilor, a fost ca o a doua slujbă. Să n-o scap din ochi. Mai ales de când Francesca Meadows a moștenit acest loc. Munca mea la recepție nu e atât de

solicitantă pentru cineva care, pe vremuri, a avut un loc într-o universitate de top, dar pe care nu l-a ocupat niciodată. Mi-a lăsat suficient timp și spațiu să mă ocup de alte lucruri, de documentare.
— Trebuie să închid, iubito, spune mama. Fata...
Mă abțin s-o întreb dacă lui Grace îi e dor de mine. E ca și cum ai vrea să apeși pe o vânătaie. Sentimentul de vinovăție e suficient de real.
Închid și sorb din cafeaua mea cu lapte (a trebuit să cerșesc produse lactate, de parcă aș fi vrut substanțe ilegale), în timp ce privesc prin încăpere.
Și atunci o văd, stând în mijlocul zarvei. Întruchiparea calmului, de parcă tot restul se învârte în jurul centrului ei neclintit. E învăluită în lumină, aproape prea strălucitoare ca să o privești, ca un înger dintr-o pictură medievală. Atunci îmi dau seama că s-a așezat exact sub una dintre lucarne, iar razele soarelui de dimineață coboară prin sticlă. Coincidență sau planificare? Afișează un ușor surâs senin când ridică un pahar la buze: o băutură galben-strălucitor, exact culoarea rochiei de olandă cu un umăr dezgolit pe care o poartă.
Am citit cum s-a dus în pelerinaj, cum „s-a descoperit pe sine“ și „s-a vindecat“, în timp ce medita într-un *ashram* de la

poalele munților Himalaya. A dat detalii despre cât de mult „a lucrat cu ea însăși". Cum, în loc de viziuni sfinte, a găsit claritatea de care avea nevoie pentru următoarea etapă a vieții ei: să înceapă să facă *retreaturi* de lux pentru femei cu exces de cortizol și de bani. Apoi, desigur, a deschis locul ăsta.
O urmăresc fascinată. Nu sunt singura. Mulți dintre cei care nu sunt ocupați să păzească pateurile pe care n-o să le mănânce niciodată sunt cu ochii pe ea. Sunt vreo trei sau patru fețe cunoscute aici: două actrițe, cred, și un pușțan care probabil e cântăreț. Însă în clipa asta pălesc cumva în comparație cu orbitoarea Francesca Meadows.
Ea se întoarce și, câteva secunde, îmi întâlnește privirea. Ceva vibrează în aerul dintre noi. Zâmbetul nu-i dispare de pe față și continuă să cerceteze încăperea. Îmi ascund fața sub păr. Dar m-a văzut, sunt convinsă. Mă trece un fior. Ca atunci când se spune că ți-a călcat cineva peste mormânt.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

31 iulie 2010

Supercald azi. Am stat la piscină și am ascultat The Cure de pe iPodul roz al lui Frankie, conectat la niște boxe portabile mici. Frankie s-a întors pe burtă ca să se bronzeze pe spate. „Ospăț la miezul nopții, Vrăbiuță! Încântată?"

„Mda", am răspuns, chiar dacă n-am mai fost la un ospăț în creierii nopții de la zece ani.

Frankie și-a văzut mai departe de *Legendele din Tome*, o carte cumpărată din librăria aia micuță și ciudată de-aici. Eu am venit cu *Bella* de Jilly Cooper, pe care am găsit-o în camping, pe raftul cu cărți de împrumutat.

„Coperta e o porcărie", a zis Frankie. (E o femeie cu un păr umflat oribil, cum se purta prin anii 1970, și cu fard turcoaz la ochi.) „Dar numele e mișto", a zis ea bătând cu degetele în coperta cărții. „Ți s-ar potrivi mai bine."

Am întrebat: „Dar Alison ce-are?"

„E puțin... de unde ziceai că ești?"

Am răspuns că din Streatham și ea a ridicat din umeri: „Bella e un nume mișto, atâta tot."

În secunda următoare, a sărit în picioare și a arătat spre mare.

„Vezi barca aia? Unul dintre pescari se uită la noi chiar acum, perversul naibii! Vezi

cum strălucește binociui?“
A dat fuga în casă și s-a întors cu telescopul bunicului ei, s-a uitat prin el și a comentat: „Ah, e doar un puști“, după care mi l-a dat să verific și eu. Era băiatul cu părul negru de pe plajă, Crevete. Frankie a zâmbit larg și mi-a spus: „Păi, îi dau eu ceva la care să se holbeze.“ Și-a scos sutienul și i-a arătat sânii. Uite-așa, pur și simplu.
De-asta îmi place să-mi petrec timpul cu ea. Niciodată nu știi ce urmează să facă. Fiorul. Sunt speriată că o să-și dea seama că nu sunt destul de cool, că o să se sature de mine. Mi-aș dori să fiu mai mult ca fata cu care m-am întâlnit la dușurile din camping când se machia. Mai mare decât mine... clar mai cool. Poate spre 30 de ani, cu riduri fine în jurul ochilor. Cu părul negru ca Amy Winehouse, strâns coc în creștet, și cu multe tatuaje delicate pe mâini și pe brațe, cu brățări late la încheieturi. Probabil că m-a văzut zgâindu-mă la ea, fiindcă a rânjit și am văzut că avea un dinte spart, care ar fi arătat nasol la majoritatea oamenilor, dar la ea părea destul de cool, probabil pentru că e atât de drăguță.
„Hei, eu sunt Cora. Stai aici?“, m-a întrebat.
I-am zis că da. Și-a dat cu dermatograf pe marginea interioară a ochilor, iar acum semăna cu o pisică frumoasă.

„Eu nu pot să fac așa ceva fără să mă mânjesc toată“, m-am plâns.
„Vrei să te machiez eu?“, m-a întrebat.
Am zis că da și, în timpul ăsta, mi s-au umezit ochii și am simțit inelul ăla celtic al ei rece pe obraz. Răsuflarea îi mirosea a țigări și a gumă mentolată. Când a terminat, mi-a spus că mi se potrivește. M-am privit în oglindă și m-am simțit o altă persoană.
„Cum te cheamă?“, m-a întrebat.
„Bella“, am răspuns.

1 august 2010

Mi-am pus alarma să sune la noapte, la 23:30 și m-am strecurat din rulotă cu niște Skips și Dairy Milk (din rezervele de snackuri pentru plajă ale mamei). A fost înfricoșător să merg singură pe faleză, în lumina lunii, cu o mare prăpastie într-o parte. Când m-am uitat la marea întunecată, m-am gândit la povestea lui Graham Tate despre caii care au fost împinși să sară de pe faleză, într-o noapte.
Am rămas șocată când mi-am întors privirea spre cărare și am observat trei băieți înalți venind din direcția opusă. Apoi, unul dintre ei m-a salutat și mi-am dat seama că e băiatul de pe plajă, cel cu părul castaniu. M-a întrebat dacă sunt OK sau dacă m-am rătăcit și i-am zis că mă duc să mă văd cu amica mea.

„Aia de ia Conac?“, a întrebat și s-a strâmbat.
„Niște labagii cu bani“, a adăugat altul din grup.
„Tine-ți gura, Nate! Ei bine, dacă te plictisești vreodată de locul ăla, vino și tu pe plajă, da? Putem să ne distrăm împreună“, a adăugat el.
M-am bucurat că e întuneric și nu-mi vedea fața. Dar m-am tot gândit tot drumul până la Conac și am zâmbit în sinea mea ca ultima ratată.
Frankie m-a așteptat la poartă. Veniseră și gemenii, cu o fată în trening Kappa, cu nasturii în lateral. Când am întrebat-o pe Frankie cum o cheamă, mi-a zis că e doar o știoarfă de prin partea locului. Gemenii se distrau, se dădeau mari, tot încercând s-o facă să râdă.
„Mergem în pădure, haide!“ a anunțat Frankie.
Avea pe brat o gentuță cu mărgele și fosila pe care o găsisem în golfuleț. I-am arătat mâncarea pe care o șterpelisem din rulotă și ea început: „Dumnezeule, Vrăbiuță, ești mortală! Nu e genul acela de ospăț, dar nu ne strică niște snackuri.“
Am intrat în pădure. N-am mai fost niciodată într-un loc atât de tăcut. Lumina lunii pătrundea mai greu printre copacii deși, dar Frankie avea o lanternă. Încercam să nu mă gândesc la filmul cu vrăjitoarea.

Intâi am trecut pe lângă un copac alb mort, cu două ramuri bifurcate.
„Asta e ladeșul", m-a lămurit Frankie. „O luăm pe-aici."
Gemenii ne-au urmat — dându-se mari, urlând ca lupii și chestii de genul ăsta. Ciudat, deoarece, chiar dacă sunt mai mari, sora lor este adevăratul lider al grupului. O aud pe fata care e cu ei chicotind. A tot întrebat ce facem acolo, dar nu i-a răspuns nimeni.
Frankie ne-a condus printre copaci până la un luminiș, unde erau aranjate niște pietre în cerc, în jurul unui copac. M-a dus cu gândul la vizita la Stonehenge cu mama și cu tata, dar era o versiune micuță.
„N-ar trebui să fim aici", a spus fata în costum de trening. „Aici vin ele."
„Cine?" a întrebat Frankie.
„Păsările", a răspuns ea apăsat.
M-am gândit la povestea lui Graham Tate. A început să mi se facă puțin frică. Dar eram și captivată, entuziasmată. Însă cel mai mult speriată.
Frankie s-a mulțumit să râdă și a ridicat lanterna spre copacul din mijlocul pietrelor. Avea niște forme ciudate în scoarță, cu sutele. Încercam să-mi dau seama de ce-mi aminteau, când fata în trening a zis că se cheamă copacul cu o sută de ochi. Și da, chiar așa arăta, cu ochii ăia de forme și

mărimi diferite hoibându-se în toate direcțiile.
Frankie a întins mâna. „Ia uite", a zis și a arătat către o crăpătură lungă și îngustă din copac. M-a dus cu gândul la o cutie poștală sau o gură. S-a întors spre mine și m-a provocat să-mi vâr mâna acolo.
Am izbucnit în râs. Am asigurat-o că nu vreau.
„Haide, fă-o!" m-a îndemnat Frankie.
Așa că până la urmă am făcut-o și știu că sună aiurea, dar am avut senzația că s-ar putea să n-o mai pot scoate de-acolo.
Și atunci fata a zis că nu trebuie să atingi copacul decât dacă ai de gând să-l folosești.
Frankie s-a întors spre ea. „Cum adică să-l folosești?"
„Poți să lași mesaje pentru ele în copac, de pildă", a zis fata un pic stânjenită.
„Mesaje?"
„Dacă vrei să facă ceva pentru tine. Pentru răzbunare, de exemplu."
Frankie a ridicat lanterna direct spre fața fetei.
„Ce mișto! Tu chiar crezi în treburile astea, nu?" s-a minunat ea, izbucnind în râs.
A râs și fata, dar nu cred că i se părea prea amuzant.
După aceea, ne-am dus la vechea căsuță din copac. Vedeam scara șubredă care urca în copac și o siluetă întunecată cumva

ghemuită printre ramuri. Era foarte întuneric înăuntru, mirosea a lemn putrezit și simțeam podeaua udă sub șezut. Abia încăpeam toți cinci. Frankie și-a deschis gentuța și i-a luminat interiorul cu lanterna.
„Bună treabă, surioară", a spus Hugo.
Oscar a râs.
„Să-mi bag picioarele dacă n-ai lăsat-o chelă!"
Frankie mi-a scuturat geanta sub nas.
„Asta e ospățul nostru", mi-a explicat ea. „Mama e o vacă, dar e și ea folositoare la ceva. Închipuie-ți ce față o să facă atunci când ajunge la St Trop cu gagicul ei și-și dă seama că nu are rezerva de pilule de distracție. Merită cu vârf și îndesat, pentru că ne abandonează aici în fiecare vară."
M-am cam panicat. N-am luat niciodată droguri... nici de îmbătat nu m-am îmbătat decât o singură dată. Am pus una în gură, dar când Frankie nu era atentă am scuipat-o, așa că nu i-am înghițit decât învelișul.
Gemenii le-au luat pe-ale lor. La fel și fata. Apoi, Hugo s-a aplecat și i-a zis ceva lui Frankie, iar ea m-a apucat de brat și a zis să mergem, să-i lăsăm în treaba lor.
Ne-am întors în luminiș. Frankie avea în buzunare lumânările pe care le-a pus în spațiul dintre pietre și le-a aprins. Apoi a pus fosila în mijloc. „Asta poate fi instrumentul nostru de invocare."

Am întrebat-o ce invocam. Vocea a început să-mi tremure. Auzeam foșnete în tufișurile din apropiere. Mi-am zis că e doar un iepure.
„Păsările, prostuțo", a răspuns ea. „Problema e că avem neapărat nevoie de un sacrificiu uman."
Am încremenit.
Frankie a râs la mine.
„Glumesc! Doamne, ce naivă ești, Vrăbiuță!"
M-a pus să mă întind pe spate printre frunzele moarte, alături de ea. Era umed și rece, dar când m-a prins de mână, palma ei era caldă și uscată.
Poate că înghițisem mai mult din pastilă, fiindcă nu mai simțeam pământul sub mine. Parcă pluteam și îmi simțeam inima bubuind cu putere și nu mai puteam respira ca lumea.
Atunci s-a auzit un zgomot, ca un țipăt și apoi Frankie a zis „Ce naiba, Vrăbiuță, mâna mea!" Nu-mi dădusem seama cât de tare o strângeam.
„Ce-a fost aia, ai auzit?" am întrebat.
„Habar n-am. Poate a funcționat. Poate au fost Păsările. Dar probabil a fost o vulpe, scot niște sunete oribile când fac sex", a adăugat ea râzând.
Însă eu aveam o premoniție urâtă. Am privit spre căsuța din copac.

Gemenii au apărut și ei curând. Fata plecase acasă, au zis ei. Chiar înainte să pornim și noi, Frankie m-a îmbrățișat și m-a întrebat dacă m-am distrat. Am spus că da, fusese amuzant. Într-un mod sinistru.

„Totuși, data viitoare, Vrăbiuță, înghite pastila. N-are farmec altfel. E ca o dezamăgire. Iar mie nu-mi place deloc când oamenii mă dezamăgesc."

FRANCESCA

Am considerat că ar da bine să stau printre oaspeți în dimineața asta. Să arăt că sunt una de-a lor.

A fost ușor penibil când toată lumea s-a întors să se holbeze la mine, după ce am intrat în restaurant; bănuiesc că toți știu cine sunt. Pentru mulți reprezint „fața Conacului" (cred că e un citat real din articolul despre mine publicat de *Harper's Bazaar*).

Sorb din băutură — un shake vegan cu turmeric; ne presăm singuri laptele de migdale. Ah, nu e grozavă. Ridic un deget și o chem pe Georgina, managerul de la Seashard.

— Georgina, draga mea, chestia asta e foarte apoasă. Nu ne permitem să oferim oaspeților ceva ce pot găsi în orice cutie de carton. Corect?

Georgina încuviințează, cu sfială.

— OK, ești *uimitoare*! Acum fugi și rezolvă problema. Mulțumesc, iubito! Apreciez enorm.

Femeia dispare.

Nu e din cauza laptelui de migdale totuși. Altceva pare în neregulă. Cum e senzația pe care-o ai când înoți în mare și dai de o zonă mult mai rece, fără nicio explicație evidentă. Da, asta e: un curent rece de energie negativă strică această zi minunat

de caldă. Sunt *foarte* sensibilă la astfel de lucruri.
Mă uit prin sala de mese ca să mă liniștesc, să-mi amintesc că ăsta e spațiul meu. Nimic nu mă poate afecta aici...
Încremenesc. Undeva în mulțime am observat un chip... care nu ar trebui să fie aici. Încerc să-l găsesc din nou prin agitația din încăpere. E ca atunci când îți sare în ochi un cuvânt înainte de a-l citi, dar nu poți să-și aduci aminte unde l-ai mai văzut.
Nu. Nu e posibil. Le-am cerut oaspeților să trimită scurte biografii „ca să îi cazăm cât mai bine și să le personalizăm experiența în consecință". Vreau să știu cine stă la noi. Nimic sinistru, doar cât să avem un sentiment real de comunitate. Le-am verificat personal pe toate și așa am de gând să fac și de aici înainte. Ca să știu dacă e ceva în neregulă. Și atunci de ce mă simt oribil, de parcă aș fi otrăvită? Pur și simplu văd cu ochii minții fluxul de cortizol care-mi trece prin vene.
Sorb iar din băutură și aproape că o scuip. Are un gust îngrozitor. O aromă metalică înfiorătoare în gură. Mă ridic și împing scaunul în spate. Oaspeții de la masa alăturată ridică privirile. Îl văd pe bărbat uitându-se la gura mea și tresărind. Instinctiv, îmi duc degetele la buze. Nici măcar nu-mi dădusem seama, dar probabil

că-mi mușcasem obrazul, fiindcă am buricele degetelor pătate cu sânge.

OWEN

Încalț ghetele de lucru și pornesc cu pași mari spre pădure. Abia aștept să mă pierd în aspectele practice ale muncii mele: pregătirea pentru proiectul „Căsuța din copac". Locuințele suspendate vor avea pasarele din frânghie, pasarele între copaci, scări din lemn și dușuri exterioare, cocoțate la câțiva metri deasupra pământului. Vor avea paturi cu baldachin, sisteme audio de ultimă generație și acoperișuri din panouri electronice retractabile, astfel încât oaspeții să poată vedea ramurile, pentru *o experiență forestieră completă*.

Îl văd pe dendrolog așteptând la marginea pădurii, în salopeta de protecție și cu uneltele așezate pe jos.

— Hei!

Întinde mâna când mă apropii.

— Sunt Jim. Am...

— Am marcat copacii care trebuie tăiați cu un X alb, îl întrerup eu. Vezi? Aici e grupul cu care să începi.

— Mda, ăăă...

Ceva din tonul lui mă face să mă întorc și să-l privesc mai atent. Are brațele încrucișate într-o postură cumva defensivă.

— Omule, nu vreau să-i tai.

— Poftim?

Sigur n-am auzit bine.

— Am zis că nu vreau să-i tai pe ăștia.
Măcar are bunul-simț să pară ceva mai umil acum.
N-am timp pentru așa ceva.
— De ce naiba nu? Pentru asta ești plătit.
Omul smucește capul.
— Aia de-acolo din față sunt soci.
— Da, mersi, sunt conștient.
Crengile sunt grele de flori albe de soc, cu parfum înțepător.
— Știți ce se spune despre tăierea unui soc? Am o idee vagă că există niște superstiții legate de ei. Mama credea chestii din astea. Dar n-am de gând să-l scutesc de situația jenantă — o să-l fac să spună tot.
— Nu. Ce se spune?
Bărbatul se scarpină după o ureche.
— Aduce ghinion, nu? Nu poți să tai decât câteva ramuri și chiar și-atunci trebuie să…
Tușește, părând tot mai stânjenit, așa cum, sincer vorbind, ar trebui să fie orice om în toată firea care discută rahaturi din astea:
— …trebuie să ceri voie mai întâi.
— *Să ceri voie?*
Pare și mai umil.
— De la… ăăă… Mama Socilor. Spiritul din copac. Dar dacă îl dobori, aduce ghinion.
— Stai puțin să ne înțelegem. Ai fost angajat să tai copacii ăștia și acum îmi spui că refuzi?
— Scrie și pe site-ul meu, omule. *Fără soci.* Este una dintre condițiile mele.

Ce-i cu oamenii din partea asta a lumii? Cu insistența lor înapoiată legată de vrăjitorie și ciudățenii? E drept că Francesca se dă în vânt după toate chestiile spirituale. Dar ea abordează totul cu un bun-simț revigorant. Selectiv, aș zice. Folositor, câtă vreme îi aduce beneficii. Unii ar considera-o cinică; eu o consider practică.

Îmi dau seama că Jim mă urmărește, așteptându-mi reacția.

— OK, o să tai eu socii. Tu treci la stejari, i-am marcat pe cei care trebuie să dispară. X-urile albe.

Jim se încruntă.

— Nu ești singurul care i-a marcat.

— Adică?

— Uită-te!

Îmi face semn în față și-mi arată un semn pe cel mai apropiat dintre copaci. Nu cu spray ca X-urile mele; e cioplit în scoarță. Sunt tăieturi proaspete, pentru că lemnul expus pare umed și curat. Probabil că au fost făcute foarte recent. Mă dau un pas în spate să văd mai bine semnul. E un desen primitiv al unei păsări în zbor.

Nu pot alunga presimțirea urâtă care vine ca un gust nedorit pe limbă.

— Bun, spun eu și pentru mine, și pentru Jim. Deci niște vandali de prin partea

locului s-au distrat puțin. Spune-mi că nu înseamnă mai mult de-atât.
Jim se strâmbă.
— Cred că înseamnă *nu tăia copacul, omule.* Cred că înseamnă *s-ar putea întâmpla ceva rău dacă o faci.*
— Pentru numele lui Dumnezeu! Au încercat să ne oprească la consiliul local, acum asta! Jalnic!
Ne-am făcut câțiva dușmani pe-aici. Așa e prin părțile astea: ură față de progres, de schimbare. Am primit niște scrisori destul de urâte de când am obținut autorizația pentru căsuțele din copaci — cu amenințări și insulte.
— Și au intrat ilegal pe o proprietate privată. O să-mi facă mare plăcere să-i tai. Să trecem la treabă!
— Mda.
Jim pare foarte stingherit.
— Uite ce-i, îmi pare foarte rău, dar pur și simplu nu pot. Îmi dă fiori pe șira spinării.
— Dar ai fost plătit…
Jim ridică mâinile în semn de capitulare.
— Îți dau banii înapoi. Nu merită. E un loc ciudat, știi? Tome. Sunt chestii pe-aici cu care nu vrei să ai de-a face.
Aruncă o privire agitată spre pădure.
— Pe drum încoace m-am oprit la cârciumă să mănânc. Lumea nu e deloc încântată de locul ăsta, nu-i așa?
Jim clatină din cap.

— Dar deloc.
Mă întreb ce anume a auzit, dar nu-l presez. Mai bine să rămân detașat.
— Uite ce-i, poți să-ți păstrezi banii, ceea ce cred că-i al naibii de decent din partea mea, dar o să folosesc drujba ta. Ai înțeles? Spiritele n-o să vină după tine, dacă o țin eu în mână. Sunt dispus să-mi asum toate riscurile.
Arăt cu mâna spre drujbă. Dacă spiritele diabolice există, deja și-au făcut numărul cu mine.
După o scurtă ezitare îmi întinde drujba, care geme când o pornesc. O lipesc de scoarța celui mai apropiat stejar, simțind explozia de așchii când începe să muște din trunchi și încercând să ignor senzația ușoară de tulburare. Brusc, îmi răsună în urechi melodia ca un clopoțel a unui vechi cântec pentru copii, *Picnicul ursuleților de pluș*, cu promisiunea curios de amenințătoare a unei adunări tainice în inima pădurii.
Scrâșnesc din dinți și îl acopăr cu urletul mașinăriei. Când mă uit spre Jim, constat că s-a întors cu spatele, de parcă n-ar suporta să se uite.
După ce termin mă așez pe unul dintre bușteniii căzuți să-mi aprind o țigară, cu pădurea în spate. E ciudat. Am impresia că sunt urmărit și mi se zbârlește părul de pe ceafă. Mă uit peste umăr de vreo două ori,

dar nu-i nimeni. Poate că e de vină doar sudoarea care mi se scurge în ochi și care mă face să cred că între copaci apare o mișcare ușor tremurată. Însă nu pot alunga sentimentul de neliniște. Amintirea păsării moarte de la ușă îmi plutește ametitor în fața ochilor.

Cum stau și fumez, îmi dau seama că mă împunge ceva în coapsă. Îmi vâr mâna în buzunarul strâmt și scot micul plic de culoare crem. Creatura moartă de care a trebuit să mă ocup urgent și apariția neașteptată a lui Michelle m-au făcut să uit complet de el.

Citesc numele mâzgălit pe partea din față: FRANKIE.

Cine e Frankie?

Tresar când înțeleg. Probabil că îi este adresat Francescăi, deși n-am auzit niciodată pe nimeni spunându-i așa. Și poate *pentru că* nu am auzit niciodată pe nimeni spunându-i așa, nu mă pot abține și-l întorc și rup sigiliul. Foaia de carnețel care alunecă e familiară — *Conacul* tipărit cu verde-închis sus, iar dedesubt adresa și o schiță miniaturală a clădirii.

Hai să ne întâlnim în pădure la miezul nopții. Ca în vremurile bune, ce zici? Sub copacul cu o sută de ochi. A trecut ceva timp. Avem multe de discutat.

Nu-mi place. Asta e primul meu gând. Diminutivul. Familiarilatea. Invitația în pădure la miezul nopții. Oare biletul a fost lăsat de aceeași persoană care a țintuit cocoșelul de ușă? Dacă da, totul capătă un aer sinistru. Mai ales că, indiferent cine l-a scris, a avut acces la rechizitele hotelului, deci e dificil de exclus o farsă a unui localnic oarecare. Și dacă n-a fost lăsat de aceeași persoană care a lăsat și mortăciunea, tot nu-mi place. Fiindcă sugerează intimitate. Un trecut comun. Citesc din nou și ochii îmi sunt atrași de anumite fraze:

A trecut ceva timp…

…multe de discutat.

Îmi zgândărește unul dintre punctele de nesiguranță cu privire la relația noastră. Perioada scurtă de când formăm un cuplu, cât de superficial ne cunoaștem de fapt. Sunt conștient de cât de puține i-am dezvăluit despre mine. Însă Fran, cu personalitatea ei minunată și accentul pus pe *onestitate radicală*, mi s-a părut întotdeauna o carte deschisă. Acum îmi trece prin cap că s-ar putea să existe un sine mai profund, un trecut despre care eu nu știu nimic.

Frankie.

Împăturesc biletul și îl îndes la loc în buzunar. Dar îl simt acolo, marginea lui tăioasă apăsându-mi piciorul. Nu-mi place,

cu sugestia lui de secrete. *Chiar* urăsc pe oricine are secrete, mai ales dacă se numără printre cei apropiați.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

Walker își pune un costum de protecție ca să fie și el în rând cu celelalte siluete în alb de pe plajă. Nu departe se află un grup de pescari: cei care au găsit cadavrul și au sunat la poliție. Formează un public atent, dar tulburat.

Simte un nou val de adrenalină când se apropie de victimă. Acum vede totul, pentru că nu mai e timp să se ridice un cort de protecție până la flux. Pânza îmbibată cu sânge flutură ușor în vânt. Unghiurile obscene, de marionetă stricată, ale membrelor și ale gâtului. Fața făcută praf. Trăsăturile complet distruse de impact.

Nu că ar fi ajutat prea tare să aterizeze pe nisip, și nu pe stânci. Dar ar fi fost mai puțin dezastruos.

Abia când ridică privirea și surprinde expresia de pe chipul lui Heyer, își dă seama că și-a rostit gândurile cu glas tare. Femeia pare șocată. În fond, și pe el îl șochează propria lipsă de sensibilitate. De obicei, are grijă să fie respectuos cu victimele și demnitatea lor în moarte.

— Șefu'?

Walker se întoarce și o vede pe coordonatoarea criminaliștilor de la locul faptei, care-l privește încruntată și leagănă

o punguță de plastic transparentă cu degetele înmănușate.
— Am găsit asta, era în mâna victimei.
În spatele lor se aude o exclamație. Walker se întoarce și vede câțiva pescari privind punguța. Cine i-a lăsat să se apropie? N-ar trebui să fie destul de aproape ca să vadă, dar n-are ce face acum. Îl privește pe unul dintre ei ridicând o mână ca să-și facă iute semnul crucii.
— Chestia aia e...?
Heyer a venit și ea să se uite.
— Chiar e...?
— Pare să aparțină unui soi de corvid, intervine coordonatoarea criminaliștilor. Un corb sau o cioară — o pasăre din specia asta în orice caz. O să știm exact mai încolo.
Walker o studiază prin plasticul transparent. Luciul uleios, micul puf întunecat de la bază, deasupra calamusului ascuțit.
O mică pană neagră.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI
BELLA

Încă nu e amiază, dar beau un cocktail Manor Margarita lângă piscină, pe un șezlong cu dungi albe și verzi, și-mi planific următoarea mișcare.

De aici văd golful și plaja de dedesubt. În lumina intensă a verii, marea a devenit albastru-verzui, bleumarin unde întâlnește orizontul și cerul albastru senin. Treptele care coboară spre plaja aflată cu zece metri mai jos sunt dotate cu un mic indicator vopsit și o balustradă din frânghie. Ospătarii sunt pregătiți să ducă jos umbrele cu dungi verzi și prosoape pufoase asortate pentru oaspeți, lăzi frigorifice pline de băuturi și snackuri *gourmet*.

Piscina infinită este o vrăjitorie arhitecturală marca Owen Dacre, dând iluzia unei prăbușiri abrupte de pe faleză direct în mare. Gresia e de un verde-cenușiu palid. Îmi amintesc, de acum multe veri, vechile dale mucegăite, statuile nimfelor de apă acoperite cu licheni și o căsuță lângă piscină ticsită cu tot felul de nimicuri. Trecutul sclipește ca un miraj pe apă.

Îmi amintesc agitația pentru o mână de monede. Ea, strigând de pe șezlong: „Dacă le găsiți, puteți să le păstrați!“ Îmi amintesc și cum ne-am întins să ne uscăm

pe pietrele aspre și calde de care mi se agăța slipul, simțind căldura soarelui întâi ca o mângâiere, apoi ca o mușcătură. Mirosul de clor înțepător în nări.
Șezlongul meu e lângă capătul dinspre mare al piscinei Mai toate șezlongurile sunt ocupate. Cele pe care nu se află trupuri impecabile, numai bune de pus pe Instagram (în principal femeile) sau clienți cu burdihane (în principal bărbații) sunt rezervate cu ajutorul prosoapelor. Oricât de bogat ar fi, nimeni nu renunță să-și marcheze teritoriul, exact ca turiștii de la *all-inclusive*.
Mă ridic și mă îndrept spre piscină. N-am de gând să mă bag cu capul în apă. Părul blond e pretențios, m-a avertizat coafeza: se înverzește de la clor. Ceea ce n-ar prea merge cu ce încerc să prezint aici. Cobor treptele și mă scufund în apă. Chiar pare scumpă; are o textură de mătase. Ating fundul piscinei cu tălpile. Nici vorbă de peliculă alunecoasă aici.
După aceea, mă întorc pe șezlongul fierbinte. Din boxe se prelinge un *euro house*, iar dinspre vecini plutesc fragmente de conversație.
— Iisuse, ia uite ce balcoane are aia!
— Eu sunt înnebunit după craci. Recepționera roșcată… aia, da!
— Ai investit și tu în locul ăsta?

— Da. Am pus niște cash când am vândut compania. Am zis s-o ajut pe sor-mea. Ne-am petrecut veri întregi la piscină. Ciudat să mă întorc la locul crimei. Bine, pe vremuri era o monstruozitate hidoasă în formă de rinichi, nicio legătură cu ce-i acum. Însă nouă ni se părea cool de tot.
Brusc, toate simțurile îmi intră în alertă.
— Trebuie să recunoști că Fran are talent; a transformat de minune locul ăsta.
Abia dacă îndrăznesc să întorc capul. Pe sub ochelari, privesc ușor în dreapta. Suficient cât să zăresc șortul de înot roz care, din nefericire, se asortează cu un început de arsură de la soare. Un smoc fin de păr negru pe abdomen, deasupra beteliei. Privirea îmi urcă spre tunsoarea scumpă, chiar dacă părul a început să se cam rărească în față — dar nu suficient ca să ascundă smocul distinctiv de păr alb din creștet.
Hugo.
— Rahat!
Margarita mi se scurge în jos pe piept. Mă șterg cu colțul prosopului. Sunt conștientă că se întorc să se uite și fără îndoială aruncă priviri la nebuna singură care bea cocktailuri la ora asta.
Îmi doresc foarte tare să mă ridic și să plec. Dar m-a cuprins brusc o amețeală atât de puternică, încât nu sunt sigură că aș reuși să merg. Așa că îmi aplec capul și-mi las

părul să cadă peste față, după care mă așez, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Apoi, cu degete neîndemânatice, caut în geantă și scot ceva de citit. Vechea agendă jerpelită iese puțin în evidență pe lângă tomurile scrise de finanțiști și câștigători de Booker Prize pe care le „citește" restul lumii (nu le citesc, cărțile sunt doar aruncate prin jur ca într-o vitrină).
Iau o înghițitură zdravănă din băutură. Întorc paginile până găsesc locul pe care-l caut.
— Da, Francesca a făcut o treabă bună, îl aud spunând pe însoțitorul lui Hugo Meadows.
Doamne-ajută, trăncănesc din nou. Simt cum începe să se risipească atenția pe care mi-o acordau.
— Așa e, încuviințează Hugo. Totuși, am râs de cărăruile tunse îngrijit care duc spre pădure. Când mă gândesc cum obișnuiam să alergăm pe-aici ca niște descreierați!
— Sună fantastic.
— Da. Distracție maximă în pădurile astea.
Ultimele lui cuvinte mă lovesc ca un pumn în stomac.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

2 august 2010

Azi-dimineață eram cu Frankie la piscină cu cărțile noastre și ea m-a întrebat: „Nu-i așa că a fost distractiv? În pădure?"

Am încuviințat, chiar dacă noaptea trecută am avut coșmaruri.

Apoi s-a aplecat, a bătut în cartea mea și a continuat: „O citești pe Jilly Cooper doar pentru scenele de sex, corect? De-aia citesc și eu *Polo*."

Am răspuns îndoită că... poate. S-a întors spre mine până a ajuns așa de aproape, că simțeam parfumul de la glossul Juicy Tube: „Ai făcut sex, nu? Ferească Dumnezeu (de parcă scria pe chipul meu că abia dacă mă sărutasem cu un băiat), ești virgină! Iubito, trebuie să rezolvăm chestia asta. Totuși, slabe șanse pe-aici."

Aproape că i-am mărturisit despre băiatul cu părul castaniu din ziua când am găsit fosila. Îl văd uneori când merg pe cărarea de pe faleză. Are o placă portocalie, dar pot să-l recunosc și fără ea. Are un corp ca „bustul săptămânii" din *Heat*. Înoată cu amicii lui până la Mâna Uriașului și uneori sar de-acolo. O face de parcă nu l-ar speria deloc. Dar nu ca să se dea mare, ci așa, ca pe ceva normal. Într-o seară și-a ridicat privirea, m-a văzut și mi-a făcut cu mâna. Noaptea trecută m-am gândit la linia

șoldurilor iui deasupra beteiiei șortuiui verde și când m-am întors în camera mea, singură, am...
Mamă, dacă din întâmplare citești asta, ÎNCHIDE JURNALUL.
Nu i-am spus nimic lui Frankie până la urmă. Se poartă cam ciudat cu localnicii. În plus, aș vrea să păstrez secretul ăsta doar pentru mine.

3 august 2010

L-am văzut pe Crevete din nou, în seara asta. E o rulotă puțin mai izolată de celelalte, mai murdară și mai veche și arată că ar locui cineva acolo — sârmă de rufe, ghivece cu plante și așa mai departe. Stătea ghemuit pe treptele ei.
Se juca singur cu o cutie de chibrituri, aprinzând bețele unul după altul, privind flacăra cum le mănâncă aproape de tot, până când probabil îi ardea degetele. Știi că întotdeauna există la școală un copil de care se ia toată lumea pentru că se poartă ciudat/ că e sărac/că se îmbracă de la second-hand. Da, se vede că din categoria asta face parte. Mi-a părut rău pentru el.
L-am salutat și el a bălmăjit ceva.
„Tu ești Crevete, nu?"
„Și ce-ți pasă ție?" a murmurat el.
Mă rog, eu doar încercam să fiu drăguță cu el.
Am auzit bățul de chibrit și sfârâitul m-a făcut să tresar. M-am uitat mai atent și am

văzut flacăra și chipul lui iuminat. Foarte sinistru.

4 august 2010

Două lucruri s-au întâmplat astăzi. Două lucruri nasoale.

A fost furtună azi-noapte. O furtună adevărată, cu fulgere pe mare. Dar dimineață s-a făcut cald din nou, așa că eu și Frankie ne-am dus la piscină. Acoperitoarea ei era plină de frunze și alte chestii. Dedesubt se vedea și o ridicătură... am zis că rămăsese prinsă acolo vreo aripioară de înot. Frankie a început să ruleze acoperitoarea și când a ajuns la jumătate, am văzut ceva ieșind de sub plastic, ca o grămăjoară de crenguțe. Apoi mi-am dat seama că era o gheară de pasăre. Frankie a continuat până a apărut toată pasărea, distrusă și mutilată. Scârbos de-a dreptul. Părea uriașă. Nu-mi dădusem seama că erau atât de mari. Păreau mult mai mici pe cer.

„Probabil a adus-o furtuna", am zis.

„Da, dar atunci cum de a ajuns <u>sub</u> prelată?" a zis Frankie și s-a uitat fix la mine.

Am întrebat-o ce vrea să spună.

„Cred că ele sunt. Păsările. Poate că până la urmă chiar le-am invocat. Du-te și adu o plasă, Vrăbiuță. Din căsuța de lângă piscină."

Locul ăla îmi dă fiori. E mucegăit, întunecat și probabil plin de păianjeni. Părea și mai întuneric înăuntru pentru că era atât de lumină afară. Întrerupătorul nu mergea și nu vedeam nicăieri plasa. Doar nimicuri: căni sparte, ghivece goale, sfoară, ziare vechi și prăfuite.
Apoi am văzut-o, sprijinită într-un colț. Am făcut un pas spre ea s-o iau. Și atunci am simțit mâini pe talie. Am scos un sunet ca pisica noastră Widget când o călcăm pe coadă. Preț de o secundă n-am știut dacă sunt excitată sau speriată. El a izbucnit în râs și m-a împins în colț. Atunci mi s-a făcut frică. Era mult mai puternic și m-a întors cu fața spre el. Mi-am încrucișat brațele peste burtă, dar n-am putut să mă acopăr toată, iar el s-a lipit de mine. Bloca toată lumina și nu vedeam decât șuvița de păr alb și nu simțeam decât miros de Lynx Africa și transpirație. Și-a vârât limba în gura mea și mi-a venit să vomit când am simțit gustul de Doritos Cool Original și iarbă. Și-a strecurat degetele în slipul meu. M-am tras în spate și am reușit să îngaim să mă lase în pace.
„Hai, lasă vrăjeala! Am văzut cum te uiți la mine. Cum te fâțâi de colo-colo în costum de baie. O curvișteină jegoasă. Îți făceam un serviciu. N-o să se dea mulți la tine așa, fără țâțe cum ești."

Când am ieșit, m-a orbit lumina. La piscină, Frankie și-a împins ochelarii în jos pe nas, ca o stea de cinema, și m-a privit pe deasupra lor.
„Ah, iată-te. Ai găsit ce căutai?“
5 august 2010
Nu vreau să fac caz cu ce s-a petrecut în căsuța de lângă piscină. Nu vreau să mă gândesc prea mult. Nu vreau să-mi strice experiența Conacului. M-am întors astăzi deoarece vreau să mă prefac că totul e normal. Dar imaginile mi se tot derulează în minte. Îmi tot aduc aminte limba lui Hugo împingându-se în gura mea. Când m-am trezit dimineață abia puteam să respir.
Poate că nu e atât de rău. Să-i fi dat eu impresia greșită? Dacă păstrez distanța, poate o să fie OK.
Aș vrea doar să nu mă mai gândesc. Ce-a zis despre corpul meu. Cuvintele pe care le-a folosit. *Jegoasă.*
Din fericire, astăzi m-a ignorat total. S-a certat rău cu Oscar, ceva legat de un trening. Hugo susținea că Oscar i l-a șparlit, dar Oscar i-a zis: „Are eticheta cu numele meu, cap sec. Uite!“
„Ah, ce mă enervează ăștia doi!“ a exclamat Frankie. „Mi-au înjumătățit rezerva de pastile și acum nu mai am decât câteva pentru tot restul verii.“

Nu i-am povestit ce s-a întâmplat. Mi-a fost teamă să nu-și închipuie cine știe ce și să aibă o părere aiurea despre mine, să creadă că eu am cerut-o. Ba mai rău... dacă mă uit la ea și ea știe deja?

6 august 2010

Frankie m-a invitat la Cuibul Ciorii diseară. E un pub de modă veche în Tome, cu tavan jos și grinzi de lemn. Am crezut că vom fi doar noi două, dar erau acolo și gemenii, cu Golful GTI al lui Oscar, de culoarea limetei. Am înțepenit când l-am văzut pe Hugo la masă. Însă el m-a salutat simplu și mi-a zâmbit prietenos, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă n-ar fi făcut și spus lucrurile alea oribile sau poate că nu fusese așa de rău cum îmi aminteam eu (dacă n-ar fi fost, de ce am coșmaruri încă?). Chiar m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. Dar patroana nu ne-a servit, fiindcă niciunul nu avea la el cartea de identitate (deși gemenii au vârsta necesară). Am avut senzația că toată lumea se uita la noi.

Ne pregăteam să plecăm, când cineva a zis „Hei, salut! Tu ești!" Era Cora, fata de la dușurile din camping, cu părul ei à la Amy Winehouse, pantaloni de piele și o vestă albă. Gemenii erau în extaz, iar Frankie nu-și putea lua privirea de la ea. M-am simțit mândră că și-a amintit de mine.

„Lucrez aici", mi-a explicat Cora. „Am pictat firma de afară, uite!" Și-a ridicat mâinile ca să-i văd palmele acoperite cu vopsea aurie. „Dar am nevoie de o tărie", a mai zis ea. Când a zâmbit, am văzut dintele spart, dar și cearcănele de sub ochi, care totuși i se potriveau.
Frankie a zis că da, dar nu vor să ne servească, și atunci ea a spus că rezolvă. Ne-a întrebat pe toți ce vrem și Hugo i-a dat o bancnotă de 20. S-a întors cu băuturile și a spus: „Mi-am luat și eu un gin tonic dublu, sper că e OK." Hugo a încuviințat ca un băiețel sfios și ea s-a așezat cu noi. Ne-a cumpărat vreo trei rânduri de băuturi, până când o femeie care a trecut pe lângă noi i-a zis că vrea să discute ceva cu ea. Când s-a întors, Cora a izbucnit: „Fir-ar al dracului! Aparent, alcool pentru minori. Jur că abia aștepta să mă concedieze. S-a mai dus o slujbă. Dar nu mă pot împiedica să-mi termin băutura." Părea deja puțin ametită și a tot vorbit despre cum o să se ducă la Glasto „la vechea ei viață", iar ceilalți îi sorbeau cuvintele. M-am ridicat să merg la toaletă și am întrebat-o pe Frankie dacă vrea și ea. Nici măcar nu m-a privit când a zis că nu.
Când am ieșit din toaletă, am dat peste cineva înalt și o secundă m-am panicat. Sigur era Hugo, care venise să-mi arate că povestea aia cu băiatul cuminte de la masă

e doar de paradă. Apoi am văzut lanțul de argint de la gât. Băiatul de pe plajă.
„Hei, tocmai mă duceam să-mi iau niște pește cu cartofi prăjiți de alături. Vrei și tu? Apropo, eu sunt Jake." Mi s-a părut o idee mai bună decât să mă întorc și să stau față în față cu Hugo, așa că am zis da. Am ieșit amândoi prin spate.
Încercam să mă decid între eglefin și cod, când am zărit persoana din spatele tejghelei și am cam înlemnit. Era fata care fusese cu noi în pădure la ospățul de la miezul nopții.
Când s-a dus să scoată cartofii puși la prăjit, am observat cum îi tremură mâna. Uleiul i-a sărit pe braț și a scâncit ușor. Am întrebat-o dacă se simte bine și ea a zis „De parcă ți-ar păsa."
Acum cred că știu ce i s-a întâmplat în căsuța din copac. Eram pe punctul să-i explic sau să-i arăt că am înțeles, când au intrat Frankie și gemenii.
„Ce naiba, Vrăbiuță? m-a luat la rost Frankie. Dacă vrei să te ducem cu mașina, să știi că noi plecăm."
Când m-am uitat din nou spre tejghea, ușa din spate se legăna și fata dispăruse. L-am privit pe Jake gata să găsesc o scuză jalnică, dar el mi-a zâmbit și a ridicat din umeri, parcă zicând „o lăsăm pe altă dată, da?"
În mașină, Frankie a început să mă chestioneze: „Cine era băiatul ăla?"

„Cine, Jake?“ am întrebat eu calm. „Am dat peste el de câteva ori.“ Numai că glasul îmi devenise ușor pițigăiat și Frankie a strâmbat din nas: „Doar nu-ți PLACE de el, nu?“
Am întrebat-o de ce și ea a ridicat din umeri: „Dacă astea sunt gusturile tale... În orice caz, lanțul ăla de la gâtul lui... atât de vulgar! Iar de accentul lui de țărănoi, să nu mai vorbim! Îți închipui cum e când își dă drumul? Probabil e ca tipul ăla naspa din reclama la Ambrosia. Oooh! Mrrr!“
Când mi-a văzut fața, a continuat: „Drăguțo, eu doar am grijă de tine, OK? În fine. Mai tragem un ospăț la miezul nopții mâine?“ Fiindcă nu am răspuns imediat, a insistat: „Dacă n-ai cum, o s-o întreb pe Cora. E mișto tipa, nu?“
Am spus că o să vin.
Când m-am întors la parcul cu rulote, Crevete stătea la intrare, jucându-se cu mica lui cutie de chibrituri. Nu m-a observat și, când flacăra i-a luminat chipul, am văzut că se uita dincolo de porți, spre cărare. Ochii lui păreau mari și întunecați. Și da, se purtase ca un cretin când am încercat atunci să stau de vorbă cu el și cam ciudat când ne urmărise cu binoclul de pe barca de pescuit. Însă îmi părea rău pentru el, fiindcă în clipa aceea arăta ca un băiețel rătăcit.

7 august 2010

Noaptea trecută a fost...

O să scriu totul aici.
Frankie a zis „Am făcut negrese!“ Ospăț la miezul nopții în toată regula. Le-am mâncat în drum spre pădure. „Haide, Vrăbiuță, mai ia una, m-a îndemnat ea, scuturând cutia spre mine. Dacă nu, le mănânc eu pe toate.“
Era atât de cald că nu aveam pe noi decât tricouri și pantaloni scurți, și stelele erau minunat de frumoase și de limpezi. Frankie și-a vârât brațul pe sub al meu, iar gemenii mergeau în fața noastră, văzându-și de-ale lor. Totul mi se părea mai bine. Într-o asemenea noapte magică, puteam să pretind că întâmplarea de la piscină nu existase.
Când am ajuns la căsuța din copac am început să mă simt puțin ciudat, ca și cum picioarele nu-mi atingeau pământul. „Ha, ha, Vrăbiuță! Ai mâncat DOUĂ negrese cu hașiș, ce credeai că o să se-ntâmple?“ m-a ironizat Frankie.
Apoi a icnit și m-a prins de braț. „Dumnezeule! Privește!“ a zis ea și a ridicat lanterna spre căsuță. Am rămas fără suflare. Era plină de simboluri pictate. Sute. Culoarea, un roșu-închis… arăta ca sângele. Încerc să desenez unul aici:

„Sfinte Sisoe!“ a exclamat Hugo.
Și Frankie: „Dumnezeule, știu ce reprezintă! L-am văzut în carte, în *Legendele din Tome*.

E semnul lor. Vezi? Arată ca o pasăre." Mă strângea de braț atât de tare că mă durea. „Vrăbiuță! Rahat... crezi că le-am invocat? Nu-mi închipuiam că o să funcționeze..."
Se vedea că și gemenii sunt la fel de speriați ca noi: Hugo nu mai scotea o vorbă, iar el trăncănește în permanență. Oscar bombănea să ne cărăm de-acolo.
Apoi Frankie a strigat: „Uitați-vă în copac!" și a îndreptat lanterna spre crengile care susțineau căsuța. Am văzut un soi de cuiburi, vreo zece. Dar nu semănau cu niște cuiburi obișnuite de păsări, pentru că erau foarte mari și neregulate și păreau legate între ele cu un fir negru. Nu le-am fi văzut oare data trecută?
„Hai să ne uităm în căsuță", a propus Frankie.
„Pe dracu'!" a exclamat Hugo.
„Ești un papă-lapte!"
Hugo a înjurat-o și presupun că doar ca s-o contrazică a urcat împreună cu Oscar. Frankie și cu mine urcam în urma lor. Nu voiam, dar nu voiam sub nicio formă nici să rămân singură jos.
Chiar înainte să văd ce era înăuntru, l-am auzit pe Hugo murmurând: „Ce mama naibii?" Părea speriat de-a binelea. Și am văzut la ce se uita.
Înăuntru era un corp. O siluetă mare și întunecată, ghemuită lângă peretele din spate. Mai-mai să o iau la sănătoasa, dar

Frankie a luminat-o cu lanterna și ne-am dat seama că e ca o păpușă care se arde la focurile de tabără: haine umplute cu paie.
„Ăla e treningul meu, ce naiba!“ a zis Hugo gâtuit.
„Uită-te la fața lui!“ a spus și Oscar.
Frankie a ridicat lanterna și a țipat. Avea cap de pasăre. Un cioc uriaș, pene care păreau adevărate și orbite negre și mari în loc de ochi.
Hugo s-a întors spre Oscar și i-a zis „Nenorocitule, știam eu că tu mi-ai furat treningul!“ și se vedea că încerca să-l pocnească, după aia l-a împins, dar el a zis că n-a fost el, a jurat că n-a fost el. La naiba! Părea speriat.
„Crezi că e din cauza… crezi că ea…“
„Ține-ți gura! Taci! Nu e nimic. E doar o mască de petrecere idioată, uite!“ a urlat Hugo.
A ridicat grămada și a azvârlit-o din căsuță, unde a căzut pe pământ cu un sunet oribil. Greu să-ți amintești că nu era un corp real.
„Stați așa! Mai e ceva acolo… uite!“ a strigat Frankie.
Frankie s-a dus și l-a ridicat. Un bilet pe locul unde fusese corpul. Un scris de mână bizar, strâmb: PĂSĂRILE VEGHEAZĂ.

— Arde ceva, spune fata de pe șezlongul de alături.
Mă aduce în prezent și clipesc ca să trec de la întunericul răcoros al pădurii la căldură și soare. Fata s-a ridicat în capul oaselor și adulmecă aerul. Partenerul ei aruncă o privire leneșă.
— O fi cuptorul pentru pizza, își dă el cu părerea. Au la barul de afară.
— Nu, insistă ea, vine dinspre plajă.
Probabil că briza își schimbase direcția, fiindcă brusc suntem înconjurați de un nor albastru de fum de lemn cu miros înțepător, atât de gros că abia poți zări cealaltă parte a piscinei.
— Iisuse! Cine a aprins un foc pe căldura asta? strigă el, sărind drept în picioare.
— Uite! țipă fata, arătând cu mâna.
Briza își schimbă din nou direcția și fumul se subțiază puțin. Deslușesc niște siluete jos, pe nisip, lângă o bărcuță gonflabilă. O gașcă de adolescenți. Fumul se ridică în vălătuci dintr-un foc de tabără pe care l-au aprins în mijlocul plajei.
Se aude huruitul unui motor și ajunge altă barcă, iar ocupanții în pantaloni scurți — toți bărbați — sar în apa nu foarte adâncă și o trag la mal. Îi urmăresc din spatele ochelarilor de soare: trupuri zvelte, bronzate. Oare au idee cât de arătoși sunt? Mă gândesc la Eddie, la noaptea trecută și

la obrajii lui înroșiți. Probabil că nu. Ar trebui să fii foarte cinic să-ți cunoști puterea la o asemenea vârstă. Bărbații cazați aici probabil că-și petrec mai multe vieți la sală și dau sute de lire pe șorturile făcute pe comandă, dar prin comparație sunt lipsiți de tonus și palizi, nu sunt pe măsura farmecului necizelat al băieților ăstora, cu trupurile lor ferme bronzate și șorturile jerpelite. Poate singurul bărbat de la Conac care ar putea concura cu ei e cel pe care l-am întâlnit pe plajă azi-dimineață: Owen Dacre.

Apare și o a treia barcă, duduind la o viteză fenomenală și încetinind chiar înainte să ajungă la mal. Toți cei aflați în jurul piscinei privesc scena. Apoi iese din valuri o fată cu părul vopsit într-un roșu-închis, purtând doar un tanga negru și nimic altceva. Arată ca o sirenă punk sau ca o *Venus* a lui Botticelli în varianta generației Z, cu părul ud dat pe spate, cu pielea albă ca spuma mării și tatuaje în contrast negru-albastru. Fiindcă n-am avut niciodată sâni prea mari, mă uimesc ai ei: uriași și sfidând gravitația pe trupul suplu. Își stoarce părul, cu șoldul întors, fără nicio jenă. Sigur știe că are un public care o urmărește.

— Să-mi bag picioarele! îl aud șoptind pe bărbatul de lângă Hugo Meadows, care-și pune un *GQ* în brațe.

Sunt geloasă pe silueta fetei, firește. Dar cel mai mult sunt geloasă pe bravada sau încrederea ei. Ori pe boașele ei tupeiste. Zi-i cum vrei.
Puștii de pe plajă — vreo 20 acum — se așază unul lângă altul, formând un șir lung pe nisip. Liderul lor pare mai mare, aproape de vârstă mijlocie, poartă un tricou cu numele unei formații și ține ceva în mână — un megafon. Brusc, toți își îndreaptă capetele spre noi. Unul dintre ei face un semn categoric.
Vorbăria de aici a încetat complet. E atât de liniște, încât se aud sistemul de filtrare al piscinei și cântecul păsărilor.
— N-au cum să urce, nu? murmură fata din stânga.
— Nu, iubi, poarta e încuiată, o liniștește partenerul ei.
Dar brusc nu mai pare suficient.
Prima piatră cade în piscină. Se întâmplă aproape cu încetinitorul: suprafața apei curbându-se ca s-o primească, apoi undele de șoc răspândindu-se spre margini.
— Ce mama dra... începe cineva din apropiere, înainte să aterizeze următoarea piatră, apoi încă una și încă una, până când cad ca grindina în jurul nostru, în piscină, pe șezlonguri, lovind pielea expusă.
Se lasă un moment de tăcere complet șocată și revoltată, apoi oaspeții încep să

înjure, să țipe și să răstoarne șezlongurile în graba lor de a pleca. Pahare și cești de cafea se sparg, locuri de plajă și telefoane mobile sunt părăsite, o pereche de ochelari Oliver Peoples este călcată în picioare.
— Sunați la poliție! urlă un bărbat.
Însă furtuna pare că a trecut. O ultimă piatră cade cu un pleoscăit în piscină, ca un semn de punctuație, urmată la scurt timp de mugetul mai multor motoare dedesubt. Chiar înainte să plece, o voce răcnește în megafon:
— Mai avem multe de arătat, bogătani labagii ce sunteți! Sejur plăcut!

FRANCESCA

Tocmai m-a sunat Michelle să-mi spună că a fost nu știu ce incident pe plajă. Iarăși localnicii. M-a asigurat că situația e sub control și că nu trebuie să mă îngrijorez. Totuși... îmi ating inelul cu opal negru. În mod normal, vibrațiile lui mă liniștesc imediat, dar în clipa asta îl simt ca o piatră rece, moartă. De obicei, aș face o purificare energetică și starea de spirit mi s-ar îmbunătăți pe loc, dar acum n-ar funcționa. Știu de ce am nevoie. Am nevoie de Julie.

Trec pe lângă câțiva oaspeți în drumul meu spre Oranjerie. Le ofer zâmbetul meu cel mai senin.

— Aveți o ședere *hrănitoare* la noi? întreb.

Oare am glasul mai ascuțit decât de obicei? Mai pițigăiat?

Clienții se duc să ia prânzul. Cel puțin asta cred că au spus. Pare că îi ascult printr-o perdea de sunete statice.

— Mă bucur.

Le zâmbesc *cu gura până la urechi.*

— Sper să ne vedem la sărbătoarea solstițiului de mâine noapte!

Oranjeria este în partea de vest a clădirii principale. Cuvântul *spa* mi s-a părut dintotdeauna că are ceva care îl asociază cu bugetul redus, cu voucherul Groupon sau cu raionul de cosmetice din supermarketuri, înțelegeți? În plus, zona

originală a clădirii a fost pe vremuri oranjeria bunicilor, dă o senzație uluitoare de lumină și spațiu pe care Owen a replicat-o inteligent în sălile de tratament. Sunt foarte mândră că am o infrastructură de ultimă oră pentru *wellness*. Tot ce te-ai aștepta să primești în Londra sau LA se găsește în acest colț mic și șarmant din zona rurală a Angliei. Avem și propria gamă de îngrijire a tenului, pe bază de mușchi local și doar un strop de substanțe chimice, vândută exclusiv aici, deși (deocamdată e secret!) produsele vor fi achiziționate în curând de SpaceNK, Liberty și Cult Beauty, pentru ca toată lumea să guste puțin din magie. Destul de democratic, dacă nu iei în considerare prețul. N-ar fi grozav pentru afacerea mea să recunosc că fac un tratament facial medical o dată pe lună și că de aici mi se trage cel mai probabil strălucirea și nu de la vreun ser. Folosesc produsele? Firește. Câteodată, în orice caz: esteticiana mea e destul de strictă.

Imediat ce pășesc în oranjerie și inspir aroma ierburilor locale care parfumează aerul, mă simt mai bine. Mă duc direct la recepție, unde toată lumea surâde și e bucuroasă să mă vadă.

— Bună, iubitelor! Suze, ce-ți mai face familia?

Suze îmi zâmbește fericită.

— Bine, mulțumesc, Francesca. Sol a împlinit trei ani ieri, așa că am dat o petrecere...
— Ce grozav! Sunt convinsă că a fost o zi specială.
Este foarte important să-ți tratezi angajații bine. Am citit o carte fascinantă despre asta. Știați că, de pildă, oamenii vor accepta un salariu mai mic dacă sunt apreciați la locul de muncă?
— În regulă, iubitelor. Am nevoie de Julie.
— Hmmm...
Suze se încruntă și verifică programările.
— Are pe cineva la ora 13.
— OK! Știu că voi două o să reușiți să faceți o minune și să-i găsiți clientului altă oră. Nu-i așa?
— Ăăă...
Suze verifică ecranul. Sigur se va da peste cap să rezolve. Evident că nimeni nu va recunoaște fățiș, dar nu prea are de ales.
— Cred că da.
Nu e un răspuns suficient de bun și știe, așa că se repliază.
— Desigur. Acum mă ocup, Francesca.
— Splendid! Atunci o să intru direct la ea, bine?
În clipa în care ies din raza lor vizuală, simt cum zâmbetul mi se dezumflă ca o velă când nu mai bate vântul. Dar Julie mă va ajuta. Sincer, e cea mai bună. Am făcut Reiki cu ea când supravegheam renovările

de-aici și aveam nevoie de un impuls rapid de bunăstare. „Clinica“ era la ea, o căsuță umedă la marginea sătucului Tome: o ultimă soluție, în lipsă de ceva mai bun. Dar ce nestemată ascunsă am descoperit! Am simțit imediat că are un dar aparte — sunt specialistă în așa ceva, „să descopăr“ oameni, să scot ce e mai bun din ei. Ca un curator, aș putea zice. Julie e mai în vârstă decât majoritatea angajaților de aici — are peste 60 de ani —, dar acest aspect se potrivește rolului, înțelegeți? Sugerează experiență. Când văd riduri, oamenii le asociază cu înțelepciunea. În ultima vreme, Julie se îmbracă și mai elegant, în haine din olandă crem, așa cum am rugat-o politicos să poarte. Cardiganele și colanții de la M&S nu prea spuneau „tămăduitor spiritual“.

— Bună, Francesca! mă salută ea.

Julie are o privire directă.

— Mă simt puțin… agitată, îi mărturisesc. E ca și cum…

Caut o modalitate să transpun sentimentele în cuvinte.

— …ca și cum aș fi băut patru cești de cafea, deși eu nu mă ating de cofeină, cu excepția unui vârf de matcha.

Julie încuviințează.

— De când te simți așa?

— Nu de mult timp.

Nu reușesc să-mi fac curaj să-i povestesc despre chipul pe care am crezut că l-am zărit la micul-dejun.
— Poate pentru că am atât de multe pe cap, cu inaugurarea și restul. E firesc.
M-a pus să mă întind pe pat. Închid ochii când îmi cuprinde capul între palme și îmi cere să respir adânc de trei ori. Mi se pare surprinzător de dificil — am senzația că am urcat în goană câteva etaje. Își trece palmele pe deasupra mea și imediat simt căldură radiind din ele, ca și cum ceva ar încălzi cumva spațiul dintre mâinile ei și pielea mea. Când se mută încet în jos, de-a lungul corpului meu, o aud ținându-și respirația. Mă ridic în capul oaselor, chiar dacă nu ar trebui să întrerup ședința.
— Ce e? Ce-ai simțit?
— Am auzit ceva, spune ea solemn. O voce.
Mă prind bine de marginea patului.
— Și… și ce zicea?
— Ziceau — rostește următoarele cuvinte pe un ton ascuțit oribil, de jale — *E întuneric și frig aici. E întuneric și frig.* Doar atât, repetat întruna.
— Habar n-am ce-ar putea însemna. Poate energiile sunt confuze.
Julie nu răspunde și îmi face semn să mă întind din nou. O aud trăgând aer în piept, de parcă s-ar pregăti pentru ce e mai rău. Mâinile ei plutesc iarăși deasupra mea.

Nu trece mult și se oprește. Urmează o pauză lungă și sentimentul meu de groază devine și mai puternic.
— Nu ești în siguranță, spune ea într-un târziu. E cineva aproape de tine care o să-ți facă rău.
Julie închide ochii. Când continuă, vocea î-a scăzut cu un ton, ca atunci când vorbești prin somn:
— Un dușman se apropie.
Mă ia frigul, în ciuda arșiței de afară.
— Cine? Cine e?
Ea scutură din cap, ca și cum ar vrea să alunge gândurile. Reluându-și registrul obișnuit, adaugă:
— Nu am cum să-ți răspund. E un tip de cunoaștere oarbă: mai mult o senzație. Nu știu decât ce ți-am zis. Nu pot să-ți descriu o față sau să-ți dau un nume.
— Dar... trebuie să poți face ceva ca să fie mai clar.
Julie se încruntă.
— Nu așa. Dar există ceva, însă nu prea am experiență. E o... practică străveche.
Pentru o clipă m-am întrebat dacă n-o să adauge „magică".
— Bunica m-a învățat.
— Putem încerca? întreb, ușor disperată.
— Da. Am nevoie de un vas cu apă. Și un ou.
— Un ou?

Ea încuviințează. Nu am mai mâncat ouă de ani întregi, dar având în vedere situația, n-am de gând să mă cert cu ea. O sun pe Suze și o rog să se ducă la bucătărie să le ceară să ne trimită imediat ce avem nevoie. Cât așteptăm, Julie aprinde câteva lumânări și mirosul de vetiver se răspândește prin încăpere. Umple un vas mare din piatră cu apă. După câteva minute se aude un ciocănit la ușă.
De partea cealaltă a pragului stă un tânăr frumușel foc. Îmi vine mai greu decât de obicei să-mi amintesc numele lui, ceea ce e enervant, pentru că am făcut eforturi să mă adresez angajaților pe numele de botez și mă refer la ei ca fiind *familia de la Conac*. Băiatul îi întinde lui Julie un coșuleț de răchită cu ouă de toate mărimile, de la găinile noastre. Roșește, cu o pată care se întinde de la gât spre obraji; poate e de vină apropierea, căci n-am decât prosopul pe mine, sau intimitatea camerei luminate de lumânări.
— Mulțumesc, spun și îi zâmbesc.
Băiatul se înroșește și mai tare. *Ce mișto!*
— Mulțumesc — îmi amintesc la marele fix —, *Eddie*.
El face o reverență caraghioasă și închide ușa.
Acum Julie stinge toate lămpile, astfel că singura lumină vine de la flăcările tremurătoare ale lumânărilor. Brusc

atmosfera se schimbă, devenind aproape palpabilă. O urmăresc pe Julie cum sparge oul de marginea vasului cu o mișcare fermă din încheietură și lasă doar albușul să cadă. Zăresc un semn micuț pe interiorul brațului, înainte să-și tragă mâneca în jos. Un fel de simbol, un caracter chinezesc, probabil. Dumnezeule, n-aș fi crezut-o genul care să se tatueze. Nu se potrivește cu imaginea de bunică. O nebunie din tinerețe? De înțeles.
Julie aruncă gălbenușul în chiuvetă, apoi se întoarce spre mine, ținând vasul în mâini.
— Așază-te! îmi cere ea.
Mă las pe masa de masaj. Julie ridică o lumânare și o așază lângă mine, apoi ține vasul în fața mea.
— Privește!
La lumina lumânării deslușesc conturul gelatinos al albușului, meniscul subțire separându-l de apă.
— Ce vezi?
Aud cum i se schimbă respirația: acum răsuflarea e mai profundă și mai aspră, ca și cum ar fi făcut ceva ce necesita un mare efort.
Continui să mă uit.
— Nu văd nimic.
— Dă-te mai aproape. Trebuie să stai mai aproape, insistă ea.

Mă aplec până când nasul îmi atinge practic apa.
— Nu văd nimic.
— Nu încerca să vezi. Trebuie să te uiți, dar nu cu ochii. Trebuie să te uiți cu cunoașterea interioară.
Începe să murmure, dar prea încet ca să înțeleg cuvintele: ar putea fi o limbă străină. Simt că încep să plutesc, ca atunci când ațipești. Ciudat, simt un fel de căldură dinspre suprafața apei — deși o văzusem cum umple vasul de la robinetul de apă rece.
Tot nu văd nimic special în afară de albușul care se leagănă și se unduiește de colo-colo, schimbându-și forma... transformându-se într-un...
— *Pot* vedea ceva, e ceva acolo.
Un fel de imagine, un chip începe să se dezvăluie. Iată ochii. Doi ochi mici, fără limită între sclerotică și iris: mai degrabă animal decât om. Și apoi... niciun nas, nicio gură, ci ceva care iese în afară pe sub ochi. Arată ca un... cioc. Da, acum se vede clar: fața unei păsări, cu un cioc încovoiat și mic și cu ochii ca mărgelele.
O pasăre?
Încep să-mi pierd concentrarea. Imaginea tremură, după care dispare.
— A dispărut, zic ridicându-mi privirea spre Julie.
— Dar ai văzut ceva.

— Da... dar... în fine, arăta ca o pasăre!
Izbucnesc în râs, dar sună mult mai nervos decât am intenționat.
— Ridicol, nu?
Julie nu-mi zâmbește. În lumina difuză, ochii negri par să nu mai aibă pupile, iar linia gurii e aspră.
— Vasul nu minte niciodată, șuieră ea. Indiferent de ce ai văzut, reprezintă într-un fel sau altul dușmanul tău. Înseamnă că trebuie să-ți aperi spatele.

OWEN

Mă întorc din pădure plin de așchii de scoarță și rumeguș, asudând ca un porc. După ce ies din umbra copacilor, simt ridicându-se dogoarea. Oaspeții zac pe bănci și își fac vânt. Londonezii sensibili se topesc. Oamenii ăștia merg probabil în câteva vacanțe în străinătate în fiecare an, dar se pare că n-au toleranță la mai mult de 30 de grade la țară. Și clar consideră că folosirea loțiunilor de protecție solară în Marea Britanie e pentru fătălăi: majoritatea sunt deja rozalii ca niște șunci. Iar mâine o să fie și mai cald: Dumnezeu știe cum o să facă față.

Nu-mi iese din cap biletul care o invita pe Francesca în pădure. Sunt convins că nu e nimic și o să-mi dea o explicație perfect rezonabilă când o s-o întreb. Dar tot nu-mi place.

Un țipăt neașteptat mă smulge din gânduri. Privesc în jos. Chiar în fața mea pe alee două ciori uriașe se încaieră pe mărunțaiele unei făpturi mici, țopăind și certându-se în timp ce sfâșie carnea. Îmi amintesc de cadoul sinistru lăsat la ușa noastră. Fac un pas în față și aștept să zboare, dar sunt prea ocupate cu ospățul lor. Mă prefac că o lovesc cu piciorul pe cea mai apropiată. Nici măcar nu tresare. În schimb, își saltă capul și mă privește

furioasă, plină de răutate. Tulburat, mă trag într-o parte.
— Huș! Plecați naibii!
Ridic privirea și o văd pe Michelle venind pe aiee. N-am timp s-o evit. Iisuse Cristoase, oare femeia asta mă urmărește peste tot? Bate autoritar din palme și ambele păsări zboară cât ai clipi, una dintre ele ducând în gheare animalul mort. Pe pietriș rămâne o pată însângerată.
— Salut, Michelle! zic eu distant, dar civilizat.
N-am de gând s-o las să-mi strice buna dispoziție.
Mă măsoară din cap până-n picioare și observă subsuorile transpirate și hainele pline de rumeguș.
— Așadar, sunt doborâți? mă întreabă. Copacii?
— Da.
— Căsuțele din copaci chiar sunt inspirate de căsuța pe care o avea Francesca în copilărie?
— Întocmai.
Mi-o amintesc pe Fran descriindu-mi viziunea ei: „*Ce* mai ciocârlii cântau în pădurea noastră! Atmosferă adevărată, ca în *Swallows and Amazons*[3]. Ce amintiri fericite!"
Michelle se uită tăcută spre pădure, după care se întoarce spre mine.

— Eu nu uit niciodată fețele oamenilor. De-aia sunt așa bună la ce fac.
Arată cu capul spre un cuplu care se plimbă pe peluză.
— Familia Hodgson, cabana forestieră 14, recită ea ca un copil tabla înmulțirii.
— Foarte impresionant, dar nu înțeleg ce...
— Tu ești, mă întrerupe ea. Nu-i așa?
Înghit în sec și îmi simt gâtul uscat.
— Nu știu ce vrei să spui.
— În hainele tale obișnuite arăți foarte diferit. Dar acum...
Michelle arată spre tricoul meu transpirat și spre pantalonii scurți.
— Îmi amintesc de amândoi, cum veneați să lăsați prada. Tu și tatăl tău. Erai foarte tăcut. Abia dacă te uitai la mine. Probabil din cauză că toată lumea râdea de tine. Și ia te uită acum la tine, Crevete!
Mă ia cu amețeală imediat. Gata cu statul departe de Tome, de localnici, cu grija că voi fi recunoscut. Am fost descoperit chiar în casă la mine.
Michelle se încruntă.
— Te-ai întors. Exact ca mine. Știi ce se spune despre Tome doar... toată lumea se întoarce până la urmă...
Glasul i se frânge și pare sincer îngrozită preț de o secundă, acoperindu-și gura cu mâna. Probabil își amintește că nu *toată lumea* se întoarce.

Nici eu nu pot vorbi câteva clipe. Apoi spun:
— Tu ești Shelly, nu-i așa? Fata de la dugheana cu pește și cartofi prăjiți.
Nu-mi dădusem seama până acum, dar de-aia eram atât de prudent, de-aia m-am ținut instinctiv departe de ea. De-aia am făcut tot ce mi-a stat în putință să o conving pe Francesca să nu o angajeze. Michelle, asistenta nemaipomenit de eficientă a soției mele, nu e alta decât fata de la dugheana unde eu și tata duceam captura de dimineața.
— Dar de ce te-ai întors *tu*? mă întreabă ea oarecum tulburată.
— Păi, dacă ții neapărat să știi, răspund eu îndreptându-mă, Francesca a fost cea care m-a contactat. Ea mi-a solicitat serviciile.
Încerc să nu mă gândesc la telefonul acela ciudat primit de la „biroul" Francescăi. Confuzia de la prima întâlnire. Însă n-am de gând să-i împărtășesc îndoielile mele lui Michelle.
— Dar nu poate fi o coincidență. Tu, aici...
— Ce vrei să spui? o reped mai tare decât intenționez.
— Ăăă... nimic. N-ar fi trebuit să comentez, adaugă ea brusc îngrijorată.
Apoi, ca și cum ar fi tras linie:
— Ei, uită-te la noi. Amândoi ne-am reinventat, nu? Am lăsat în urmă traulerele și dughenele cu pește, corect?

Nu, nu e corect deloc. Fierb de indignare că mă pune în aceeași oală cu ea. Nu, Michelle, o aspirantă lacomă la promovare. Nu sunt ca tine. Eu nu fac parte din *staff*. Eu nu fac *naveta*. Și nici nu „m-am întors", când eu de-abia pun piciorul în Tome. Eu locuiesc aici. Dorm în așternuturi din olandă belgiană. Sunt lordul nenorocitului ăstuia de Conac.

O amintire îmi revine brusc în minte: momentul în care am văzut pentru prima dată clar acest loc, în lumina albastră a zorilor și prin ceața de nicotină și de fum diesel de la motorul bărcii. Casa părea să plutească deasupra falezei, o sclipire cenușie palidă în lumina dimineții. Completă, perfectă și de neatins. Un alt univers în comparație cu rulota dărăpănată și plină de mucegai. Îmi aduc aminte cum am ocolit după-amiaza Mâna Uriașului în trauler și am văzut, cu binoclul tatei, o zeiță blondă în costum de baie roz-aprins. Aveam 13 ani, iar ea era poate cu câțiva ani mai mare... parcă se desprinsese din fanteziile mele. O abordare modernă a unui basm. Prințesa în castelul ei, văzută de fiul pescarului sărman. Și atunci s-a întâmplat cel mai nebunesc și mai spectaculos lucru: și-a dat jos sutienul, iar eu am uitat să mai respir.

— Știu că nu e un lucru ușor, spune Michelle, readucându-mă nepoliticos în

prezent, să treci peste felul în care te văd oamenii. Etichetele rămân atașate...
— Încetează! mă răstesc spre ea. N-am chef să ascult așa ceva.
N-am de gând să mă întorc acolo. Să fiu puștiul ciudat, sărăcanul, cel pe care îl batjocorește toată lumea. Apoi și mai rău: cel pe care l-a compătimit toată lumea când mama lui și-a luat lumea-n cap și a plecat de-acasă fără niciun cuvânt.
Am senzația că mi-a fost smuls un strat de piele, iar sinele meu real a fost expus sub hainele elegante și carapacea lui Owen Dacre, arhitectul recunoscut.
— Și mie mi-a părut foarte rău pentru tine...
— Du-te dracului!
O văd cum se dă un pas în spate, jignită. Bun.
— Ideea e că n-am nevoie să-ți pară ție rău de mine, mersi. Se pare că m-ai confundat cu vreun egal al tău. Dar sunt șeful tău.
Michelle se încruntă.
— De fapt, *Francesca* este angajatorul meu.
Mă dau un pas mai aproape de ea.
— O să-i recomand ferm *angajatorului* tău să-ți întrerupă contractul. O să-i spun că fata care vindea pește în dugheana locală nu e deloc potrivită pentru management. Nu-i de mirare că ești atât de neprofesionistă...

— Nu cred că vrei să faci asta, Crevete, se repede ea.
Vechea poreclă mă plesnește ca un bici.
— Eu am mai puține de pierdut decât ai tu. Locul ăsta e totul pentru tine, nu?
Brusc îi sună telefonul și se uită la ecran.
— Ah! exclamă ea. Ce să vezi?
Întoarce telefonul spre mine ca să pot citi numele apelantului. *Francesca*.
Următoarele cuvinte le rostește cu un șuierat:
— Nici ea nu e cine crezi tu că e, să știi. Oricine te-a adus în povestea asta... sunt convinsă că nu trebuia să-ți cadă cu tronc. Francesca nu e un om bun.
— Ce naiba vrei să...
Michelle ridică o mână.
— Aș face bine să răspund.
O privesc cum răspunde la telefon și își reia tonul profesionist atât de repede, că e tulburător.
— Bună, Francesca! Ce chestie! Sunt cu Owen acum.
Oare mi s-a părut sau a accentuat ciudat numele meu? O avertizare că m-a dibuit?
— Da, da, a făcut progrese la căsuțele din copaci. Nu e grozav?
Michelle se îndreaptă alene în direcția grădinii împrejmuite, trăncănind întruna.
Dar chiar înainte să dispară din raza mea vizuală, se întoarce și se uită fix la mine. În ciuda zilei toride, mă trece un fior rece.

[3] Roman de aventuri pentru copii scris de Arthur Ransome, publicat în 1930 (*N.t.*).

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

E un drum scurt cu mașina de la golfuleț până la Conac. Drumul face un ocol de vreun kilometru și jumătate pe uscat, după care revine pe coastă. Criminaliștii se concentrează să mute cadavrul înainte de flux, iar detectivul-inspector Walker primește un telefon de la detectivul-sergent Fielding, care e în echipa aflată deja la Conac și îl informează că au reușit să controleze incendiul. Însă fumul încă acoperă cerul. Soarele se întrezărește ca un disc subțire și palid, răspândind o strălucire difuză. Nici nu se compară cu arșița din ziua anterioară.

— Vreți un Dairy Milk? îl întreabă Heyer de pe locul pasagerului, scoțând din buzunar un baton pe care i-l întinde.

— Nu, mulțumesc. Nu suport chestiile astea.

— Asta *nu* e normal, șefu'.

— N-am zis niciodată că sunt normal.

Femeia ridică din umeri și vârâ o bucată în gură.

— Am glicemia scăzută. Dar o clipă, am crezut că n-o să mai pot să mănânc niciodată. După ce am văzut... fața aia. A fost...

Glasul i se frânge și rămâne fără cuvinte. Walker înțelege la ce se referă.

— Ați văzut multe lucruri din astea, șefu'? Când erați la poliția metropolitană?
— Mulți morți. Dar nimic de genul ăsta.
— Mda... Am auzit că v-ați ocupat mai mult de cazurile vechi nerezolvate.
El ridică din umeri.
— Am lucrat la câteva.
— Și cum e?
Detectivul cade pe gânduri.
— Frustrant. Lucrurile se mișcă încet. Migălos. Adesea fără niciun rost. Și nimeni nu-ți mulțumește că dezgropi trecutul.
— Pare o muncă dificilă.
— Așa e. Trebuie să verifici din nou toate dovezile. Uneori trebuie să arăți multă creativitate, fiindcă nu prea ai cu ce să lucrezi. Dar când rezolvi un caz, nu se compară cu nimic. Să îndrepți o greșeală istorică. Să faci dreptate pentru victimă și pentru familia ei, după atât timp.
Atenția la detalii este excepțională în cazul lui Walker. Nu lasă nimic necercetat, face toată munca de teren, depune eforturi suplimentare — toate clișeele.
— Și cum de v-ați transferat aici? întreabă Heyer cu gura plină de Dairy Milk. Pentru viața mai liniștită?
El ridică din umeri.
— Am simțit un fel de chemare, s-ar putea spune. Și a apărut un post.
— Trăiți cu cineva sau...

Heyer se oprește. Nu se cuvine să pui o astfel de întrebare, nu? *Ești normal, ai oameni pe lângă tine sau ești un singuratic ciudat?*
— Nu. Doar eu.
N-are cum să facă să pară mai puțin trist. Să semene mai puțin cu clișeul disfuncționalității detectivului de poliție.
Nu-l interesează deloc să intre într-o discuție profundă pe tema asta și e sigur că Heyer regretă că a întrebat, așa că se simte ușurat când apare o siluetă în drum, chiar în fața lor. În lumina obturată de fum, fata pare o nălucă. Poate din cauza rochiei argintii sfâșiate, cu tivul murdar. E desculță și-și duce pantofii în mână. Părul lung, un roșcat închis care nu poate fi decât artificial. Ține capul în jos, dar îl ridică în clipa când aude motorul, iar Walker surprinde momentul exact în care îi vede: rostește pe tăcute un *FIR-AR!* Chiar o vede cum își mută greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum încearcă să-și dea seama dacă poate s-o ia la fugă în direcția opusă, apoi își dă seama că n-are nicio speranță.
Walker trage pe marginea drumului, coboară din mașină și îi arată legitimația.
— Nu sunt obligată să stau de vorbă cu tine, zice ea, împingându-și bărbia în față. Nu sunt arestată, nu?
Atitudinea sfidătoare e în total dezacord cu machiajul întins și dârele lăsate de lacrimi

pe obrajii murdari de funingine.
— Nu, spune detectivul cu blândețe. Ne-am oprit doar să verificăm dacă ești bine. Și să te întrebăm dacă ai văzut azi-noapte ceva care ne-ar putea ajuta să ne dăm seama ce s-a întâmplat.
— Păi asta încercați și faceți voi, nu? Îi faceți pe oameni să spună lucruri fără să fie și un avocat de față.
Ah! își zice Walker. *Cineva s-a uitat la prea multe filme polițiste.*
— Nici pomeneală, răspunde el. Nu încercăm să te păcălim. Pur și simplu mergem spre hotel și s-a întâmplat să te vedem. Erai acolo azi-noapte?
— Ce te face să crezi asta?
— Păi, zice el calm, drumul se înfundă la Conac. Nu mai e nimic altceva acolo. Și tu pari îmbrăcată elegant. Am auzit că a fost un fel de petrecere azi-noapte.
Urmează o pauză scurtă și fata ridică din umeri.
— Da, am fost. Și ce?
— Ești cazată la hotel? întreabă Heyer.
Fata își trece o mână pe fața murdară. În cele din urmă, clatină din cap și înghite în sec.
— Te simți bine? întreabă detectivul.
— Am fost... Eram...
Vocea i se frânge, dar începe imediat din nou.

— Mi-a zis... el mi-a zis că o să ne distrăm. Trebuia doar să ne amuzăm puțin...
— Ce anume trebuia să fie doar amuzant? o iscodește Walker.
— Nimic, răspunde ea tăios, de parcă își amintește unde se află și cu cine discută. Doar... m-am certat puțin cu prietenul meu. Dar de ce mă întrebați toate astea?
— A murit cineva, îi explică detectivul. Noaptea trecută. Cineva a căzut de pe faleză, nu departe de aici.
Walker vede cum tinerei i se dilată pupilele brusc și surprinde momentul în care fata își ține respirația.
— Încercăm să ne dăm seama ce s-ar fi putut întâmpla. Poate ne poți ajuta, adaugă el pe un ton mai blând. Vrem doar să știm dacă ai văzut ceva. Ne poate fi de ajutor și cel mai neînsemnat detaliu.
Fata își mută privirea de la unul la altul.
— Nu, clatină ea din cap. N-am văzut pe nimeni.
Heyer se uită spre detectiv, care încuviințează tăcut.
— N-ai văzut *pe nimeni*? insistă Heyer, accentuând subtil ultimul cuvânt.
Fata face ochii mari.
— Adică n-am văzut *nimic*, se corectează ea. Așa se zice, nu?
Pe neașteptate, rămâne fără energie. Umerii i se lasă și cumva schimbarea de postură o face să pară mult mai tânără.

Incepe să plângă, lacrimile proaspete croind făgașe curate prin funinginea de pe față.
— Nu vreau decât să ajung acasă, îngaimă ea printre suspine.
— Vrei să te ducem noi? o întreabă Walker. Suntem în drum spre Conac acum... Sau am putea să-l trimitem pe unul dintre colegii noștri...
Fata face din nou ochii mari.
— La naiba, nici vorbă. Nu mă urc eu bancheta niciunei mașini de poliție. *N-am* greșit cu nimic. Nu vreau decât să merg acasă. Sunt îngrozitor de obosită.
Umerii i se lasă și mai tare.
— Azi-noapte... nu așa trebuia să fie. Ar fi trebuit...
Se oprește, vocea i se frânge, apoi suspină din nou:
— Ar fi trebuit să fie ceva... special.
— Ei bine, zice Heyer, când se urcă amândoi în mașină, după ce au reușit (cu oarecare dificultate) să obțină datele personale ale lui Delilah Rayne, ai văzut expresia de pe chipul ei? Sigur ascunde ceva. Ce-a fost chestia aia cu *ar fi trebuit să fie ceva special*?
— Da. Clar e ceva în neregulă. O s-o chemăm pentru o declarație oficială imediat ce putem.
Trece de o poartă largă, cu un panou scorojit. Un grajd dărăpănat, adăpostind o

cireadă de vaci care îi urmăresc cu privirea.
— Ferma Seaview, citește Heyer pe panou. Crezi c-ar trebui să-i întrebăm dacă au văzut ceva?
— Nu acum. Ar dura prea mult.
— În ce hal a ajuns locul ăsta! O cocină, nu alta! Ai zice că dacă trăiești într-un loc atât de frumos, te străduiești să-ți ții gospodăria ceva mai îngrijită. Și mai și pute.
Poate felul în care nasul colegei lui se încrețește când se strâmbă îl determină pe Walker s-o dojenească:
— Ei, haide, Heyer, nu fi meschină!
Ea se îndreptă în scaun ca și cum ar fi fost pălmuită. Oare întrecuse măsura?
— Îmi pare rău, spune el. Dar compasiunea chiar e subapreciată în meseria noastră. Nu știm nimic despre viața oamenilor, prin ce trece fiecare.
Heyer nu răspunde, doar mușcă morocănoasă din batonul de ciocolată. Brusc face ochii mari și strigă:
— Șefu', uite!
După ce iau curba, văd mai bine: carcasa unui Aston Martin argintiu superb, foarte scump, decapotabil. Intrat în terasamentul plin de ferigi, cu o roată din față ridicată pe taluz. Pe carosabil sunt împrăștiate cioburi, iar capota e o masă diformă de metal ondulat.

Walker se apropie cu mașina și se uită la plăcuțele de înmatriculare. Un număr șic, personalizat: D4CRE.
Portiera șoferului e larg deschisă, dar locul din față e gol. Nu se vede nimeni prin preajmă. Abia vizibilă prin parbrizul spart, o pată de sânge pe pielea deschisă la culoare a volanului.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI
BELLA

Am bluza udă de transpirație când intru în Tome, iar briza blândă îmi ridică părul lipicios de pe ceafă. Mă îndrept spre cârciuma satului, fiindcă nu-mi permit să mănânc de fiecare dată în restaurantul hotelului (numai micul-dejun e inclus în prețul camerei). Este și următoarea oprire în vânătoarea mea de comori în trecut.

Tome este ciudat de liniștit. Case cu acoperiș de stuf, construite din piatra cenușiu-pal din zonă, se înghesuie de-a lungul străzilor, unele dintre ele năpădite de trandafiri cățărători sau de caprifoi. Nici țipenie în jur. Poate s-au adăpostit toți de caniculă. Dar nu pot să nu am senzația că absența oamenilor ascunde vigilență. De câteva ori sunt convinsă că surprind tremurul unei mișcări în spatele ferestrelor care sclipesc pe sub streașina din stuf ca niște ochi mici și negri.

Zăresc în față crucea, o structură de piatră străveche și mă opresc la umbra ei ca să mă orientez înainte să mă prăjească de tot soarele. Mă așez pe băncuța de piatră, rece sub coapsele mele lipicioase, și mă trezesc privind drept la piatra ornamentată din fața mea: 12 siluete cu glugi care stau în cerc, cu frunțile plecate astfel încât să nu le poți vedea fețele. Sunt înconjurate de copaci, de parcă s-ar afla în mijlocul unei

păduri. Inima începe să-mi bată puțin mai repede. Una dintre siluete pare să țină în mână un cuțit lung și bine ascuțit.
Privirea îmi alunecă spre următoarea sculptură. Aceasta înfățișează un bărbat în veșminte medievale: o tunică strânsă la mijloc cu o centură, ghete cu vârf ascuțit și o expresie de groază pe chip. Ține ceva în mâini, iar eu mă apropii să văd mai bine.
— E o pană, rostește o voce blândă de alături.
Mai-mai să sar în sus, speriată. Credeam că sunt singură. Mă întorc și dau cu ochii de o femeie cu păr alb și o tunsoare bob practică, îmbrăcată în negru, în ciuda arșiței.
— Sunt frumoase, nu? Foarte vechi. Cred că din secolul al XV-lea.
Femeia îmi zâmbește curioasă.
— Văd că te-au impresionat.
— Ah, răspund, sunt foarte... viu redate.
— Păi, e doar o cale de a le reaminti localnicilor să se poarte cum se cuvine. Cu secole în urmă, locurile astea erau sălbatice, izolate: nu exista poliție care să mențină ordinea. Așa că, în loc de asta, a apărut un alt fel de autoritate. Care să apere comunitatea și să rezolve jalbele. Să asigure justiția.
— Mesajele din copac. Întotdeauna au acționat potrivit lor?

Femeia se încruntă și își lasă capul într-o parte.
— Dar eu n-am pomenit nimic de mesaje în copaci. Știi legenda?
— Mda, răspund cât de nonșalant sunt în stare. Probabil că am auzit-o pe undeva...
— Păi, depinde. În primul rând, dacă mesagerul — cel care pune mesajul în copac — are o plângere reală. Păsările au metodele lor să verifice faptele. Apoi, depinde de magnitudinea faptei și dacă vinovatul a dat dovadă de regret și a îndreptat lucrurile. Dacă nu...
Femeia se strâmbă.
— Să zicem că erau alte vremuri. Mai întunecate, mai sângeroase...
O urmăresc, așteptând mai multe detalii, dar ea se cufundă în tăcere. Îmi dau seama că ținuta ei pe care o considerasem ușor excentrică, o robă neagră, are la gât un guler scrobit, alb și rotund.
— Sunteți vicar?
— Da, răspunde ea zâmbind sfios. Ți se pare bizar că mă interesează așa ceva? Prin părțile astea, păgânismul și biserica au fost întotdeauna strâns legate.
Mă întorc spre sculpturi ca să le mai privesc o dată.
— Dar sunt istorice, nu? Presupun că acest grup... Păsările sau ce-or fi ele au încetat să existe acum mult timp, nu?

Aștept să-mi răspundă, dar în zadar. Mă întorc și constat că femeia a dispărut.
Sunt neliniștită, speriată de întâlnirea neașteptată și de amintirile care amenință să iasă la suprafață. Poate niște mâncare în stomac mă va ajuta.
În drum spre cârciumă trec pe lângă magazinele pe care te aștepți să le găsești într-un astfel de sătuc: un supermarket Spar, un oficiu poștal, o librărie care se numește „Raftul strâmb". Mă opresc și mă uit în vitrină. Lângă obișnuitele bestsellere se află o colecție de sine stătătoare: *Wyrd West Country, Occult Britain, Runes: the Definitive Guide.* Și uite-o: *Legendele din Tome.* Îmi feresc privirea și grăbesc pasul.
În sfârșit, ajung la cârciumă. Nu mai e așa cum mi-o amintesc. N-a mai rămas decât o parte din vechea clădire în stil Tudor: o bucată din vechea fațadă de piatră, ușa joasă și obloanele. Țiglele au înlocuit stuful acoperișului, iar ferestrele moderne din termopan, ferestrele cu menouri — noile elemente îmbinate cu cele vechi, ca un transplant de piele nefericit. Totuși firma a rămas aceeași și se leagănă înainte și înapoi în adierea fierbinte. Obiectul prins de placa de lemn scoate un clinchet — probabil un clopoțel de vânt. Nu: când mă uit cu atenție, obiectul pare a fi făcut din multe oase mici.

Imediat după ce intru se lasă tăcerea. Abia dacă zăresc ceva; e foarte întuneric în comparație cu strălucirea orbitoare a amiezii. Este și răcoare, pesemne datorită ferestrelor mici și a pereților groși din piatră, iar aerul e îmbâcsit și miroase a iemn, oțet și bere vărsată. Când mă adaptez la întuneric, am senzația că toți oamenii care lipseau de pe străzile pustii s-au adunat aici. Câțiva dintre ei mă urmăresc de la mesele de prin colțuri. Mă așez la bar.

Un cuplu de alături îmi atrage privirea; sunt mai tineri decât majoritatea celorlalți clienți — cel puțin fata drăguță cu părul castaniu-roșcat este sigur. Când mă uit mai bine, văd că însoțitorul ei e îmbrăcat ca un adolescent, în blugi prespălați și un tricou decolorat, pe care scrie E CRÍMĂ DOAR DACĂ EȘTI PRINS, dar are un început de chelie și probabil e cu câțiva ani mai mare ca mine.

Brusc, îmi dau seama că îi cunosc: ei erau capii găștii de pe plajă care aruncase cu pietre. Își țin capetele plecate și vorbesc în șoaptă, dar prind câteva fraze.

El: — O să fie o noapte pe care să n-o uite în veci. Am vorbit cu Gaz. Aduce tot echipamentul. O să fie beton.

Ea: — Da... Nu știu dacă e o idee bună, Nate.

— Fii serioasă, o să fie grandios. Da? Haide, Lyles. Ne distrăm și noi un pic.
— Așa sper și...
Fata aruncă o privire spre mine și mă prinde că mă holbez la ei, înainte să apuc să mă feresc.
— Hai să vorbim mai târziu, iubire. Oamenii trag cu urechea la conversațiile private. Ce nesimțiți!
Se aude un răpăit pe tejgheaua barului și când mă întorc o văd pe patroană uitându-se fix la sacoșa mea cu sigla hotelului.
— Sunteți de la Conac?
Are puțin peste 60 de ani, păr platinat tuns periuță și ten bronzat, cu riduri de expresie rămase albe în jurul ochilor. Dar nu-mi zâmbește. Când întinde mâna să ia o halbă, observ forma întunecată a unui mic tatuaj chiar sub biceps, care accentuează aspectul punk demodat sugerat de tunsoare.
— Ah, da. M-am gândit să explorez Tome.
Simt cum fata cu părul castaniu și însoțitorul ei mă urmăresc cu atenție. De fapt, brusc, am senzația că toată lumea din cârciumă se uită la mine, de parcă aș avea tatuat cuvântul STRĂINĂ pe frunte.
— Unii de pe-aici ar zice că n-ar trebui să vă servesc, continuă femeia, arătând cu capul spre ceilalți clienți. Lumea nu prea iubește locul ăla. Distruge afacerile oamenilor. Nu ne lasă pe pământurile

noastre. Dar mă simt prietenoasă astăzi. Poate pentru că ați pronunțat cum trebuie Tome. Străinii îl spun mereu greșit. Dar i-ați zis exact cum îi zicem noi. Ce să vă dau?
Am comandat un platou cu brânzeturi.
— Ce s-a întâmplat cu cârciuma? întreb când îmi aduce farfuria. Cu elementele originale?
Femeia se încruntă.
— Acum o luați înapoi. A fost acum cel puțin 15 ani. A încercat cineva să-i dea foc.
— Vai de mine!
Sunt de-a dreptul șocată. Mă gândesc cum era plin în fiecare seară pe atunci.
— Îngrozitor!
— N-a murit nimeni și nici răniți n-au fost, ar fi putut fi mult mai rău. Nu i-au prins niciodată. Dar măcar au venit până la urmă banii de la asigurări.
Femeia se uită la mine.
— *Vă cunosc?* Țin minte fețele oamenilor și ani la rând.
Gura mi se usucă puțin.
— Nu cred. Mulțumesc pentru mâncare. Îmi puteți arăta unde sunt toaletele?
— Încolo, zice ea, arătând din cap spre dreapta, dar continuând să mă studieze. Pe coridor.
De fapt, îmi amintesc perfect unde se află. Afară, spre terasă.

Între ușile celor două toalete (doamne și domni) se găsește o a treia, ușor întredeschisă: CAMERĂ TEHNICĂ scrie pe ea, cu litere din alamă. Mai precis, CAMERĂ TEHICĂ, fiindcă N-ul a căzut. Zăresc un fel de structură înăuntru, vizibilă prin deschizătură. Sute — poate chiar mii — de crengi răsucite, împletite. Dacă m-aș apropia puțin, poate aș reuși să-mi dau seama ce reprezintă…
— Nu poți intra acolo, draga mea, se aude o voce. E privat.
Tresar și o descopăr pe patroană stând la un metru, doi, în spatele meu. Mi s-a adresat cu blândețe, dar are privirea rece, iar acel „draga mea" n-a fost amabil deloc.
— Ah, aveți dreptate, scuze. Căutam toaletele.
— Pe ușa din dreapta, chiar acolo, e simbolul unei femei în rochie. Și nu scrie Cameră Tehnică pe ea — un indiciu mare cât casa, nu?
— Bineînțeles, ce prostie din partea mea!
O simt urmărindu-mă când mă întorc pe coridor.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

31 iulie 2010

Am stat cu mama și cu tata în ultimele două zile. Voiam o pauză de la Conac. Am avut coșmaruri din cauza chestiei ăleia de am găsit-o în căsuța din copac. Și-apoi mai e și Hugo — deși s-a purtat altfel la pub, încă mi se face rău și tremur toată când îl văd. Numai că e foarte plictisitor să zaci pe o pătură de picnic pe plajă, în timp ce mama citește Maeve Binchy, iar tata doarme dus cu un roman de Lee Child peste față. Cu Frankie nu mă plictisesc niciodată.

M-am dus să înot și l-am văzut pe Jake. Era singur, doar el și placa. Mi-a făcut cu mâna și a venit la mine. Mă crispam când mă gândeam la ce-mi spusese Frankie despre sexul cu el. Și mă simt murdară după ce mi-a spus Hugo. *Curvișteină jegoasă.* Însă Jake are un zâmbet atât de frumos! Blând. Și știu ce-a zis Frankie, dar mie îmi place accentul lui.

M-a întrebat dacă vreau să încerc să mă dau cu placa și, când m-am așezat pe ea, m-a întrebat „pot?" Și s-a întins să-mi schimbe poziția. La început am încremenit, după ce făcuse Hugo. Dar a fost altfel. Foarte blând. Și a întrebat. Încă simt furnicături pe unde m-a atins.

Când am ieșit din apă, Crevete stătea pe stânci, uitându-se prin băltoace. L-am întrebat pe Jake dacă băiatul stă în camping și mi-a zis că da. Că familia lui e foarte săracă. Că e puțin ciudat, dar are și de ce cu așa părinți de rahat.
Când m-am întors pe pătură, mama cică: „Ce drăguț e!" (SCÂRBOS!) „Poate o să stai mai mult pe-aici decât în casa aia mare."
Și eu, de colo: „Ce vrea să însemne asta?"
„Nu știu. Doar că mi se pare o lume diferită. Mă întreb oare ce vede..." Și după aia a tăcut jenată.
„Ce vede la mine? Bravo, mamă!" Presupun că m-a enervat așa de tare pentru că și eu mă întrebam același lucru.

10 august 2010

M-am întors la Conac azi pentru că mi-a fost dor el, indiferent ce se întâmplase. Simțeam că pierd ceva. Nici urmă de Frankie când am ajuns. I-am trimis un SMS: *unde ești?*
Mi-a răspuns: *terenul de tenis.* Părea ciudat, pentru că n-o interesa absolut deloc sportul.
Am intrat pe terenurile de tenis și am dat de Cora, fata de la pub, fumând pe un șezlong, topless — nu purta decât slipul și multe brățări pe o mână. Avea un corp ca al fetelor din videoclipurile MTV. Apoi a apărut și Frankie cu două frappéuri (nici

măcar nu-i piace cafeaua!), machiată cu dermatograf și cu părul prins în creștet.
„Ah, nu avem decât două șezlonguri. Nu știam dacă te mai întorci", a zis ea, de parcă prezența mea ar fi fost o surpriză totală (deși tocmai îi trimisesem un mesaj). Mi-a aruncat apoi două pernuțe. Când Cora s-a dus la toaletă, am întrebat-o ce căuta aici.
Frankie a zâmbit larg: „Ești geloasă, Vrăbiuță? Face curat pentru ăi bătrâni dimineața. Avea nevoie de o slujbă după ce a pierdut-o pe-aia de la pub. Dar e o tipă cool. Așa că ne petrecem timpul împreună."
De parcă trecuseră trei săptămâni, nu CÂTEVA ZILE. Când s-a întors, Cora ne-a spus că ea e de fapt pictoriță și că slujba asta e doar temporară. Doar că viața e grea aici, pe coclauri.
„Poate să te ajute Bunelul, a zis Frankie. Știe o grămadă de bătrâni bogați, care au bani de spart pe tablouri."
„Serios?" s-a minunat Cora, ridicându-se în picioare.
Însă Frankie deja pusese mâna pe exemplarul ei din *Heat* și a început să trăncănească: „Vai de mine! Uite-o p-asta în ce hal e! Cred că e la a patra pereche de silicoane."
13 august 2010

Mi-e dor să fiu doar eu cu Frankie. Cora e acolo ÎN FIECARE după-amiază. Gemenii găsesc tot felul de pretexte să se învârtă pe lângă noi și să se holbeze. Ea și Frankie discută numai despre sex — mai mult Frankie — și despre petrecerile ilegale la care merge în Londra și despre drogurile diferite pe care le-a luat. Cora are o energie diferită, se vede că e experimentată și că a trăit chestii la care noi nici măcar nu visăm. Eu stau lângă ele și mă simt ca o virgină complet ratată. Adică, eu ce să spun? Că unul dintre frații lui Frankie a încercat să mă penetreze cu degetul în căsuța de lângă piscină? În plus, Cora sigur are amici de vârsta ei cu care să-și petreacă timpul, nu? Probabil că îi părem niște puștoaice idioate. Pe terenul de tenis e foarte cald. Aerul rămâne prins între gardurile vii. Când am propus să mergem la piscină, Frankie a sărit imediat: „Dar Cora preferă să stăm pe terenurile de tenis, nu-i așa, Cor? La piscină e prea răcoare de la briza mării."
Ce naiba? Doar avem un val de caniculă.
„Și nici nu știm cum le-ar pica bătrânilor, știi? Să stăm așa cu personalul. Dar aici suntem în siguranță. Buni n-a mai jucat tenis de când și-a pus un șold nou. Iar Bunelul lucrează în biroul din pădure și-și sună după-masa prietenii importanți/amantele."

„Crezi că ai putea discuta cu el? Despre lucrările mele?“ întreabă Cora.
Frankie strâmbă din nas: „Da. Sigur. Poate. Îmi mai dai o țigară?“
Multă baftă, Cora!

14 august 2010

Astăzi, Frankie a turnat o jumătate de sticlă de Malibu într-o carafă mare cu Nesquik de banane. Ceilalți vorbeau iar despre sex, așa că nu puteam să mă bag. I-am trimis un mesaj lui Jake. Probabil că n-aș fi avut curaj, dacă n-aș fi băut două pahare din cocktailul lui Frankie.
Hei. Ce faci?
Mi-a răspuns imediat: *Lukrez aku. Mi-ar plăcea să te văd curând. Pe plajă?*
„Cui îi trimiți mesaje?“ Înainte să apuc să răspund, Frankie mi-a înhățat telefonul și a citit mesajele.
„E tipul ăla, nu-i așa? De la pește și cartofi prăjiți?“
„Ooo! Ce interesant!“ a exclamat Cora pe un ton superior, ca al adulților care pretind că sunt interesați de chestiile copiilor.
Însă Frankie părea ofticată de-a binelea. Încă ținea telefonul, de parcă n-ar fi avut încredere să mi-l dea înapoi. „Eu ți-am <u>zis</u>, Vrăbiuță… poți să te descurci mult mai bine de-atât.“
După care i l-a descris Corei. „E de pe-aici. Îl cunoști?“

Pe Cora a cam incomodat-o întrebarea. „Nu prea știu mulți puști din zonă.”
Vezi?! Superioară! Puști! OF! Îmi doresc să nu i-o fi prezentat lui Frankie. Vreau să se ducă dracului de unde-a venit.

15 august 2010

Am dat peste Hugo astăzi, când plecam de la Conac. E prima dată când sunt singură cu el din ziua aia la piscină. A rânjit la mine. „Nu mai ești produsul lunii? Frankie ți-a anulat deja cardul de membru? Vai de mine, nu vrea nimeni să se joace cu tine. O fi din cauză că ești o curvișteină frigidă și plicticoasă.”
M-a privit din cap până-n picioare, de parcă aș fi fost goală: „Numai bunăciunile ca tipa nouă ar trebui să poarte bikini, apropo. Tu îmbracă-te cu pantaloni scurți, fetițo.”

EDDIE

Stau la bucătărie de ore întregi și spăl farfuriile de la cină. Mă uit prin ferestrele mici și văd că se face târziu: primele stele au apărut pe cer. Ies pe la recepție ca să iau o gură de aer.

— Eds, șuieră Ruby de la recepție. Vino să stai cu mine o secundă.

Mă duc la ea. După câteva minute, trec pe lângă noi două femei, amândouă purtând la gât punguțele de catifea cu cristale din camere. Una dintre ele și-o atinge pe-a ei întruna.

Ruby se uită pieziș la ele în timp ce trec.

— Am văzut o memă zilele trecute, spune ea: *Cum pot exista atâtea probleme în lume, când avem atâtea bogătașe cu cristale?* Ah, ai auzit? adaugă ea imediat. O să ne pună să purtăm *costume* mâine. Pentru ospăț. Oaspeții trebuie să vină în alb și cu niște coronițe din salcie pe cap sau cam așa ceva. Zici că vor să imite estetica din *Midsommar*, dar de fapt nu s-au uitat la film, ca să vadă cum se termină.

Ruby își reia cât ai clipi atitudinea profesionistă când intră un domn mai în vârstă.

— Bună, drăguțo!

Bărbatul vine cu pași mari spre biroul ei, apoi se apleacă până ajunge cu fața lângă a lui Ruby. Sunt sincer impresionat de felul

cum reușește să nu se ferească… sau să îi dea un cap în gură.
— Hugo Meadows. Știi cine sunt?
— Desigur, răspunde Ruby cu un zâmbet radios pe chip. Cu ce vă pot ajuta, domnule Meadows?
— Uite care-i treaba. Am un prieten care sosește în noaptea asta. Un barosan. Investitor. Trebuie să te dai peste cap pentru el. Să-i oferi un tratament special, da?
Mă întreb dacă și-a dorit să sune ca și cum cere ceva dubios, cum ar cere un anumit gen un „masaj special".
— Am înțeles, răspunde Ruby.
— Mulțumesc, frumoaso!
Se apleacă și mai mult și o gâdilă sub bărbie.
Ruby îl privește când pleacă, după care trage aer adânc în piept și expiră.
— *Labagiul dracului!*
Nu știu, dar tocmai mă pregătesc să cer iertare în numele tuturor bărbaților, când aud un zgomot ciudat de afară, ca un țipăt. Ne uităm amândoi spre ușile de la intrare.
Ruby arată cu mâna.
— Hei, ți se par OK?
Îi urmăresc privirea și dau cu ochii de un cuplu care la prima vedere se plimbă în amurg, trăgând bicicletele pe aleea principală. Sunt amândoi aplecați… Și

apoi, la jumătatea drumului, femeia scapă bicicleta, care cade cu un zăngănit, și se lasă în genunchi, cuprinzându-și fața între mâini. Îi văd de-aici umerii zguduindu-se. Bărbatul își lasă jos bicicleta cu grijă și se ghemuiește peste ea. Oare se ceartă? O alină? Îl văd cum o ridică în picioare, dar ea se apleacă din nou — ah, Dumnezeule! —, se lasă pe mâini și genunchi și vomită în iarbă. Alți câțiva oaspeți se întorc să se holbeze la spectacol.
— Pe toți dracii! zice Ruby. Mai bine mă duc să văd ce se petrece.
Conacul are o politică foarte strictă când vine vorba de „energiile negative". Dan, din echipa de grădinărit, mi-a povestit că unui cuplu i s-a cerut discret să plece mai devreme pentru că se certaseră urât la micul-dejun. Prima zi a sejurului și au fost expediați!
Mă duc după Ruby când iese și se apropie cu pași grăbiți de cuplu.
— Bună seara! Vă pot ajuta cu ceva? o aud abordându-i pe tonul ei cel mai agreabil.
Femeia clatină din cap, tremurând din toate încheieturile când se ridică în picioare. Dar bărbatul se apropie și îi șoptește ceva la ureche lui Ruby. O văd cum face un pas în spate, după care îi pune bărbatului o mână liniștitoare pe umăr, spunându-i ceva. Îi arată cu mâna spre restaurante. Ce naiba se întâmplă?

Ruby se întoarce și vine spre mine.
— Tocmai le-am spus să se ducă să testeze meniul culegătorului, din partea casei. O sticlă de vin, tot ce își doresc... și întregul sejur va fi gratis... ce nebunie!
— Ce s-a-ntâmplat?
— Cred că o să trebuiască s-o chemăm pe Michelle. Au găsit... sânge în pădure.
Înghit în sec. Ce dracului?
— Sânge?
— Da. Și nu doar câteva picături. Omul mi-a spus că era „ca într-un film de groază".

FRANCESCA

Am venit în grădina împrejmuită ca să mă liniștesc în mijlocul naturii. Oaspeții adoră grădina cu legume, mai ales ideea că masa lor de seară a fost culeasă din curtea Conacului. De fapt, nu e cazul pentru o bună parte din ea — primim livrări de fructe și legume proaspete aproape în fiecare dimineață de la un furnizor din Londra. Dar ideea contează.

Banca asta din colț, de lângă spalierul cu fasolea cățărătoare, este un loc bun — de aici, văd pe oricine vine și pleacă prin arcadă. Toată ziua am avut impresia că sunt urmărită.

Închid ochii. Inspiră, expiră. Ah, este mult mai b...

Deschid ochii. Ce-a fost asta? Un vaier? Mi s-a părut că vine de lângă bucătărie. Mă ridic și plec grăbită într-acolo. E chiar o ușurare să am ceva asupra căruia mă pot concentra.

O observ pe recepționera noastră, Ruby, și pe băiat, pe Eddie, împreună cu un cuplu de oaspeți. Ruby vine spre mine și murmură ceva *sotto voce*.

— Au găsit ce în pădure? întreb, convinsă că am înțeles greșit.

Ea îmi repetă.

N-am auzit greșit. Sânge. Au găsit sânge în pădure. Pentru o clipă, îmi fuge pământul de sub picioare. Am explorat meditația

transcendentală în trecut, dar cred că e prima mea experiență extracorporală.
Ruby își mușcă buza.
— Să chem poliția?
Îmi vin în fire imediat.
— Dumnezeule, nu! *În niciun caz* nu putem aduce poliția aici.
Nu în weekendul de inaugurare, nu cu evaluatorii de la *Mr & Mrs Smith* și de la *Condé Nast Traveler* cazați la noi — ospățul de la miezul nopții ne va duce direct în topuri. Îi adresez lui Ruby zâmbetul meu cel mai liniștitor.
— Sunt convinsă că orice ar fi, nu-i mare lucru. Bunica obișnuia să crească găini. Vulpile pot face o mizerie îngrozitoare. Horror de-a dreptul.
Bineînțeles că par Francesca Meadows cea puternică și cu sânge-rece, cea cu care s-a obișnuit lumea. Dar îmi vine în minte chipul de la micul-dejun. Apoi imaginea din vasul de piatră. Impresia pe care am avut-o toată ziua că sunt urmărită. Nu. Ori de câte ori m-am confruntat cu obstacole în trecut, am triumfat întotdeauna. Așa sunt eu. Binecuvântată. Francesca Meadows nu pățește nimic rău.
— Ce nu vrem să facem, rostesc cât pot eu de calm, este să îi supărăm pe oaspeți. Așadar, Ruby, draga mea, aș fi recunoscătoare dacă ai putea *să-ți asumi tu*

responsabilitatea pentru asta în locul meu. Înțelegi?
Aștept, zâmbind radioasă, până când pricepe în sfârșit că n-are de ales.
— Hmm, da. Sigur. OK.
— Grozav. *Mulțumesc*. Știam eu că mă pot baza pe tine! Explică-le oaspeților care au dat peste scena nefericită că vom cerceta, dar că totul face parte din traiul autentic de la țară și *că nu au niciun motiv să se îngrijoreze*.
Când rostesc cuvintele, chiar cred în ele.
Ruby încuviințează.
— Ești o stea, Ruby! Steaua *mea*.
Îl chem și pe băiat.
— Eddie, nu? Tu mi-ai adus ouăle la oranjerie.
El tușește.
— Da.
Roșește din nou și culoarea i se întinde pe gât.
— Eddie, dragule, aș vrea să te duci până în pădure. Poate să iei și niște apă cu tine. Fă tot ce crezi de cuviință ca să cureți locul. O fi natura nemiloasă, dar oaspeții noștri preferă varianta lor verde și curată. OK?
— Ăăă...
— Du-te când se mai întunecă puțin, ca să nu dai peste alți oaspeți.
— Dar este...
Glasul i se frânge.

— Aăă... Dar e legal? Dacă...
— Firește că e! îi spun zâmbind triumfător. Ne aflăm pe o proprietate privată.
— OK, acceptă el supus.
Mulțumesc, dragă Eddie, că ești atât de bătut în cap și de naiv.
Observ un alt membru al personalului care împinge o roabă, dar în direcția opusă.
— Dan? Parcă așa te cheamă, nu?
Tânărul se oprește brusc, vizibil uluit că îi știu numele.
— Te duci cu Eddie, da?
El încuviințează tăcut, înainte să afle ce i se cere să facă. Ți se poate urca la cap să ai o astfel de putere asupra oamenilor, dar nu și în cazul meu.
— Uite ce-i, rămâne între noi, băieți. Ce părere aveți de un bonus de 500 de lire pentru fiecare, în semn de recunoștință?
Amândoi cască ochii. Normal că li se pare o sumă enormă. M-am descurcat de minune să le dau senzația că le ofer un cadou, un hatâr pentru serviciile prestate. În niciun caz că îi mituiesc.
În scurt timp mă îndrept spre apartamentul privat. Intru în bucătărie și deschid o cutie metalică de ceai ayurvedic, pe care o țin pentru urgențe când îmi dau seama că nu sunt singură. Owen apare din camera de zi.
— Bună! mă salută el. Am tot vrut să-ți dau asta, spune el vârând mâna în

buzunar. Cineva a strecurat-o pe sub pragul ușii dimineață și am uitat de ea până acum.
Owen îmi întinde un bilet, scris pe hârtie cu antetul hotelului.

Hai să ne întâlnim în pădure, la miezul nopții. Ca în vremurile bune, ce zici? Sub copacul cu o sută de ochi. A trecut ceva timp. Avem multe de discutat.

— De la cine e? mă întreabă Owen destul de nonșalant, dar simt că mă privește.
— Iubitule! rostesc veselă. Habar nu am. Probabil e o glumă proastă. În plus, ar putea fi și pentru tine. Tu ești cel care lucrează la proiectul din pădure...
— Dar nu e pentru mine. Uite!
Acum — abia acum! — scoate și plicul la iveală. Numele scris pe el: Frankie.
Nu. Frankie nu mai există.
— Se pare că persoana te cunoaște foarte bine, zice Owen. Nu seamănă cu celelalte plângeri pe care le-am primit. Ce crezi că înseamnă *ca în vremurile bune*?
— Hai *dă-o dracului* de treabă! șuier spre el. Nu e nimic. Las-o baltă!
Owen face ochii mari și se dă un pas în spate.
— Iubitule! Te-am șocat. M-am șocat chiar și pe mine. Dumnezeule!
Nici vocea nu mai pare să fie a mea. Ce se întâmplă cu mine? Zâmbesc.

— E doar din cauza presiunii weekendului. Mă copleșește. Ascultă, n-am idee de la cine e biletul. Ar putea fi chiar de la unul dintre frații mei care vrea să-mi joace o farsă. Știi doar cum sunt ei.

Imediat ce-mi întoarce spatele, las zâmbetul să se șteargă. N-am luat biletul de la el, pentru că am crezut că o să-mi tremure mâinile.

Mă gândesc la imaginea pe care am văzut-o în vasul de piatră mai devreme. O pasăre.

Iar *ei* îi spuneam Vrăbiuță atunci…

Deci fața pe care am crezut c-o văd la micul-dejun nu era un miraj. După atâția ani s-a întors. Și știu precis unde vrea să merg. În adâncul pădurii, unde nu am mai fost de mulți ani.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

17 august 2010

„În pădure, diseară. E prima dată pentru Cora. Vii și tu?" a zis Frankie.

I-am răspuns că nu știu, pentru că încă am coșmaruri. Nu pricep și pace de ce Frankie nu e mai speriată. „OK, atunci suntem doar noi două, Cora", a spus Frankie. Așa că am zis că merg. Știu că e o copilărie, dar nu voiam să se ducă fără mine.

„Copiii de pe-aici culeg ciuperci în pădurea din Tome", a spus Cora, apoi a continuat cu nu știu ce poveste, cum i-a dus ea la un festival odată. PLICTIS!

Frankie s-a entuziasmat numaidecât. „Hai să culegem și noi! Așa n-o să-mi mai pese că gemenii mi-au golit rezerva."

Cora i-a explicat că nu știe dacă se găsesc în perioada asta a anului. Frankie s-a enervat, se vedea că s-a enervat. Așa e ea când vrea musai un lucru. „Nu, sigur găsim."

Începuse să se înnopteze când am intrat în pădure, dar de data asta am luat cu mine lanterna de la cheile mamei. Am trecut pe lângă biroul bunelului — era înăuntru, la telefon, și părea foarte serios.

În timp ce ne afundam tot mai mult printre copaci, Frankie ne-a arătat o poză pe mobilul ei (noul iPhone... ce tare e!), ca să știm ce căutăm. Pare o prostie, dar chiar

îmi doream să găsim niște ciuperci, de parcă asta ar fi dovedit nu știu ce. Cora ne-a zis că se duce să facă pipi. Eu eram superconcentrată, dând cu bățul în stânga și-n dreapta prin frunziș. Când mi-am ridicat privirea, dispăruse și Frankie. Le-am strigat, dar nu mi-a răspuns niciuna. Nu auzeam decât țipetele cucuvelelor din copaci.
De fapt, am și plâns puțin. Știam că mi-o făcuseră special. Probabil se ascundeau undeva și râdeau de mine. Eram speriată. Și mă rătăcisem. De câte ori credeam că am nimerit drumul bun, ajungeam într-o fundătură: tufișuri sau pârâu pe care nu le mai văzusem înainte. Până la urmă am găsit altă cărare și am mers până într-un luminiș. Mi-am dat seama că este cel cu pietrele și copacul din mijlocul lor, cu toți „ochii" lui. Și atunci am văzut ciupercile. Exact ca în poza pe care mi-o arătase Frankie, sub un morman de frunze moarte, uscate. Păreau palide pe pământul întunecat și, cu razele lunii prin copaci, parcă ar fi strălucit. Era ca atunci când găsisem fosila pe plajă, la începutul verii. Ca și cum ele mă găsiseră? Pălărioarele maronii țuguiate erau aproape simpatice. Ca un desen făcut de un copil, nu ceva ce te putea trimite într-un extaz nebunesc.
Atunci am avut senzația asta intensă că sunt urmărită. Cum poți <u>să simți</u> ochii cuiva

ațintiți asupra ta? Am luminat în jur cu lanterna. Am crezut că văd ceva mișcându-se în umbră. Cineva? O siluetă neagră, aplecată, ascunsă pe jumătate în spatele unui trunchi de copac. O licărire, ca niște ochi surprinși într-o rază de lumină. Poate un animal... un viezure sau ceva asemănător? Totuși, părea mai mare decât un viezure.

Atunci chiar mi-a intrat frica-n oase. Nu voiam decât să plec de-acolo. Am luat-o la fugă.

Am auzit muzică. O melodie veche, cu pârâituri, ca și cum se auzea un gramofon. O voce de bărbat sinistră, înaltă, care fredona cuvintele. Mi-am dat seama că e un cântec vechi pentru copii, *Picnicul ursuleților de pluș*. N-ai zice că un cântecel pentru copii poate suna atât de sinistru. Dar așa părea acolo, în pădurea întunecată. Parcă venea din toate direcțiile, urmărindumă printre copaci.

OWEN

— Trebuie să mă ocup de câteva lucruri acum, bărbatul meu iubit, spune Francesca. Sunt atâtea de făcut... știi și tu, cu festivitatea de mâine. Te iubesc, dar trebuie să plec.

Își sărută degetele și mi le lipește de obraz. De ce nu se uită în ochii mei? De obicei, are cel mai intens contact vizual din câte cunosc. Glumesc uneori că practic m-a hipnotizat să-i accept proiectul.

De ce a tulburat-o așa de tare biletul ăla? Am testat-o când i l-am arătat fără s-o previn. Și a funcționat. Dar nu sunt sigur ce înseamnă asta. Doar mi-a confirmat că e ceva ce nu-mi spune.

Ușa se închide în urma ei.

Poate că exagerez după rahatul ăla ciudat de mai devreme. Cum a zis Michelle? *Nu e un om bun.* Însă Francesca radiază efectiv sentimente pozitive. Nu are niciun strop de răutate... Totuși, încă simt usturimea zgârieturilor de pe omoplat, care se freacă de cămașă. Mă gândesc la această latură ascunsă a ei, la demonul care se dezlănțuie numai în dormitor. Dar asta-i altceva, nu?

Sunt convins că nu-i nimic serios. Poate e din cauză că am o teamă aparte provocată de biletele misterioase lăsate în pragul ușii. Așa ne-a informat mama despre intențiile ei, acum mulți ani: *Îmi pare rău. Nu-mi pot*

imagina ce crezi despre mine acum, dar sper că vei înțelege.

O bucată de hârtie aruncată prin fanta de scrisori, la două săptămâni după ce ne părăsise. De parcă numai atât meritam. La scurt timp, a sosit și o gentuță plină cu bani, 20 000 de dolari.

— Ei bine, a zis tata. Acum vezi și tu ce era de fapt. Dumnezeu știe de unde i-a luat, dar bag mâna în foc că nu i-a câștigat cinstit.

N-a trecut mult și am plecat din Dorset.

— Al naibii să fiu dacă rămân aici ca să fiu bârfit și să mi se plângă de milă, a zis el. Și n-am nevoie de banii ei murdari. Consideră-i moștenirea ta, fiule.

Îmi scot telefonul. Un mic obicei de-al meu. Îmi place să-l verific de câteva ori pe zi. Acuratețea e senzațională și funcționează chiar și unde nu e semnal 3G. Francesca trece prin recepție, posibil în drum spre Michelle. Continui s-o urmăresc când iese pe ușa principală și traversează peluzele. Mi se pare atât de liniștitor! Nu știu cum să explic... pentru mine este echivalentul tuturor orelor de meditație ale Francescăi. În orice caz, asta e scuza mea că am descărcat o aplicație de urmărire pe telefonul ei. A trebuit să meargă mult la Londra înainte de deschidere, pentru interviuri și altele de genul ăsta. A fost în călătorii de cercetare și

s-a cazat la potențialii concurenți. Întotdeauna a fost acolo unde spunea că e. Firește. Nimic nu mă liniștea mai tare.
Am instalat aplicația pe furiș, să nu știe că e acolo. N-o deranjează cu nimic. Îmi oferă siguranță. Știți? Pentru orice eventualitate. Chiar dacă acum își petrece mare parte din timp aici, tot o verific, ca exercițiu, de trei sau patru ori pe zi.
M-am simțit ușor vinovat. Normal. Dar acum se dovedește că a fost justificat. Fiindcă se pare că în căsnicia noastră există secrete de ambele părți.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

— Șefu'! Atenție!

Walker apasă frâna. La câțiva metri în față, pe asfalt, zac două picioare răschirate. Totul de la talie în sus se ascunde sub un arbust. Primul lui gând este că au de-a face cu *încă un cadavru*. Apoi vede — *îl vede* — cum se mișcă. Partea superioară a trupului se ridică din verdeață, de parcă ar fi o scenă din *Exorcistul*, iar capul se rotește încet ca să-i privească.

Necunoscutul ridică o mână. Se ridică greoi în picioare, se împleticește de două ori, mai-mai că se prăbușește, după care reușește să se îndrepte. Poartă o cămașă din olandă albă și pantaloni asortați, pătați de noroi, iarbă și Dumnezeu mai știe ce altceva. Capul îi e acoperit cu un strat de frunze răsucite. Un contrast izbitor cu tenișii de marcă și inelul de aur cu sigiliu.

— Ah! Rahat! Am crezut că sunteți șoferul meu, se bâlbâie el când Walker trage în dreptul lui și coboară geamul.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit, răspunde Walker.

— Nicio problemă, bălmăjește bărbatul. Asta e.

Heyer îi aruncă o privire lui Walker: *Vă vine să credeți așa ceva?*

— De fapt, noi investigăm un deces, spune Walker vrând să-l șocheze.
Bărbatul nu pare să-l fi auzit. Prea ocupat cu ceasul său Apple.
— *În sfârșit*, am și eu 5G. Prima dată când mi se actualizează și mie e-mailul. Acum trebuie să mă întorc la Londra.
— Mi-e teamă că nu va fi posibil pentru o vreme, îl anunță Walker.
— Glumiți, nu?
— Nu. Vreți să vă ducem cu mașina înapoi la hotel?
Bărbatul se încruntă.
— Bine.
Pe jumătate cade, pe jumătate se târăște pe bancheta din spate. Își reazemă capul de tetieră cu un geamăt.
— Noapte grea? întreabă Walker, privindu-l în oglinda retrovizoare când pornește motorul.
— Al dracului de oribilă. Știți, eu nu sunt chiar oaspetele hotelului. Sunt asociat în afacere. VC. Hugo și Oscar Meadows?
De parcă oricine din cercul potrivit trebuia să fi auzit de ei.
— În fine. Intenționam să mă duc la Glasto săptămâna asta: am un pachet într-un camping de lux care se cheamă Camp Hedonist. Nu iurte de doi bani — tot ce trebuie: zonă comună de lucru conectată la Starlink, centru de *wellness*, room-service de top la cort.

— Pare… autentic, remarcă Walker.
— Da, da, beton! Oricum, după chestia asta, o să am nevoie de o lună de terapie. Ce balamuc total! Frații Meadows au dispărut pe la jumătatea serii. Susțineau că pleacă după ceva mai bun de băut și n-au mai apărut. N-am reușit să-i găsesc nicăieri. Lipsă de profesionalism crasă. Iar arhitectul, Dacre — un dezastru.
— Adică?
— Păi, la bairamul de aseară. L-am văzut lângă porți. Sigur trăsese ceva pe nas.
Walker bănuiește că omul nu s-a uitat în oglindă: și pupilele lui sunt de dimensiunea unei monede de cinci șilingi.
— Arăta de parcă nu mai dormise bine de o lună întreagă. Penibil de-a dreptul.
Walker o aude pe Heyer cum își înăbușă un pufnit. Înțelege de ce: e nevoie de un anumit fel de aroganță ca să judeci pe altcineva când tu ești într-un hal fără de hal.
— Ultima oară când l-am văzut, ieșea în fugă din pădure. Serios, părea posedat. Avea… un fel de strălucire demonică în ochi. Da…
Walker vede cum bărbatul se cutremură când își amintește:
— … absolut sinistru.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI
BELLA

Când ultimele raze ale soarelui se topesc în mare, se lasă un amurg albastru, dar lumea încă e pe terenul de tenis când trec pe-acolo. Conacul pune la dispoziție și terenuri de *padel* — normal —, dar în seara asta tenisul pare să aibă câștig de cauză. Aud cum sunt lovite mingile, hohote de râs și un strigăt: „Ticălosule!" O iau într-acolo și arunc o privire prin gardul viu. Terenul este într-o stare excelentă, un verde-smarald închis (aparent, udatul cu furtunul nu e interzis la Conac). Pe vremuri, terenul fusese o savană uscată îngălbenită, cu smocuri de iarbă înaltă lângă fileu, unde grădinarul în vârstă nu cosise. Un loc însorit. Dumnezeu știe cât uram locul ăla.

Un meci de dublu mixt între două cupluri care par ușor abțiguite, ajunge la final: o grămadă de țopăială, sorbit din cocktailuri, rachete care șuieră. Parcă ai privi niște cai de curse în călduri, hârjonindu-se pe pășune. Femeile au ținute aproape identice (rochii albe foarte scurte) și arată ca portretele cu filtre de pe Instagram, doar că una e blondă și alta brunetă. La o scurtă privire, observ că bărbații sunt același gen: dezirabili, înalți, ambii ușor trecuți. Ah, nu. Acum îi recunosc. Mă străbate un val de adrenalină nesuferit. Ce șanse sunt să

dau de două ori în aceeași zi peste Hugo Meadows, când la Conac sunt cam 100 de oaspeți?
Acum perechile părăsesc terenul. Mă lipesc de gardul viu ca să nu le stau în cale: merg unul lângă altul pe alee, cu lipsa de considerație arogantă specifică beților. Când trec în grabă pe lângă mine, ambii bărbați mă privesc și mă evaluează într-un fel pe care mi-l amintesc perfect. Sus, jos. Stăruind asupra sânilor și a picioarelor. Privirile lor mă apasă ca niște degete. Cu greu reușesc să-mi înăbuș un fior. Rușinea, frica: aproape de suprafață, ca și când s-ar fi întâmplat ieri.
Hugo Meadows își mută privirea — judecând după fata de la brațul lui, sunt marfă de mult expirată. Oare să fi ezitat o clipă Oscar Meadows? Mă pregătesc pentru ce e mai rău, dar dispar din raza mea vizuală. Încă îmi simt pulsul rapid. Slavă Domnului că arăt atât de diferit de fata sfioasă și slăbănoagă, cu păr lung și negru, de acum 15 ani. Cât de multe au știut? N-am reușit niciodată să răspund la întrebarea asta. În definitiv, erau acolo în noaptea aceea.
Plec de la terenurile de tenis și o iau pe aleea dintre cabanele forestiere. Umbrele se lungesc, luna se ridică pe cer. Se apropie momentul să intru în pădure. Sunt plină de adrenalină și am un nod de groază în

capul pieptului. Nu-mi vine să cred că o fac cu adevărat. Nu-mi vine să cred că o voi înfrunta după atâta vreme.
Destul de repede după ce intru printre copaci observ un fel de adâncitură sau urmă pe pământ, unde se vede fundația din cărămizi a unei clădiri. Am nevoie de câteva secunde ca să înțeleg ce e. Bineînțeles. Biroul bunicului ei. Unde se ducea el „ca să dea telefoane importante": la amante. Am citit necrologul din ziare. Lordul Meadows a murit aici, *încă muncind din greu în biroul său în ziua în care i-a cedat inima.* Nici nu mă miră că ea a vrut s-o dărâme.
Lumina arată de parcă ar trece prin sticlă verde. Aerul nu e doar mai rece, ai senzația că ai intrat într-un climat diferit. La început nu mă abat de la aleea cu pietriș bine întreținută, făcută special pentru oaspeți, cu mici indicatoare care îți arată încotro te îndrepți. Citesc cuvintele pictate frumos de mână: *Secretele pădurii se găsesc în această direcție...*
Ce glumă proastă!
O altă rămășiță din trecut pe care a refolosit-o în brandul ei special, rustic șic. Pun pariu că sunt singura care consideră absolut sinistru indicatorul mic și nevinovat. Totuși, nu sunt singura care știe ce s-a întâmplat în pădure în ziua aceea...

EDDIE

Se întunecă deja când intru împreună cu Dan în pădure, pe două dintre bicicletele de la Conac. Oaspetele nostru salvase în What3words coordonatele locului unde găsiseră sângele, așa că am putut să ne orientăm. La început e destul de distractiv, cum mergem în viteză de-a lungul cărărilor șerpuite, evitând tufe și copaci: e mult mai bine decât să stau în picioare la chiuvetă și să spăl vase.

Dar apoi ne afundăm în penumbră, iar copacii sunt tot mai apropiați, iar zgomotele lumii din afară încep să dispară. Lui Delilah îi plăcea să ne furișăm în pădure ca să facem sex. Zicea că patul meu de o persoană cu abțibilduri vechi cu fotbaliști lipite de el și faptul că o auzea pe mama ascultând *The Archers* în bucătăria de la parter nu o prea excitau. Deși încercam să mă ascund, întotdeauna o luam razna aici. Mai ales că Delilah îngâna uneori un cântec pe care majoritatea localnicilor îl învățaseră în copilărie — versiunea noastră de *Picnicul ursuleților de pluș*, despre un alt fel de surpriză găsită în pădure:

Căci toți ticăloșii din câți au existat
În noaptea asta, acolo s-au adunat,
Căci noaptea asta va fi de neratat
Când Păsările de rele se vor fi apucat.

N-am știut niciodată dacă trebuia să fie *ticăloși* sau *păsăret*[4] în cântec. Dacă e să mă iau după legende, ambele variante se potrivesc.

Când mă plimbam cu Lila prin pădure, mi-am amintit avertismentele mamei să nu vin aici niciodată după căderea nopții. Mi se părea întruna că văd lucruri — umbre, siluete — care se mișcă printre copaci. Nu puteam alunga senzația că nu suntem singuri. Dacă ești atent, auzi tot felul de zgomote în pădurea bătrână: foșnete și trosnete care ar putea fi făcute de un animal mic sau de vânt, dar ar putea însemna și că se furișează cineva. Iar în timp ce ne-o trăgeam, de multe ori era un efort să fac față (ceea ce nu era o problemă în mod normal). Mai ales pentru că ei îi plăcea să-mi șoptească la ureche diverse lucruri: *Imaginează-ți că s-ar putea să ne privească acum. Un motiv ciudat de excitare, nu?* Ei bine, nu. Nu am spus niciodată, dar preferam să o facem acasă la ea, unde aprindea o lumânare parfumată și ascultam Lana Del Rey.

Însă acum mă gândesc cum a fost ultima oară când am fost împreună în pădure. Când l-am găsit pe Lordul Meadows mort la masa lui de lucru. Expresia de pe chipul lui. Încep să-mi doresc să pot da înapoi bonusul de 500 de lire.

li strig lui Dan să ne oprim ca să verific unde ne aflăm. Se pare că oaspeții au ieșit de pe cărare undeva în zona asta, pe urmele animalelor care merg mai departe printre copaci.
Dan frânează bicicleta cu un scrâșnet și se întoarce spre mine, agitat:
— Ce-ar fi să spunem că n-am găsit nimic? Sau că nu era nimic. Că a fost o născocire. Că doar nu s-or întoarce aici ca să verifice.
— Mda, nu cred că se poate. Dacă Francesca Meadows află că nu ne-am făcut treaba sau dacă aude Michelle...
Nici măcar n-are sens să mă mai gândesc.
— Dar chestia asta n-are nicio legătură cu jobul nostru. Nu crezi?
Dan aruncă priviri nervoase printre copaci. E speriat. Și eu la fel.
Mergem mai departe, dar îl aud pe Dan frânând din nou. Arată cu mâna drept în față.
— Eds, reușește el să îngaime. Ce-i aia... acolo?
Frânez și eu și îi urmăresc privirea. La câțiva metri se vede o siluetă ghemuită la pământ, cu fața ascunsă în umbra unei glugi negre. Mi se taie răsuflarea. Parcă aș fi primit un pumn în stomac. Apoi silueta se ridică în picioare și-mi dau seama că e Nathan Tate. Poartă niște blugi murdari care îi atârnă pe șoldurile ieșite în afară și un hanorac cu glugă pe care scrie: MAI

BINE MA MASTURBEZ. O clipă rămâne nemișcat ca o căprioară vânată, după care se relaxează.
— la te uită, vechiul meu amic Eddie! bălmăjește el.
Cred că e beat. Dan mă săgetează cu privirea: *De unde naiba îl cunoști pe tipul ăsta?*
— Ce cauți aici? îl întreb pe Tate.
— Aș putea să te întreb același lucru, băiețaș.
— E proprietatea hotelului, intervine Dan, brusc mult mai sigur pe el. E teren privat, da?
— Serios? Fiindcă mie mi se pare că e o nenorocită de pădure care e aici de mii și mii de ani, probabil dinainte să existe oamenii pe pământ. lar acum, eu *exist*. Fac puțină *baie forestieră*. E cumva o crimă?
— Pe toți dracii dracilor! Nu din nou, futu-i!
Delilah apare dintre copaci, cu o mână în șold. Poartă un șort de blugi și un maieu fără spate mov de piele, iar între ele se vede piercingul din buric. Dan cască gura uimit.
— Cum naiba de apari peste tot? Ar trebui să-ți spun Eddie Hărțuitorul!
— Hai să mergem, îi șoptesc lui Dan. Ăștia doi sunt inofensivi.
Poate că auzul lui Tate e mai bun decât am crezut — sau poate că e mai puțin beat

decât am presupus —, deoarece strigă după mine când dăm să plecăm.
— Așa crezi tu, băiete! Așa crezi tu.
Ultimul lucru care-mi ajunge la urechi este râsul lui Delilah, răsunând printre copaci.
— Haide! îi zic lui Dan, pe un ton mai curajos decât e cazul. Să terminăm odată cu asta!
Verific pe telefon locația din What3words. Semnalul a murit complet, dar încă o pot folosi ca un fel de hartă, pe care văd că ne aflăm destul de aproape. Lăsăm bicicletele pe potecă, pentru că tufărișul e des, dar după ce ne croim drum găsim până la urmă o cărare bătută, pe unde pare să fi trecut ceva mai mare decât un om. Într-o zonă cu pământ văd urma unei copite. Un cerb? Dar ar trebui să fie unul enorm.
Apoi ieșim într-o poieniță și în lumina lanternei văd totul. Doamne, Dumnezeule! Sângele acoperă solul, strălucind umed și roșu-închis, aproape negru, în lumina lanternei. O ridic și constat că și partea de jos a scoarței copacului din apropiere este stropită, ca și frunzele de pe ramurile mai joase.
— Futu-i mama mă-sii! înjură Dan răgușit.
Mă uit spre el. S-a lăsat pe vine, ca și cum ar vrea să se facă mai mic, iar ochii i se mișcă sălbatic în toate direcțiile.
— Fir-ar a dracului de treabă, amice... e *o grămadă* de sânge.

Nici măcar nu-mi găsesc cuvintele să-i răspund.

---

[4] Joc de cuvinte în original, între *foul* — ticălos și *fowl* — păsăret. (*N.t.*)

FRANCESCA

Sângele din pădure. Imaginea din vasul de piatră. Biletul găsit de Owen. Încerc să-mi țin firea. Să nu pierd perspectiva. Să nu las nimic să-mi distrugă sentimentele pozitive pentru acest weekend. Dar totul *începe* să mă irite.

Intru în bibliotecă (unul dintre puținele spații private din clădirea principală) și găsesc registrul bunelului, cel pe care îl ținea în biroul din pădure. Îl deschid la ultimele două pagini. Literele sunt decolorate și nesigure, nu seamănă cu scrisul lui obișnuit, imaculat:

Păsările…

Trebuie s-o previn pe Francesca…

Trebuie să-i spun unde…

Îmi amintesc cum mi-a strâns cu putere încheietura, înfigându-și unghiile în pielea mea.

Închid registrul iute. Nu. Bietul bătrân nu se simțea deloc bine — își cam pierduse mințile spre final. Pentru că Păsările *nu sunt* reale. Știu sigur. Refuz să fiu speriată de nu știu ce mit prostesc.

Dar cred că s-ar putea să-și bage cineva coada.

Întotdeauna a fost genul care se agață de tine. Un parazit. Scăldându-se în gloria reflectată de alții. Dar și genul care trage cu ochiul, care urmărește… o nulitate fără nicio substanță proprie. Tipic pentru ea să

apară aici sub un nume fals. Presupun că ar trebui să-mi pară rău pentru ea. Ce viață jalnică și tristă!
Când mă gândesc la trecut, mi se pare că totul s-a întâmplat altcuiva. Parcă n-aș fi fost acolo, înțelegeți? Poate că nu e deloc surprinzător: toți avem fațete multiple. Și nu poți să-ți pierzi vremea în istoria antică, rămânând blocat de lucruri care s-au întâmplat cu atâția ani în urmă. Te-ai distruge singur, nu? lubirea de sine e prima condiție să poți iubi pe altcineva. lar eu sunt convinsă că trebuie să și aplic ce propovăduiesc.
După ce mă întorc în apartament, mă așez la laptop. Caut imaginile din ultimele 24 de ore de la căsuța din pădure numărul 11. Înregistrarea de pe camere e cât se poate de clară. Dar femeia din cameră pare o străină: tunsoarea blondă elegantă, bretonul, hainele. Nu seamănă deloc cu fata costelivă pe care mi-o aduc aminte, cu vârfurile părului tocite și hainele de gata. Aproape, *aproape* că încep să am dubii. Chiar atunci, probabil că aude un zgomot, fiindcă se uită direct în sus, un prim-plan perfect. Îi văd forma de inimă a feței, curba sprâncenelor pe sub breton. Și acum știu cu certitudine. Țin minte că-mi ziceam că nu e mare lucru de fața ei. Trăsăturile sunt prea mici, nimic remarcabil. Totuși, era mai degrabă

frumoasă, într-un stil de șoricel, care din păcate nu i se potrivea deloc.
Acum, dacă stau să mă gândesc, e logic să stea singură aici — mai ales dacă s-a agățat de energia aceea toxică atâția ani. Genul acesta de atitudine nu te ajută să-ți găsești fericirea alături de cineva. A fost dintotdeauna menită să umble prin lume ca un suflet pierdut, singuratic.
Verific înregistrările mai vechi și găsesc una de acum o jumătate de oră. Iat-o: pe aleea care duce în pădure. Vrăbiuța mică și proastă. Întotdeauna cu un pas în urmă. N-am de gând să-ți permit să-mi strici socotelile.

Treptat, cărarea se tot îngustează, apoi devine doar un pic mai lată decât o potecă de animale. Indicatoarele pictate dispar. Mă aflu unde trebuie. Mă îndrept spre inima pădurii.
Tremur de-a binelea: pentru prima dată astăzi, am sentimentul că mi-ar prinde bine un pulover. Nu mai aud sunetul mării de aici și nici vreun zgomot dinspre hotel. Nimic, cu excepția frunzelor care foșnesc în adierea vântului și câte un animal mic, ascuns, care se furișează. Restul lumii pare să fi rămas mult în urmă. Dar știam că așa o să fie.
Jurnalul din sacoșă mi se lovește de picior. Trec pe lângă copaci cu trunchiuri uriașe acoperite de licheni, la rădăcina cărora se întinde un covor gros de mușchi. Trec pe lângă tise contorsionate, întunecate, cu aer de vrăjitoare cu mirosul lor de cimitir mucegăit. Fagi care șoptesc. Doi pini chilieni plantați de vreun strămoș excentric, cu ramurile lor bizare și unduitoare. Peste tot în jur aud un sunet tremurat, un ciripit, ca și cum pădurea ar fi încântată — entuziasmată chiar — să aibă o ființa umană în adâncul ei. Simt miresme de pin, de vegetație putredă, frunze adunate luni în șir, și din când în când duhoarea râncedă a câte unui leș de animal ascuns în tufăriș. Inconfundabil, îți

înțeapă nările. Știm cu toții instinctiv cum miroase moartea.
În sfârșit, îl văd: ladeșul, cum i-a spus ea. Copacul mort se ridică palid în fața mea: două ramuri albe ca oasele, bifurcate, fără frunze și complet uscate.
Nodul de groază din capul pieptului mă apasă mai tare.
Umbrele înoată și tremură la marginea câmpului vizual. Cărarea e tot mai năpădită de vegetație; nici măcar nu mai sunt sigură că sunt pe cărare. Copacii se apropie tot mai mult. Aerul e mai rece și mai dens. Am impresia că undeva în față trosnește o crenguță și intru brusc în alertă. Mă opresc și ascult, dar nu-mi aud decât propria respirație.
Chiar când încep să cred că m-am rătăcit de-a binelea, îl văd: un bătrân copac strâmb, cu scoarța aspră presărată cu noduri și creste spiralate. Mă opresc și îndrept lanterna spre el. Crestele au formă de migdale, iar nodurile din interiorul lor sunt rotunde și adâncite. Seamănă tulburător de mult cu niște ochi. De la distanță, îți vine greu să crezi că nu au fost tăiate în scoarță de mâna omului, dar, când te apropii, se vede clar că e creația naturii. Sunt sute și privesc în direcții diferite.
Copacul cu 100 de ochi.

E la fel de înfricoșător ca în amintirile mele. Apoi zăresc scobitura stranie, întunecată din trunchi. Mă aplec să văd mai bine și încremenesc. Clar am auzit ceva mișcându-se în spatele meu. Un animal? Nu: părea mai apăsat, mai puțin agil. Abia dacă mai răsuflu și simt pulsul bătând puternic.

Oare chiar sunt pe punctul de a fi față-n față cu ea pentru prima dată după atâția ani? Simt vibrația adrenalinei în tot corpul. Și a fricii. Firește că sunt speriată. În definitiv, știu de ce este în stare.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

18 august 2010

Cora n-a fost la Conac astăzi. Am fost doar Frankie și cu mine. Ca pe vremuri. Numai că lucrurile nu stau așa. Cred că am dat-o-n bară rău.

S-a mai întâmplat ceva în pădure. N-am scris ieri. Nu mi-am putut aduna gândurile. M-am simțit ciudat. Nu știu dacă am făcut ce trebuia.

Niciodată n-am alergat atât de repede ca atunci când am auzit melodia aceea sinistră. Părea că mă urmărește.

Nu voiam decât să scap de acolo. Când am zărit lumini printre copaci, am fost ușurată. Biroul bunelului. Da, e el bătrân, elegant și înfricoșător, dar știe drumul înapoi spre Conac. Eram destul de aproape când am auzit voci. Am crezut că încă vorbește la telefon, dar după ce am mai făcut câțiva pași, am văzut două siluete. O femeie și un bărbat, ușa întredeschisă, lumina în spatele lor, în așa fel încât erau învăluiți în umbră.

Bunelul. Și... Cora. Nu mi-a trecut prin minte decât un singur lucru: ce naiba căuta ea în cabana bunelului? El îi ținea mâna pe braț. S-a aplecat spre ea... ca să-i spună ceva? Ca s-o sărute??? Chiar atunci mi-a trosnit o surcea sub talpă, iar Cora s-a întors să se uite în pădure. M-am dat în spate. Nu știam dacă mă văzuse sau nu.

Mersesem deja destul de mult când a apărut o siluetă în fața mea pe potecă și m-a prins strâns de brațe. Am țipat întruna și am încercat să scap, dar strânsoarea era tot mai puternică.
Apoi am auzit o voce care spunea „Vrăbiuță, sunt eu, tolomaco! Frankie."
„Unde ați plecat?" am strigat eu, complet ieșită din minți.
„Ai auzit muzica?" m-a întrebat ea. Îi vedeam ochii sclipind în lumina lunii. „M-am pierdut de voi și... ah, Doamne, Vrăbiuță... ai auzit și tu muzica?"
„Da, am auzit-o."
Frankie a început să-mi vorbească în șoaptă. „Cred că i-am văzut, Vrăbiuță!"
„Pe Cora și pe bunicul tău?" am întrebat, ușurată oarecum că ea deja știa.
„Nu, nu. Siluetele înalte, îmbrăcate în negru..." Apoi a tăcut. „Stai puțin! Cum adică bunicul și Cora?"
Trebuia să-i spun, nu? „I-am văzut împreună în cabana bunicului tău."
Asta e tot ce i-am zis. Dar poate că dacă aș fi spus mai mult, n-ar fi sunat așa de rău. Știi? Atunci n-ar fi putut să-și imagineze în tăcere alte prostii. Cred că știam asta.
Frankie s-a înfuriat mai rău ca niciodată. „Ce mama dracului? Eu am invitat-o aici. Dacă află buni... Toată lumea, începând cu mama, m-a dezamăgit." Atunci s-a uitat

urât la mine. „Ai face bine să nu mă dezamăgești și tu, Vrăbiuță.”

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR- WALKER

Walker și Heyer aproape au ajuns la Conac. Cel puțin la ce a mai rămas din el. Trec de ultima curbă. În depărtare, cei doi stâlpi ai porților — fiecare cu o vulpe de piatră în vârf — par să-și bată joc de starea clădirii din spatele lor.

— Iisuse! exclamă Heyer. Ce dezastru!

Privesc amândoi o clipă, singurul sunet care se aude fiind sforăitul zgomotos al pasagerului din spate, oaspetele hotelului, acum răschirat cât îi permite centura de siguranță, cu saliva scurgându-i-se pe bărbie și pantofii pătați sprijiniți de cealaltă portieră.

În depărtare încă se ridică vălătuci de fum din clădire. Etajele de sus sunt complet expuse, iar stâlpii de rezistență crestați se înalță ca niște coloane de cărbune distruse. E greu de crezut că această fantomă macabră a fost vreodată intactă. Pare străvechi și diabolic, ca și cum ar sta ghemuit așa de 1 000 de ani.

— Hei, spune Heyer, arătând cu degetul. E ceva acolo. Lângă taluz.

Walker oprește mașina și coboară amândoi să se uite.

— E un fel de agendă veche, zice Heyer, uitându-se în joc.

Zace deschisă, cu fața în jos. Coperta din față e pătată, are adâncituri în ea și e

acoperită de praf de pe drum, dar încă se disting cuvintele JURNAL DE VARĂ în relief. Uitându-se la ea, Walker simte o împunsătură, poate de entuziasm, poate o presimțire neagră.
Heyer îngenunchează.
— N-o atinge! se repede Walker. Știu că nu pare să fie mare lucru, dar orice găsim pe partea asta a drumului, de la Conac până la faleză, ar putea fi considerat probă. Poate chiar să aparțină victimei de pe plajă.
Heyer se strâmbă și se sprijină pe călcâie.
— Totuși, fii atent, șefu'! Se vede de aici.
— Ce anume?
— Toate paginile au fost rupte.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI

EDDIE

— Nu-mi place deloc, îngaimă Dan în timp ce ne uităm la sânge. Nu. Aici e lucru necurat.

Se întoarce și o ia la goană printre copaci înainte să-l pot opri.

Am rămas singur în luminiș. M-aș putea căra și eu. Dar deși totul în mine vrea s-o șterg, parcă aș fi pironit aici, privind fix scena. Apoi văd ceva ce pare o curea de piele neagră, cu catarame lucioase. Mă uit mai atent și-mi dau seama că nu e o curea. Sunt hamurile lui Ivor, taurul: cele pe care le punem când vrem să-l ducem undeva. La câțiva metri văd inelul metalic masiv pe care îl poartă în nas. În cealaltă parte a luminișului, cineva a făcut un foc și în cenușă sunt oase arse, prea mari ca să aparțină unui om.

Îmi țin respirația. Într-adevăr, a avut loc o crimă. Dar nu e vorba de o persoană. Cineva l-a ucis pe Ivor.

*

Se întunecă de-a binelea cât încerc să-mi găsesc drumul înapoi printre tufișuri. N-am reușit să dau de bicicletele de la Conac — bănuiesc că Dan și-a luat-o pe-a lui oricum. Mâna în care țin lanterna îmi tremură atât de rău, încât razele de lumină dansează în toate direcțiile. Din fericire, luna e aproape plină și ca să fiu sincer

ajută mai mult decât lanterna. Acum fug de rup pământul — sau cel puțin cât mă lasă copacii —, dând deoparte crengile din fața mea. Cred că nu mă prea concentrez asupra direcției, pentru că nu pot să nu mă gândesc la mizeria oribilă din luminiș și la cine i-ar fi putut face așa ceva lui Ivor.
Pe neașteptate, mă lovesc de ceva — de cineva. Se aude un țipăt oribil. Dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să fi țipat chiar eu. Lanterna se rostogolește pe pământ.
— Tu! aud pe cineva șoptind răgușit.
Când mă aplec să-mi iau lanterna și o îndrept cu mâna tremurând în sus, văd că e Bella, oaspetele nostru de la cabana 11. Se uită în jos spre mine, cu lanterna ei într-o mână și telefonul în cealaltă. Mă simt atât de ușurat, că aproape îmi vine s-o îmbrățișez. Bella se încruntă.
— Am crezut că erai... ce cauți aici? E departe de cărare.
— Eu... păi, m-a trimis hotelul.
— Ca să te întâlnești cu mine?
— Ăăă, nu. De ce?
Pare destul de bizar să presupui așa ceva.
— Aaa, nu, fără motiv... Pur și simplu mă întrebam și eu așa.
Vreau s-o întreb ce caută *ea* în pădure noaptea, dar e clienta hotelului și clienții pot face ce vor.

— Am crezut că știu drumul înapoi, dar totul arată altfel pe întuneric, zice ea. Te întorci la Conac, nu? Pot să merg cu tine?
— Sigur, nicio problemă.
Încerc să nu-i arăt cât de ușurat mă simt în realitate.
Mergem o vreme în tăcere, atenți doar să nu ne împiedicăm de vreo buturugă.
— Nu-mi dau seama dacă ne apropiem de cărare sau ne îndepărtăm, spune ea.
— Da, nici eu.
— Rahat! Și eu, care credeam că o să spui că știi exact unde suntem.
— Îmi pare rău.
— Nu contează. Mă bucur că am companie, oricum.
— Da.
Și eu la fel, dar nu vreau să par vreun papă-lapte.
— Eddie, șuieră ea brusc și mă prinde de braț. Stai!
Inima îmi bubuie cu putere în piept.
— Ce e? șoptesc.
— Tu vezi chestia aia? mă întreabă la fel, în șoaptă. Sus... e ceva...
Mă trage de mânecă.
— Aici, vino aici. În spatele copacului. Și stinge aia. Lanterna. Stinge-o!
Aud ceva mișcându-se în apropiere, dar nu deslușesc nimic la început. Simt că mai am puțin și leșin din cauza adrenalinei crescânde. Încerc să mă conving că poate e

Dan, care umblă prin pădure, rătăcit ca și noi. Apoi văd ce a văzut și ea și mi se taie răsuflarea.

FRANCESCA

Ceva care seamănă cu entuziasmul îmi dă furnicături pe scalp și în vârfurile degetelor. Vrăbiuța prostuță și naivă. Bineînțeles că n-o să mă întâlnesc cu ea în pădure! În primul rând, ar însemna o întoarcere în trecut, iar eu susțin întru totul trăitul în prezent. În al doilea rând, doar nu sunt complet nebună! De parcă m-aș duce să o văd când are ea chef! Mai întâi vreau să mă pregătesc cum trebuie pentru prima noastră întâlnire propriu-zisă. Simt că îi datorez asta. A făcut un efort, așa că ar trebui să fac și eu. Și a trecut mult timp. Trebuie să mă asigur că reuniunea va fi pe măsură.

Mă îmbrac cu grijă, în tăcere. Îmi dau cu ulei esențial în punctele unde se simte pulsul.

Apoi, doar ca măsură de precauție, vă rog să înțelegeți, scot un cuțit japonez cu lama ceramică — în protecția lui de silicon — din sertarul de la bucătărie.

Întotdeauna mi-a plăcut să mă furișez la miezul nopții când eram tânără. Ora asta are ceva viu în ea: magic, fundamental. Ca și cum s-ar putea întâmpla orice.

OWEN

Aud ușa apartamentului închizându-se. Deschid ochii și mă uit la ceas. Puțin după miezul nopții.

Mă întind după telefon și deschid aplicația de urmărire. Francesca e tot pe proprietate, încă n-a ajuns în pădure. De fapt, pare că se îndreaptă spre una dintre cabane — cabana forestieră 11. Ce naiba face în camera unui oaspete așa târziu? Nu avem nici măcar o cameră liberă weekendul ăsta. Se întâlnește cu cineva acolo? Nu-mi place deloc ideea.

Mă îmbrac, apoi o iau prin curte către partea publică a clădirii. Mă duc direct la recepție: spre deosebire de multe hoteluri de țară, aici e cineva 24 de ore din 24, gata să se ocupe de mofturile nocturne ale oaspeților.

— Unde e Michelle? Mai e pe-aici?

Fata se dă un pas în spate și mă întreb ce vede pe fața mea.

— Cred că e în depozit.

Câteva minute mai târziu deschid ușa de la camera cu vinuri. Dâra de lumină dinspre coridor dezvăluie o siluetă ghemuită pe podea, cu păr blond și fruntea plecată.

— Trebuie să discut cu tine.

— Ah!

Michelle tresare când îmi aude glasul. Se ridică și se întoarce, scuturându-și praful

de pe fustă. Sunt mulțumit să fiu eu cel care o ia pe nepregătite de data asta.
Închid ușa în urma mea. Ochii ei se îndreaptă spre clanță, când aude clicul.
— Verificam proviziile pentru petrecerea de mâine, spune ea fără să fie nevoie, arătând spre lăzile cu băutură de pe podea. Ce cauți *tu* aici?
De parcă n-aș avea dreptul să fiu aici. De parcă n-aș avea autoritate asupra ei. Detest că știe cine sunt în realitate. Detest că se uită la mine și vede puștiul singuratic, zdrențăros și lipsit de iubire din trecut. Însă deocamdată o să-mi calc pe mândrie.
— Ce voiai să zici mai devreme? Când ai spus că Francesca nu e o persoană bună?
— Ah! exclamă ea.
Pare tulburată.
— Eu... nu... Pur și simplu nu mi-a plăcut să te văd rușinat din cauza originii tale. Nu vreau s-o pui pe un piedestal.
E ceva dubios în limbajul trupului ei, în felul în care îi alunecă privirea. Pare vinovată. Îmi aduc aminte cum a sărit în picioare când am intrat.
— Ce făceai adineauri, când am venit?
— Nimic, răspunde ea mult prea repede. Verificam stocurile, cum am zis...
— Nu te cred. Spune-mi imediat sau... mă duc direct la Francesca.
Fac un pas spre ea.

Michelle mă privește printre gene și își împinge puțin bărbia în față.
— Nu, n-o să te duci. Sunt convinsă că ai făcut eforturi să devii Owen Dacre. Mă îndoiesc că vrei să dezvălui că de fapt ești copilul unui pescar prea sărac să stea într-o casă adevărată. Nu doar un localnic, ci unul din familia la care până și localnicii se uitau de sus.
Am senzația că mi-a dat un pumn în față: așa se întâmplă când rușinea e întipărită în tine. Încerc totuși să joc la cacealma.
— Da, posibil, dar nu-mi pasă. Nu e o crimă să crești în sărăcie.
— Nu. *Aia* nu e o crimă.
Din nou străfulgerarea aia de oțel, pe care am văzut-o și mai devreme. Arată spre mine, spre hainele mele.
Simt brusc cum mă cuprinde teama.
— Ce vrei să spui…
Michelle oftează.
— Dugheana cu cartofi prăjiți și pește era chiar lângă Cuibul Ciorii, dacă mai ții minte. Țineam deschis până târziu ca să-i servim pe bețivani după ultima comandă. Așa că stăteam de multe ori acolo până spre dimineață, mult după ce pleca toată lumea, să fac curat, să duc gunoiul, să încui. Te-am văzut… Pe tine… și cutia ta de chibrituri. Și ce mai era? O canistră de benzină de pe barca tatălui tău?
Ah, nu!

— Gura!
Nu vreau decât s-o fac să tacă.
— Ascultă, spune ea pe un ton rezonabil. Pricep. Serios. Lumea se purta oribil cu tine și probabil că te-ai simțit bine să te răzbuni.
Apoi, pe un ton aproape plin de regret:
— Dacă încerci să mă concediezi, o să le spun *tuturor* ce am văzut în seara de dinainte să pleci împreună cu tatăl tău din Tome și nu cred că o să dea bine în biografia ta, ce zici? Arhitect celebru demascat ca piroman în copilărie. Nu cred că Francesca ar fi foarte încântată. Pentru ea, imaginea e to...
Ultimul cuvânt se termină cu un icnet, fiindcă am mâinile în jurul gâtului ei. Sunt tentat să strâng, să opresc fluxul de cuvinte, să-i șterg de pe față disprețul și mila.
Nimeni nu m-a mai recunoscut... totul s-ar opri cu ea...
Și apoi îmi vin în fire. Las mâinile în jos. Ce m-a apucat?
— Doamne, Dumnezeule! spun și aproape suspin. Pe toți dracii, îmi pare rău! Nu știu ce...
— E în regulă, șoptește ea. Totul e OK.
Mă holbez la ea. Și-a reluat imediat postura calmă.
Și-atunci se întâmplă cel mai nebunesc lucru. O sărut. Sau ea mă sărută pe mine.

După un moment, ne depărtăm unul de altul, la fel de șocați probabil.
Și apoi ne sărutăm din nou, iar ea scoate un sunet adânc, aproape animalic din gât și totul e greșit din toate punctele de vedere. Și în același timp e amețitor să fii cunoscut și dorit pentru cine ești cu adevărat. Iată pe cineva care mă știe de când eram doar un copil care a crescut într-o rulotă care mirosea a pește, fum de țigară și dezamăgire. Și care, cu toate astea, mă vrea. Care știe și îmi acceptă probabil cel mai rău aspect al meu.
Bâjbâi să-i deschei primii nasturi ai cămășii când văd un mic semn tatuat deasupra sânului stâng.
— Ce e asta?
— Ah, îmi răspunde zâmbind. Doar o greșeală de tinerețe.
Apoi mă reduce la tăcere cu un alt sărut.
Și e bine. Chiar foarte bine.

EDDIE

Aud respirația grea a Bellei când ne ghemuim în tufărișul întunecat. Îi simt mâna pe braț, cu degetele strânse.

Se aude foșnet de frunze moarte, un trosnet și pocnetul crengilor. Și atunci vedem cum dintre copaci iese în luminiș ceva, la câțiva metri în fața noastră. O siluetă întunecată, cu glugă... înaltă, la fel de înaltă ca mine. O clipă mă gândesc că e tot Nathan Tate. Apoi observ și altele. Că are un băț lung sau o bâtă și poartă un fel de mantie zdrențuită, cu fâșii care se mișcă ciudat, ca un fel de valuri, tremurător — până îmi dau seama că e acoperită de mii de pene negre care ajung până la pământ. Partea cea mai rea e că sub glugă, unde te-ai aștepta să fie o față... Mi se face părul măciucă. În locul nasului și al gurii e un cioc negru încovoiat și pare să nu aibă ochi.

Sigur e un fel de mască. Trebuie să fie o persoană pe undeva. Dar n-are nimic omenesc. Până și felul în care se mișcă, mantia aia... parcă ar pluti.

Cred că am uitat să mai respir.

— Dumnezeule! șoptește Bella. E una dintre ele.

Se mai aud alte foșnete și acum apar și altele: o a doua siluetă, a treia, a patra... toate purtând aceleași mantii întunecate, aceleași măști negre cu ciocuri încovoiate,

ducând aceleași bețe. Număr opt. Nu, nouă... apoi zece, 11... 12 cred, deși mi-e greu să țin socoteala. Se mișcă împreună, ca o singură masă întunecată. Pe neașteptate, se aude un fel *pufff* și ceea ce credeam că este un băț se transformă într-o torță. Păsările trec flacăra de la una la alta, până când toate torțele sunt aprinse și ridicate deasupra capetelor. Pădurea pare chiar mai întunecată acum. Nu mai vezi decât flăcările și siluetele oribile luminate de ele.

E mai rău decât a fost sângele. Mai rău și decât bătrânul mort în biroul lui. Mă gândesc la băiețelul care eram pe vremuri, speriat de pădurea de dincolo de câmp, cum trăgeam bine draperiile ca să nu se strecoare nicio rază de lună. De asta mă temeam. În ciuda legendelor, în ciuda sângelui pe care-l găsisem, în ciuda penei de pe masa bătrânului mort, nu crezusem *cu adevărat*. Până acum.

Nu îndrăznesc să mă mișc nici măcar un centimetru. Lângă mine, Bella gâfâie agitat și am sentimentul că până și asta e prea zgomotos. Mă strânge atât de tare de braț, încât mă doare.

Apoi se aude un sunet: un țipăt care pare să treacă drept prin mine. Mult timp după aceea, ecoul răsună printre copacii din jur. Orice-ar fi fost, nu a fost omenesc. Și ca și

cum ar asculta o poruncă, siluetele cu glugi se mișcă și formează un cerc.
Acum se aud bătăi ritmice și văd că toate lovesc cu torțele de pământ, astfel că flăcările par să danseze, să se întețească și să arunce scântei. Răpăitul devine tot mai rapid, torțele sunt o ceață luminoasă, iar mie îmi e greu să mă concentrez din cauza strălucirii lor pe fundalul întunecat al pădurii. Apoi, fără niciun avertisment, se opresc și liniștea de dincolo e atât de intensă, încât îmi țin respirația pentru că sunt convins că de data asta o să audă.
O siluetă se duce în mijlocul cercului. Face un semn și alte două pășesc în față, târând un sac al cărui conținut pare greu. Brusc, sunt absolut convins că din sac o să iasă ceva rău. Nu vreau, dar mă uit când îngenunchează, iar conducătorul își vâră mâna în sac și începe să tragă afară ceva foarte mare și întunecat. lar celelalte două se duc să-l ajute și apoi ridică toate ce era înăuntru.
O aud pe Bella șoptind *Sfinte Sisoe* și la lumina torțelor văd mai bine ce e: un cap de taur. Capul lui Ivor. Siluetele încep un fel de incantație, un murmur grav, rapid. Ridică tot mai sus capul până ajunge deasupra luminișului, ca și cum ar privi în jos spre ele și nu mai seamănă cu Ivor, care era un taur blând. În lumina tremurândă pare diabolic și plin de forță, iar ochii

morți reflectă flăcările și par să fie iluminați dinăuntru, nările sunt întunecate și umflate, buzele ridicate peste dinții mari, albi, limba neagră atârnă din gură.
Dumnezeule!
Se întâmplă înainte să-mi dau seama și înainte să mă pot opri. Strănut. Aud cum Bellei i se oprește respirația. O clipă, cred că am scăpat; apoi conducătorul grupului face semn cu brațul și incantația se oprește.
Silueta se întoarce și arată în direcția noastră.
Toate se răsucesc acum. Cercul se rupe și Păsările de pe partea noastră se îndreaptă spre noi dând deoparte tufărișul, apropiindu-se tot mai mult...
O clipă nu mă pot mișca și tot ce aud e sângele care-mi bubuie în urechi. Apoi:
— Eddie, o aud pe Bella șoptind și înfigându-și unghiile în carnea mea, Eddie, la semnalul meu...
Sare în picioare și îmi șuieră ultimul cuvânt:
— FUGI!

FRANCESCA

Deschid ușa cabanei cu cheia universală. Nu cred că am prea mult timp; până acum probabil că și-a dat seama că nu voi apărea. Totuși mă opresc în prag, fiindcă simt un fior ciudat de energie. Sunt deosebit de sensibilă la astfel de lucruri (e o binecuvântare, dar și un blestem) și simt o manifestare puternică a esenței ei, deși n-a stat aici decât 24 de ore. O simt în aer și în obiectele împrăștiate prin cameră. Mă apropii încet de pat și ridic o pernă. Inspir. Sunt pe jumătate surprinsă că nu adulmec parfumul dulce grețos de Tommy Girl.

Arunc o privire în jur. E cam dezordine. Denotă o oarecare lipsă de respect față de designul superb căruia i-am acordat personal atâta atenție. Dar poate n-ar trebui să mă surprindă. A mai fost oaspetele meu și înainte și mi-a arătat aceeași lipsă de recunoștință.

Nu sunt foarte sigură ce caut, dar *sunt* convinsă că voi ști atunci când îl voi găsi. Deschid dulapul și văd un șir de huse transparente cu sigla unei firme care închiriază ținute. E genul Vrăbiuței să se deghizeze în veșmintele unei alte vieți. Așa era și atunci. O mică nulitate fără culoare, trăind indirect prin alții. Ca un crab-pustnic mic și parazit, împrumutând cochilia altora.

A fost un act de caritate din partea mea s-o invit aici acum mulți ani. Să împărtășesc puțin din ce aveam cu creatura aia dizgrațioasă de pe plajă. Să văd dacă pot scoate ceva din ea. Să o transform. S-a dovedit că, așa cum spunea buni, nu poți face din rahat bici.

În comoda cu sertare (lenjeria intimă, după cum era de așteptat, ieftină și decolorată), găsesc un teanc cu tăieturi din reviste despre mine și despre Conac. Nici asta nu mă surprinde. Am știut dintotdeauna că e obsedată de mine și de viața mea. Invidioasă. Bineînțeles că așa se întâmplă când radiezi ceva ce-și doresc alții. Ce păcat! Prietenia noastră ar fi putut deveni ceva frumos. Însă unii pot fi foarte nerecunoscători. După cum am mai zis, sunt generoasă din fire, așa că nu e deloc greu să profiți de...

Dumnezeule! Ador imaginile astea cu mine și Owen din *ELLE Wedding*. Ne potrivim la perfecție. *Owen e obsedat* de mine, desigur, dar în cel mai frumos mod posibil.

Caut și în minibar. Arunc o privire sub pat. Mă uit printre cosmeticele din baie (produse oribile, pline de chimicale). Mă întorc în cameră și observ micul seif în nișa din perete. Nu cred că are ceva valoros în el, fiindcă deja i-am găsit portofelul și niște bijuterii (ieftine). Încerc

vreo două coduri la nimerealã — niciunul nu funcționează. Închid ochii și încerc să invoc numărul în spatele pleoapelor, dar sunt prea multe interferențe în capul meu ca să mă conectez la cunoașterea mea profundă, așa cum am învățat de la guru.
Mă plimb câteva minute prin cameră. Aș putea lua seiful cu mine — nu e prea greu de cărat. Cred că avem o cheie universală pe undeva, pentru cazul în care vreun oaspete uită codul. Michelle o să știe.
Și atunci îmi dau seama de ceva. Poate că puterile mele de invocare au funcționat până la urmă. O dată de acum 15 ani. Introduc numerele, apăs pe pictograma cu cheie și micile leduri încep să clipească în verde.
Degetele mele se dovedesc surprinzător de neîndemânatice când încerc să deschid ușița.
În lumina difuză seiful pare inițial gol. Dacă e ceva în el, probabil că e ceva mic. Întind mâna și degetele mi se opresc pe ceva pătrățos, metalic. Îl scot și-l privesc atent o clipă. Este un iPod roz, cu căștile conectate.
Pun căștile la urechi și apăs Play. Versurile din *A Forest*. Versuri despre glasuri pe care le auzi în întuneric, despre cum te rătăcești printre copaci...
Îl opresc imediat. N-am nevoie să ascult mai departe. Îmi amintesc cum stăteam la

piscină și ascultam The Cure împreună, fiecare cu câte o cască în ureche. (Vedeți? Împărțeam totul cu ea!) Nu cred totuși că asta e amintirea plăcută pe care încearcă s-o invoce. Transmite alt mesaj. Despre ce s-a întâmplat atunci.
iPodul îmi tremură violent în mână. Cu un efort de voință, reușesc să mă calmez. Eu am controlul aici. La fel ca întotdeauna. Nu mă sperii așa cu una, cu două.
Buni, mare iubitoare a grădinăritului, îmi spunea întotdeauna că dacă vrei să scapi de o buruiană, trebuie s-o smulgi sau s-o arzi până la rădăcină. Să o elimini în întregime. Ating opalul negru al inelului. De data asta, îi simt puterea scurgându-se în mine, întărindu-mă.
Detest înfruntările, dar uneori trebuie să mai faci și câte o excepție. La urma urmelor, să te protejezi înseamnă să te iubești. lubirea de sine este foarte importantă. Trebuie să te iubești pe tine și abia apoi pe alții. Știu ce am de făcut.
Mă așez la măsuța de toaletă. Mă privesc în oglindă și zâmbesc.
După câteva minute, mă întorc în apartament. Timpul petrecut în spațiul ei m-a secat și tânjesc după Owen. Trebuie să-mi hrănesc sufletul cu căldura altui trup, să-mi unesc esența cu esența

altcuiva. Să mă pierd în lumea fizică, în carnal. Am nevoie de o eliberare.
În dormitorul întunecat, mă întind în pat și îmi trec o mână peste partea lui.
— Bună, iubirea mea! șoptesc.
Dar degetele mele nu întâlnesc decât un spațiu gol, răceala cearșafului ușor mototolit și adâncitura din saltea unde s-a aflat trupul lui.
Interesant. N-ar fi prima dată când pleacă în plimbări nocturne. Știu (pentru că l-am urmărit pe camere) că uneori se duce în grădina împrejmuită și mai trage câte-o țigară tainică în toiul nopții. Alteori se plimbă pur și simplu, ca un suflet neliniștit ce este. Însă acum, tulburată de evenimentele serii, îmi doresc brusc să știu exact unde se află.
Deschid laptopul și verific iute camerele. Curtea pustie, grădina sclipind în lumina lunii, barul dinăuntru, depozitul cu vinuri...
Stai puțin.
Poftim?
Dau înapoi la camera din depozit. Pare că...
Măresc imaginea. Destul de neclar la rezoluția asta. Totuși, n-am nevoie de claritate perfectă ca să înțeleg poziția celor două siluete. Pe una dintre ele o recunosc după părul strălucitor. Chiar și la rezoluția

asta, recunosc de la o poștă un vopsit de duzină.
Furia rece mă copleșește atât de violent, încât e aproape purificatoare, înviorătoare — ca o psihoză provocată de ayahuasca, transcendentală, primitivă. Tremur din toate încheieturile.
Îmi amintesc brusc de cuțitul japonez pe care l-am luat cu mine la cabana Vrăbiuței. Îl scot din protecția lui de silicon și mă duc în dormitor, îl ridic deasupra capului (pentru o clipă mă văd cu destul de multă plăcere ca pe o preoteasă antică într-un rol ceremonial important) și îl înfig în perna lui Owen. Mă încântă sunetul materialului sfâșiat, senzația tăișului care străpunge măruntaiele fine al pernei și penele albe care explodează ca niște nori. Mă pierd cu totul în această senzație. Sunt euforică, aproape hipnotizată. Gâfâi din greu, ca un animal, transpir, sunt vie, ah, atât de vie!
Da. Da. Asta. Asta e eliberarea care îmi trebuia. Mai puternică decât orice orgasm. Când ești cuminte de atâta vreme, ți-e bine când ești puțin rea.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

Walker parchează mașina la vreo 20 de metri de clădirea distrusă. Cei doi detectivi rămân nemișcați o clipă și cercetează scena din fața lor.

Oaspetele din mașină se foiește pe bancheta din spate, își freacă ochii încețoșați, arătând la fel de nemulțumit ca un pasager la clasa business care este trezit pentru micul-dejun, împotriva voinței sale.

— Cristoase! exclamă el arțăgos. Nu-mi vine să cred că m-am întors aici și nu sunt deja la jumatea drumului spre Londra. Ce coșmar nenorocit! Parc-ar fi festivalul Fyre.

Pe peluzele din fața Conacului sunt răspândiți oameni înveliți cu folii izoterme, mulți dintre ei tremurând, în ciuda căldurii dimineții. Unii s-au adunat în grupuri și discută în șoaptă, alții suspină, câțiva s-au așezat în poziție fetală pe iarbă. Majoritatea se află în aceeași stare mizerabilă ca și pasagerul lor. Walker vede multe haine albe pătate. Coronițe verzi strâmbe. Pe fundalul întunecat al clădirii arse și printre fulgii de funingine care continuă să cadă în spirale, arată ca picați din altă lume: 100 de spectre oropsite.

Trei mese mari stau părăsite pe peluza de lângă faleză. Fețele de masă albe flutură în adierea brizei, ținute în loc doar de

resturile unui fel de ospăț. Scaunele sunt împrăștiate la întâmplare. O arcadă din răchită a căzut într-o parte, iar statuile zac împrăștiate pe iarbă. Cât vezi cu ochii, sticlă spartă și mâncare călcată în picioare. Ruinele unei scene improvizate.
Walker și Heyer se dau jos din mașină și îl predau paramedicilor pe pasagerul lor, care dă pe dinafară de indignare.
— Detectiv-inspector Walker?
Walker se întoarce și-l vede apropiindu-se pe detectivul-sergent Fielding. În cele două ocazii în care se întâlniseră, Fielding era dichisit ca un fotbalist din Liga Întâi: cu părul ras în laterale, cu fața hidratată și sprâncene pensate ca ale lui Ronaldo. Dar acum arată ca toți ceilalți: funinginea i s-a lipit de pelicula de sudoare de pe față și e clar că și-a trecut de atâtea ori mâna prin tunsoarea perfectă, încât acum părul îi stă înfoiat ca o coadă de rață.
— Șefu', spune el, mă bucur că ați ajuns. Au reușit în sfârșit să controleze incendiul. Din fericire, majoritatea oaspeților erau pe peluze, pentru nu știu ce eveniment. Am interogat o parte dintre martori. E... în fine, ar trebui să încercați să vorbiți cu unii dintre ei. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aș zice că marea majoritate sunt... nu știu cum să mă exprim corect... *chercheliți*.
— Mda.

Walker arată cu capul spre pasagerul lor, care se luptă acum cu paramedicii.
— Cred că am dat și noi peste unul.
— Vreo doi au povestit că au văzut niște personaje ciudate noaptea trecută.
Fielding pare că se sfiește să vorbească.
— Totul sună cam aberant. În orice caz, figuri mascate. Pelerine negre și...
Detectivul se oprește brusc când peste peluză se lasă tăcerea. Toată lumea se întoarce spre clădirea care arde mocnit când două echipe de paramedici ies dintre ruine cărând două tărgi. Pe fiecare e întinsă câte o siluetă cu mască de oxigen pe față și toată lumea le urmărește în drum spre ambulanță.
Între timp, se apropie șeful pompierilor.
— Detectîv-inspector Walker?
— Eu sunt.
— l-am găsit prinși înăuntru, într-un fel de cramă. Paramedicii fac tot ce pot, dar nu arată bine deloc.
Asta ar însemna încă două decese. lisuse! Lui Walker îi trece prin minte, și nu pentru prima dată: *Normal că trebuia să se ajungă și la asta.* Apoi își dă seama că șeful pompierilor încă vorbește. Se scutură ușor și revine cu picioarele pe pământ.
— Erau închiși înăuntru, spune bărbatul. N-ar fi putut scăpa nici dacă ar fi vrut.
— În regulă. Da, ați menționat că erau prinși, adaugă Walker.

— Nu numai atât. Ușa era zăvorâtă pe dinafară. Cineva i-a încuiat acolo dinadins.

ZIUA DE DINAINTEA SOLSTIȚIULUI
BELLA

Când ajung la cabană, tremur din toate încheieturile și îmi e greață din cauza adrenalinei. Vâr cheia în broască și mă împleticesc pe ușă. Păsările sunt reale. Chiar *văzusem* una în pădure, acum mulți ani. Știam eu.

Două întrebări mi se învârt în minte: *Ne-au văzut? De ce se află aici?*

Mă plimb prin cameră cu mintea plină de umbre uriașe și torțe în flăcări și abia după câteva clipe observ schimbările. Veiozele de pe noptierele aflate de-o parte și de alta a patului cu baldachin sunt aprinse. Sunt aproape sigură că nu le-am aprins eu. Draperiile acoperă toate ferestrele, iar așternuturile sunt strânse. Cred că cineva a dat și cu parfum. Nu prea stau în hoteluri unde se oferă astfel de servicii, dar treptat îmi dau seama că așa arată pregătirea camerei pentru noapte. Mi se pare un exces de zel din partea cameristelor la ora asta târzie. Mai ales că am agățat de clanță semnul cu NU DERANJAȚI.

Cu sufletul strâns din cauza unei presimțiri urâte, văd ceva pe perna mea.

Mă apropii și constat că e o foaie cu antetul hotelului. E ceva așezat peste bilet: o bomboană care pare scumpă. Să-mi bag picioarele! O iau și o arunc în coșul de gunoi, de parcă ar fi radioactivă. Apoi, cu

furnicături pe scalp și inima duduind nebunește, citesc biletul scris de mână, cu litere neglijente, flamboaiante, de fată din înalta societate:

Bună, Vrăbiuţă!

Uită-te la noi cum ne scriem ca nişte prietene aflate la distanţă, aşa cum n-am fost niciodată. Îmi pare foarte rău că am ratat reuniunea noastră. A trecut aşa de mult timp! Şi sunt atâtea de povestit! Mai ales dacă luăm în calcul cât de implicată ai fost în toată povestea de aici.

Nu te îngrijora. Mă voi recompensa mâine.

xox

Mânia și spaima se iau la întrecere în mine. Întregul bilet e o amenințare elegant voalată. Însă partea din mijloc este cea care mă scoate din minți: *cât de* implicată *ai fost în toată povestea de aici*... Încearcă să mă înfricoșeze, ca să-mi țin gura. Ei bine, asta a funcționat o dată. Acum însă, nu.

Dacă ar fi avut și vreun regret, nu ar fi creat niciodată acest loc. L-ar fi vândut, imediat ce a moștenit casa și ar fi fugit în direcție opusă.

Vara asta se împlinesc 15 ani. O mică aniversare îngrozitoare. Este anul în care am devenit mamă, ceea ce a declanșat o reglare de conturi. Grace mă are numai pe

mine. Trebuie să fiu totul pentru ea. Dar cum aș putea, dacă eu nu sunt întreagă? În mine s-a rupt ceva într-o noapte de vară, acum 15 ani, și este posibil să nu mai poată fi vindecat niciodată pe deplin. Este povara pe care o voi purta tot restul vieții. Dar vreau să fiu în stare să mă uit în ochii fiicei mele. Chiar dacă pare un clișeu, am nevoie de un deznodământ.

Încă sunt multe pe care trebuie să le înțeleg despre ce s-a întâmplat. De atunci, trăiesc cu sentimentul de vinovăție. A fost lucrul care mi-a definit viața. Cariera, perspectivele, pentru că am fost exmatriculată în ultimul an de facultate. Relația cu tatăl lui Grace, pentru că era chestia asta uriașă pe care n-am putut-o împărtăși niciodată cu el. De fapt, toate relațiile pe care le-am avut vreodată. Chiar și legătura cu părinții mei — din clipa aceea, i-am ținut la distanță. Am fost silită să procedez așa. Nu exagerez deloc când susțin că întâmplările de-atunci mi-au distrus viața. Cu toate astea, nu sunt sigură că pentru ea a reprezentat ceva important. Eu am avut nevoie și de ultima bucățică de curaj ca să mă întorc aici. Dar *m-am întors*, precum Spiritul Crăciunului-Trecut. N-o s-o las să uite. Și știu ce am de făcut.

Ramurile se lovesc de ferestre. Mă duc în vârful picioarelor până la ușă și o încui de două ori, apoi pun și lanțul. Stau pe

gânduri o clipă și apoi trag și fotoliul greu din catifea în dreptul intrării. Păsările sunt undeva afară, în pădure. Iar ea a fost aici în noaptea asta, în camera mea. Mai rău, a vrut ca eu să știu.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

19 august 2010

Ei bine... Cred că prietenia mea cu Frankie s-a cam terminat. Nu sunt sigură ce părere am.

Am crezut că, fără Cora, lucrurile vor reveni la normal. Eu și Frankie la soare, citind. Însă Frankie voia să stea în camera ei și să se uite la *The SImple Life* în reluare fără sonor. I-am adus ciupercile magice pe care le-am găsit în pădure ca să o mai înveselesc, dar nici măcar nu s-a uitat la ele. Le-a băgat pur și simplu în noptiera de lângă pat.

Era atât de cald în camera ei, că era cam deprimant. I-am zis că am putea merge să ne bronzăm la piscină, ca în vremurile bune. M-a luat tare: „Scuze, nu e la înălțimea pretențiilor tale? Aici nu-i tabără de vacanță, la naiba! Du-te în camping, dacă asta vrei."

Durea, dar îmi dădeam seama că e deprimată. Așa că i-am propus să ascultăm niște muzică. M-am gândit că ar mai înveseli-o și am schimba atmosfera puțin. iPodul ei era pe raft, conectat la boxe. I-am dat drumul și primul lucru pe care l-am auzit a fost versiunea aia sinistră a cântecului de leagăn despre mersul în pădure...

Aceeași melodie pe care o auzisem noaptea trecută, printre copaci.

Aceeași melodie care îmi răsuna în cap întruna de-atunci.
Imediat mi-am zis în sinea mea că e ciudat. De ce să asculte așa ceva?
Dar Frankie a sărit atunci și mi-a smuls iPodul din mână, după care l-a oprit. I-am văzut fața și am înțeles. „Muzica din pădure… tu erai?" am întrebat.
Frankie a tăcut un moment, parcă gândindu-se ce să-mi spună. Apoi și-a dat ochii peste cap: „Eu am fost tot timpul, Vrăbiuță."
Gândurile mi se învârteau în cap. Toate lucrurile pe care le-am găsit în pădure. „Dar nu și chestia din căsuța din copac, nu? Pasărea aia moartă? Simbolurile de pe copaci?"
„Ba da, idioato! Mă pricep la de-astea. A fost simplu. Buni ia sânge de la măcelărie pentru sângeretele Bunelului. Am șterpelit treningul lui Hugo și l-am umplut cu paie. Kipling a omorât pasărea și mi s-a părut un detaliu cât se poate de nimerit. Normal că Păsările nu sunt reale!"
Mi-a venit să vomit. Apoi m-am înfuriat. Rău de tot. Încă sunt furioasă. Când mă gândesc cât de tare m-am speriat! Oare a și râs de mine tot timpul? „De ce? De ce naiba să faci așa ceva?"
A ridicat din umeri. „Nu știu. Fiindcă a fost distractiv? Fiindcă am citit *Legendele din Tome* și mi-a dat idei? Fiindcă gemenii m-au

enervat când mi-au furat rezerva și am vrut să-i sperii că a pus cineva Păsările pe urma lor? Fiindcă mă plictiseam? Doamne, Dumnezeule! Mă plictiseam de moarte."
Atunci probabil că și ea mi-a văzut fața: „Da, scuze. Chiar și în compania ta captivantă, tot mă plictiseam, Vrăbiuță. Dar și tu te-ai purtat ca o tâmpită de zile mari. Ai făcut pe tine de frică."
Acum știu. Ce a văzut la mine. De ce m-a ales pe plajă, în ziua aceea. Să fiu mica ei cretină naivă.

SOLSTIȚIUL
EDDIE

Aud Dorset FM dat tare, la parter.

Oameni buni, vom avea o zi de foc astăzi. Cel mai fierbinte solstițiu din ultimii 50 de ani. Cum o să vă descurcați? Sunați-mă și povestiți-mi…

A fost foarte cald și azi-noapte. Am stat ore în șir întins pe cearșaf, transpirând și gândindu-mă la ce s-a petrecut în pădure.

Păsările sunt reale. L-au ucis pe Ivor. Dacă ne prindeau și pe noi? Îmi aduc aminte cum l-am găsit pe bătrân în biroul lui. Expresia de pe chipul lui livid, mort. Acum înțeleg, mamă, înțeleg cu adevărat de ce îmi spuneai să nu mă duc niciodată în pădure după ce se întunecă. Dar dacă vin după mine acum?

Încerc să-mi dau seama dacă ar trebui să le spun alor mei despre Ivor. Pe mama ar supăra-o rău de tot. În plus, nimic nu-l mai aduce înapoi, nu? Și dacă tata se apucă să facă o tâmpenie? Cum ar fi… să pornească spre pădure ca să le înfrunte?

Mă uit pe telefon ca să mai alung imaginile care mi se derulează în cap fără oprire: siluetele mascate… capul taurului.

Delilah a postat un clip nou pe TikTok, în care vorbește direct spre cameră și-și flutură părul proaspăt vopsit în roșu.

„O noapte *mare*, prieteni", zice ea. „Nu sunt sigură că vă pot împărtăși prea multe,

dar sunt... superîncântată. O să fie INCENDIAR!“ Face cu ochiul și trimite spre cameră un sărut exagerat. Atunci, Nathan apare peste umărul ei. „Oh, daaaa! O să fie beton!“ Chicotește timp îndelungat, ca un maniac. Doamne, ce dobitoc! Mă uit la clip a doua și a treia oară. Cred că surprind ceva în ochii lui. Ceva periculos. Mă întreb dacă n-ar trebui oare să-i spun lui Michelle. Să o previn. Dar ce să-i spun? Habar n-am dacă nu-i doar o cacealma și, în plus, nu vreau să fie nicio legătură între Tate și mine.

Alarma sună a treia oară și mă dau jos din pat cu greu. Nu e nimeni jos, chiar dacă radioul încă merge. Bag în mine niște cereale Shreddies la bucătărie, după care deschid dulapul de sub scări ca să caut trusa de cusut a mamei. Fac iarăși o tură împărțită în două: dimineață, spăl vasele de la micul-dejun, am o pauză la prânz, iar mai târziu trebuie să ne punem toți costumele, ca să sărbătorim solstițiul. Costumul meu e prea strâmt, așa că în pauză intenționez să-l lărgesc puțin la umeri. Mă descurc de minune la chestii din astea, ceea ce o încântă teribil pe mama.

— Te-am învățat bine! Dintotdeauna mi-am dorit să cresc băieți care nu se așteaptă să le cârpească nevestele hainele sau să le spele vasele.

Poate că am luat totul puțin prea literal când am devenit spălător de vase.
Dulapul e plin cu produse de curățenie, plus două sticle de creozot și saci mari, grei, de sare industrială, pentru iarnă. Până și lucrurile fratelui meu sunt acolo: o minge de rugby pe care o semnase când juca la echipa Exeter și vreo două jachete vechi.
Trusa de cusut nu e pe niciunul dintre rafturi: bănuiesc că o fi alunecat în spatele boilerului. Mă întind să bag mâna în spate și simt cum mi se încolăcesc pânzele de păianjen pe degete. Apoi ating ceva care clar nu e trusa de cusut a mamei. Ceva dur, cu un vârf bont. Îmi trag repede mâna. Forma și textura păreau de os.
Știu cumva că e probabil ceva ce nu ar fi trebuit să găsesc. E o versiune mai întunecată a sentimentului pe care îl aveam în copilărie, când găseam grămăjoara de cadouri pentru ziua mea de naștere ascunsă în dulapul de la etaj și *știam* că nu ar trebui să mă uit la cutii, dar nu eram în stare să mă abțin. Și știu că și acum o să mă uit.
Mă întind și mai mult pe după boiler, mă aplec și prind obiectul care pare înfășurat în ceva moale. Când îl scot, văd că e o pânză foarte închisă la culoare și groasă. În timp ce încerc s-o desfac, obiectul din interior cade pe jos cu o bufnitură. Pentru

o clipă, rămân nemișcat și mă holbez la el. Cred că știu ce reprezintă. Dar e imposibil...
Inspir adânc și îl ridic cu mâini tremurânde.
O mască neagră. Nici pe departe genul de mască pe care o cumperi de pe Amazon sau de la vreun magazin cu ținute pentru petreceri. Are un cioc lung curbat, încovoiat și foarte realist, cu nările modelate cu grijă. Pare foarte veche: un obiect de anticariat, de pe vremea când totul se producea manual. O întorc. Se leagă la spate cu două funde groase negre.
Recunosc masca. Doar că nu pricep ce caută aici.
Mă uit în jos, la grămada de pânză neagră de pe podea. Fusesem atât de concentrat asupra măștii, încât nu observasem penele cusute pe ea. Sute și sute de pene. O împing cu vârful piciorului. Se desface și văd mantia neagră lungă, cu glugă. Și o pereche de mănuși de piele negre.
Arată foarte diferit aici în dulap, sub lumina strălucitoare a becului, fără un corp sau un chip înăuntrul ei. Dar tot are un fel de putere întunecată.
Mintea îmi aleargă în toate direcțiile. Totul se potrivește. Tata, care a venit târziu noaptea trecută. Cât de ciudat și vinovat mi s-a părut când am discutat despre Ivor

ieri. Atunci n-am priceput. Acum înțeleg de ce: știa exact ce se întâmplase cu taurul. Păsările nu sunt doar povești de speriat copiii. Sunt reale. Pun ceva la cale. Și tata face parte din grupul lor.
Stau puțin pe gânduri... Azi-noapte în pădure, a fost aiurea. Nu vreau ca tata să aibă de-a face cu ele. Mă gândesc la noaptea cu garajul încuiat, cu tractorul... trebuie să-l protejez, chiar și de el.
Înșfac grămada de pe podea și o duc la bicicletă. O îndes bine în coșul de la spate. Dacă o ascund aici, nu va putea s-o folosească. Da, presupun că o să-i lipsească. O să se întrebe ce s-a întâmplat cu ea. Ei, n-are decât.

OWEN

Soarele se ridică, fierbinte și strălucitor. Ziua cu ospățul Francescăi. Stau întins în dormitor, scăldat în sudoare. Este devreme și totuși simt deja cum se încălzește: aerul e greu, ca o pătură din lână. Povara vinovăției e și mai mare.

Ce-am făcut?

Mă uit la Fran. Stă întinsă lângă mine, cu părul răsfirat pe pernă. La naiba, arată ca un înger, dormind somnul nevinovaților, al celor binecuvântați. Chiar are doi fulgi albi prinși într-o șuviță, ca niște tușe finale ale tabloului.

Iar eu, o creatură mizerabilă, oribilă, nedemnă să stea alături de ea.

Nu am nicio scuză. Orice punea ea la cale azi-noapte, acțiunile mele sunt de neiertat. Am pus în primejdie cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, doar fiindcă sunt nesigur ca naiba, fiindcă nu m-am simțit niciodată egalul ei. Sunt un clișeu de doi bani.

Iar Michelle? Cum dracului am putut să fac așa ceva? Femeia asta s-a strecurat ca o viperă în cuibul nostru.

Am nevoie de o țigară și o plimbare ca să-mi limpezesc gândurile și să-mi gândesc următoarea mișcare.

E 7:10, ceea ce înseamnă că în curând o să vină oamenii cu excavatorul pentru etapa a doua din proiectul „Căsuța din copac".

Deși nu începem lucrul până la sărbătorirea solstițiului de la noapte, planul este să ducem utilajul în pădure dimineață devreme, pentru ca oaspeții să nu asiste la spectacolul neplăcut al unui echipament de construcții târându-se pe alee.

les încet de sub cearșaf; nu cred că pot încă să dau ochii cu Francesca. Nu încă. Dar când alunec ușor din pat, se întoarce spre mine și deschide ochii. Se întinde cât o țin încheieturile, apoi îmi dăruiește cel mai radios zâmbet al ei și îmi cuprinde bărbia în căușul palmei. Singurul lucru pe care-l pot face este să nu mă feresc — mă simt cu totul nevrednic de atingerea ei.

— Bună dimineața, iubitul meu! zice ea, fixându-mă intens cu privirea. Sper că ai dormit bine.

BELLA

Când mă trezesc, aerul e deja înăbușitor. Perna e udă și șifonată. Părul meu e o încâlceală sălbatică, de parcă m-aș fi zvârcolit în somn. N-am dormit decât vreo două ore, dar coșmarurile au fost brutale și întunecate. Am visat copaci și rădăcini care străpungeau dușumelele deformate ca să se încolăcească în jurul meu și să mă tragă jos cu ele. Pământ care-mi umplea gura...

Am senzația că locul ăsta mă sufocă — îmi secătuiește puterea și curajul. Trebuie să ies de pe orbita lui măcar vreo oră. Puțin mai târziu, pornesc pe cărarea de lângă faleză. Soarele plutește roz-portocaliu deasupra orizontului și înroșește coloanele de calcar ale Mâinii Uriașului. Aici pot să gândesc mai limpede, cu ușurarea adusă de briza mării. I-am dat o șansă să vină la mine, în pădure. Acum e vremea să acționez.

Tresar din cauza unui croncănit: zgomotos și răutăcios. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce e: un stol de păsări negre — ciori, cred — care se rotește deasupra mea. Sute. Corpurile lor întunecate alcătuiesc o imagine bizară, cumva nepotrivită; mă așteptam să văd pescăruși. Câteva clipe se așază pe marginea falezei, chiar în fața mea. Apoi, ca la un semn, are loc o explozie de mișcări și de sunete și își iau toate zborul, mișcându-se ca o singură

ființă, croncănind și fluturându-și aripile, avântându-se în văzduh și dispărând într-un roi negru care se rotește în jurul promontoriului. Spre vest, în direcția Conacului.

Măresc pasul, cu o presimțire rea.

După ce cobor pe plajă, arunc o privire rapidă spre valuri, amintindu-mi placa strălucitoare de kitesurfing care apăruse ieri. Vreau să mă asigur că sunt singură. Apoi mă silesc să intru din nou în grotă. Am venit aici ca să nu uit. Ca să-mi adun curajul de care am nevoie. Interiorul întunecat e șocant de răcoros în comparație cu arșița dimineții, dar nu cred că de-asta tremur necontrolat.

Îmi lipesc fruntea de peretele umed al grotei și mă odihnesc un moment, lăsând fantomele trecutului să mă învăluie.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

20 august 2010

Astăzi a fost o zi bună.

Am primit mesaj de la Frankie azi-dimineață: *Scz Vrăbiuță. N-am vrut să fiu javră. Mă simt nasol pt tot. Treci pe-aici?*

Numai că eu mă simt aiurea după tot ce-a făcut. Atâta efort. Păsări moarte și sânge. Naspa rău. Și era atât de cald și marea sclipea cât îmi mâncam cerealele în șezlongul de lângă rulotă. Mă simțeam... liberă! Puteam să fac exact ce voiam. Așa că mi-am luat costumul de baie, cartea și am pornit spre plajă. Pe la jumătatea cărării de pe faleză, am dat peste Jake. Cică: „Nu mi-ai răspuns la mesaj." Dar zâmbea. Și eu: „Păi tu n-ai răspuns." A scos telefonul și mi-a arătat. „Ba da. Vezi?" Era de acum o săptămână: *Mâine, liber. Plajă @10?*

Consider că telefonul meu e o mizerie, pentru că-i moare tot timpul bateria. Dar, din câte știu, n-a avut niciodată probleme cu mesajele. Frankie mi-l luase în ziua aia, când îi trimiteam mesaje lui Jake. Înainte aș fi susținut sus și tare că n-ar face așa ceva. Acum, nu mai știu.

Jake a ridicat din umeri și a zis: „Nu-i mare lucru. Mergem acum?"

Am zis da.

Am mers cu el pe cărare până când a luat-o într-o parte, ca și cum ar fi fost cât pe ce să

sară de pe faleză. A izbucnit în râs când a văzut ce față am făcut. „Cea mai bună plajă de pe-aici. E o potecă. Numai că nu se vede de unde stai tu."
Am coborât în urma lui. Ca să nu mă uit în jos, mi-am fixat privirea pe pata de transpirație de pe tricoul lui, chiar între omoplați, și la lanțul de argint care îi ridica părul de pe ceafă. M-am împiedicat și a trebuit să mă prind de un mur, și după aia am scâncit prostește. El s-a întors, mi-a luat mâna și mi-a vârât degetul mare în gura lui ca să-mi scoată ghimpii, iar părul lui îmi atingea încheietura. Cel mai sexy lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Până când am intrat în mare. Nu mi-a păsat deloc de sânii mei mici sau de genunchii cu dungi portocalii de la loțiunea de plajă, pentru că se uita la mine, în costumul meu de baie. Mă tot prindea, se făcea că mă bagă cu capul în apă și picioarele ni se încolăceau sub apă, iar el avea pielea de pe umeri ca mătasea și m-a tras lângă el și i-am simțit...
Atunci am ridicat privirea și am văzut Conacul dominând faleza, puțin mai departe. Toate ferestrele sclipeau. Mi-a trecut prin cap că Frankie ar fi putut să se uite și să ne vadă. Am întrebat dacă ne putem întoarce pe nisip.
Poate că m-a văzut când mă uitam la clădire, și când a ajuns pe plajă m-a

întrebat: „Și cum e casa mare? Nu se amestecă niciodată cu noi, țăranii.“
Stăteam cu degetele de la picioare în apă ca să ne răcorim, dar lăsam soarele să evapore umezeala pe restul corpului și i-am povestit. I-am spus despre pădure. Despre ce a făcut Frankie. Jake s-a minunat și a zis că e o idioțenie. M-am simțit bine să aud și pe altcineva că zice așa.
„Dar am crezut că am văzut una. Una dintre Păsări. Când culegeam ciuperci.“
„Ați cules ciuperci?“
„Da, acum câteva zile.“
Jake s-a ridicat în șezut: „N-aveau cum să fie ciuperci magice.“
„Dar arătau exact ca alea din poză.“
„Imposibil. Nu cresc decât toamna. Trebuie să ai încredere într-un băiat crescut la fermă. Ce ai găsit tu… e altceva.“
L-am întrebat ce.
„Habar n-am, dar ar trebui să ai grijă. Ciupercile te pot da peste cap.“
Mi-am amintit că Frankie le-a îngrămădit în sertarul noptierei și mi-a trecut un gând oribil prin minte, că le-ar putea încerca. Și chiar dacă lucrurile între noi sunt cam ciudate acum, i-am trimis imediat un mesaj: *Aruncă ciupercile!!! SĂ NU LE IEI! Ar putea fi dubioase.*
„Dar să știi că se înșală în privința Păsărilor“, a adăugat Jake. „Sunt reale. Numai că ele se bagă doar la chestii grave.

Pe-aici nu se petrec crime grave prea des. Ultima oară s-a întâmplat acum vreo cinci ani, cred. Un localnic se furișa noaptea pe lângă fete și se dezbrăca. Oamenii știau cine e, dar poliția nu l-a prins niciodată în fapt. Nu știu ce i-au făcut Păsările, dar l-au speriat atât de tare, că s-a cărat a doua zi dimineață și nu s-a mai întors niciodată. Casa lui încă e goală. Amica ta n-are de unde să știe... ea nu e localnică. Sunt lucruri pe care nu le poți înțelege dacă nu ești de prin partea locului. Nu e poveste de adormit copiii. Chiar nu vrei să le enervezi."

21 august 2010

Astăzi a fost și mai cald. Din toate punctele de vedere. Doamne, ce prostește sună, dar așa a fost.

Când eram iar pe plaja secretă, Jake a zis: „Hei, vrei să vezi ceva mișto?"

M-a dus înapoi spre faleză, dar pe la jumătatea plajei s-a oprit și a privit în sus cu ochii mijiți. L-am întrebat ce e și a zis că i s-a părut că ne urmărește cineva. Ne-am mai uitat puțin, dar nimic. Într-un târziu, a zis că poate i s-a părut.

Ce voia să-mi arate era o grotă. Mai mult un tunel, de fapt, care intra adânc în faleză. Era frig de-a binelea înăuntru după căldura de-afară, pe pereți curgea apă și mirosea a ouă; era puțin sinistru, dar cumva amuzant, cu el acolo. „În spate merge și mai departe. Te bagi?"

„Juri că nu m-ai adus aici ca să mă ucizi?" I-am întrebat așa, de distracție.
El a râs: „Îmi placi prea tare ca să fac așa ceva."
Atunci am devenit agitată de-a binelea, dar în cel în mai bun sens cu putință. M-a ridicat ca să pot vedea capătul tunelului și i-am simțit răsuflarea caldă pe ceafă. Cine-ar fi crezut că te poți excita așa tare într-o grotă rece și urât mirositoare? M-a lăsat jos, dar nu s-a mișcat când m-am întors cu fața la el. Pentru o clipă, am rămas lipiți unul de altul și vârfurile nasurilor ni s-au atins.
Nu știu cine a sărutat pe cine. Dar sigur eu am fost cea care și-a strecurat limba în gura lui. A scos un geamăt adânc și l-am simțit cum se lipește de mine. Și-a vârât mâinile în sutienul meu și am înghețat o secundă, căci nu mă gândeam decât la Hugo și la ce-a zis despre sânii mei. Numai că Jake a spus altceva: „Ești al naibii de frumoasă!"
Nu puteam decât să mă gândesc că o să-mi pierd virginitatea și că nu-mi pasă deloc. Apoi s-a îndepărtat de mine: „Ai auzit? Pași."
Era pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat. „O fi Nathan Tate. Sau mai rău, gemenii — oare știu de locul ăsta? Ori poate e Crevete. Știu că mai vine aici uneori."
S-a retras complet și a fugit spre intrarea în grotă: „Unde ești, nenorocitule?"

Atunci am auzit și eu pașii. Undeva deasupra noastră, deasupra plafonului grotei.
Jake s-a întors. „Cred că au fugit. Niște perverși. Mă îndoiesc că au văzut mare lucru. Nici măcar nu eram dezbrăcați. Încă."
Însă atmosfera se stricase.
„Hei, știu că sună siropos, dar vrei să luăm mâine seară niște pește cu cartofi prăjiți și apoi să ne ducem cu motoreta mea până la Seafarer Point? O să fie superlună. Se vede marfă de acolo."
Am izbucnit în râs: „Mă inviți la o întâlnire?"
„Da, cred că da."
M-am întors târziu la rulotă, cu pielea sărată și arsă de soare, cu un zâmbet tâmp pe chip. Am încremenit când am dat cu ochii de Frankie, care stătea pe un șezlong lângă părinții mei, cu o sticlă de cola în mână. Mama și tata râdeau la ceva ce povestea ea. Aproape că m-am răsucit pe călcâie ca să plec, când ea m-a strigat: „Hei, Alison!" Nu-mi amintesc să mă fi strigat vreodată pe nume.
Mama îmi zâmbea larg: „Nu-mi vine să cred că nu ne-ai prezentat-o pe Frankie până acum! Ne-a invitat pe la ea să bem ceva și să-i cunoaștem bunicii."
Mama vorbea cu glasul ei amuzant, un strop mai elegant decât de obicei,

pronunțând toate cuvintele cu multă atenție.
Frankie s-a ridicat și s-a apropiat de mine, șoptindu-mi la ureche: „Vreau să repar lucrurile, Vrăbiuță, te rog. Îmi pare rău. Ne-am distrat, nu? Chestia aia din pădure... trebuia să ne amuzăm pe seama ei, înțelegi? Dar acum pricep că am dat-o în bară. Am exagerat. Mi se mai întâmplă. Mi-e dor de tine. Ascultă, bătrânii se duc mâine seară la nu știu ce cină pentru boșorogi sau petrecere ori orgie, undeva pe coastă. Avem toată casa la dispoziție."
Frankie a întins mâna și mi-a atins brațul. „Ce zici? Facem un grătar mâine seară?" a întrebat, de data asta cu voce tare.
„Fabulos!" s-a entuziasmat mama. N-am auzit-o niciodată folosind cuvântul *fabulos*.
„Sunt sigură că lui Alison i-ar plăcea să meargă. Ai putea duce niște cârnați, iubito."
N-am scos un cuvânt. Mă gândeam la Jake, la pește cu cartofi prăjiți și la superlună.
Atunci, Frankie m-a privit fix și a rânjit: „Ah! Cu cât mai mulți, cu atât mai bine... adu-l și pe prietenul tău, dacă vrei. Pe prietenul tău secret."

BELLA

Aș putea să arunc jurnalul în mare, să-i las tainele să se risipească în neant. Aș putea să urc înapoi pe faleză și să merg în direcția opusă, spre Tome. Aș putea să iau trenul spre Londra și să uit de tot. Mă aflu la o răscruce, așa cum am fost într-o noapte de vară acum 15 ani.

Parcă în semn de răspuns, briza răvășește paginile jurnalului din poala mea până rămâne deschis la ultima pagină. La harta desenată cu pixul. Un X marchează locul.

Nu. Nu mai pot lăsa asta să supureze în mine. De aceea sunt aici. De aceea m-am întors.

Merg grăbită pe cărarea care merge pe lângă șosea, lângă ferma Seaview, când văd pe cineva că deschide poarta. Mă opresc brusc, cu inima mai-mai să-mi iasă din piept, și abia dacă reușesc să mă lipesc de gardul viu, unde sunt cât de cât ascunsă. Nu pot sta față-n față cu cineva care iese din locul ăla. E un tânăr înalt și lat în spate, cu picioare lungi, care merge pe bicicletă și la început cred... cred...

Gândurile mi se învălmășesc, după care se risipesc în toate direcțiile. Mă chinui să respir și să găsesc un sens în toate astea. E prea tânăr. Pare să aibă aceeași vârstă ca acum 15 ani. Apoi se întoarce în direcția mea — futu-i, mă lipesc și mai tare de

gardul viu — și îmi dau seama că nu e el. Normal că nu e.
Totuși, îl cunosc pe băiatul ăsta. Pe neașteptate, o mulțime de lucruri se leagă. De ce am fost atât de atrasă de barmanul Eddie în prima seară. Senzația ciudată de familiaritate. De ce mi-am pierdut orice urmă de bun-simț și am încercat să-l seduc.
E fratele lui. E fratele lui mai mic.

FRANCESCA

Ziua de azi va fi un triumf.

E ziua ospățului de solstițiu, punctul culminant al weekendului nostru de inaugurare. Și va fi perfect.

Mă duc la fereastră și o deschid larg, scăldându-mă în căldură și lumină. Aerul fierbinte pătrunde înăuntru, încărcat de mirosul sărat al mării și de parfumul florilor. Sinceră să fiu, dacă l-aș putea îmbutelia, ar fi un *hit*. Poate ar trebui să studiez posibilitatea asta — următorul produs al gamei noastre de *wellness*.

Pe peluza de sub geamul nostru văd personalul cum aleargă dintr-o parte într-alta, fixează parii pentru felinare, ridică scena pentru spectacolul muzical, clădește vatra pentru țepușele pe care o să fie friptă carnea, întinde trei mese lungi la câțiva metri de marginea falezei. Aranjamentele pentru mese vor fi așezate imediat: femeia care le-a proiectat (cu tema „corn al abundenței în miez de vară") e un geniu. Nu-i place să discute despre ceilalți clienți ai ei, pentru că este extraordinar de discretă, dar haide să spunem că i-au scăpat accidental numele *Amal* și *Como*, în timpul ședinței de brainstorming centrată pe viziunea mea.

Simt un fior de nerăbdare când îmi imaginez priveliștea de care se vor bucura oaspeții mei în timp ce se vor veseli:

soarele cufundându-se în valuri și uluitoarea formațiune calcaroasă a Mâinii Uriașului. Am creat ceva cu adevărat unic aici. Am lăsat în urmă umbrele trecutului și am invocat un nou viitor pentru mine și pentru locul ăsta.
Ah! Iată și sculpturile în lemn de salcie, duse pe umerii lați ai băieților din echipa de grădinărit. Probabil piesele mele de rezistență, care vor crea o scenă forestieră magică unde oaspeții se vor putea plimba în timp ce sorb din cidrul bun și ascultă primele acorduri muzicale.
Jos, totul este aurit în soarele dimineții — nu-ți vine să crezi o scenă de o asemenea perfecțiune. Întruchiparea ideii de *păgânism șic*. Întotdeauna m-am priceput să creez experiențe memorabile. Și să dau petreceri. Am avut câteva aici și când eram adolescenți. Bineînțeles, pe-atunci era cu totul altceva. Un grătar, niște boxe, piscina. Un pic de prosteală de copii. Dar principiile de bază sunt aceleași. În loc de sucuri amestecate cu alcool o să avem cidru de calitate, în loc de cârnați la grătar o să avem carne la proțap (porcii ascultă muzică de Bach și sunt hrăniți cu ghinde alese manual) și în loc de cântece la boxele mele portabile o să avem muzică live. Am fost foarte secretoși în privința interpreților — ca să nu lăsăm pe nimeni să anunțe presa și pentru că la Conac nu

ne lăudăm cu astfel de lucruri —, dar diseară ne vom bucura de genul de talent pe care te aștepți să-l vezi pe scenele principale din Glastonbury. Toți *ne-au implorat* să fie incluși!
Cu siguranță vom ajunge în topul celor de la Condé Nast. Ba nu, *vom distruge* concurența, o vom sfărâma în picioare…
Sunt atât de încântată!
Și surprinzător de calmă. Sau poate nu atât de surprinzător, având în vedere cât de mult am lucrat cu mine de-a lungul anilor. Pe vremuri, aș fi văzut negru în fața ochilor după ce am urmărit azi-noapte în depozitul cu vinuri. M-aș fi lăsat copleșită, mi-ar fi întunecat judecata. Acum știu că e mult mai bine să-ți păstrezi mintea limpede.
Adevărul este că am nevoie de amândoi deocamdată: de Owen pentru proiectul „Căsuța din copac", iar de Michelle ca să pregătească festivitatea de la noapte. Am nevoie de sârguința și de atenția ei pentru detalii. Cu toate astea, dezamăgirea este mare. *Detest* ca oamenii să mă dezamăgească.
În fine, nu contează. Astăzi, nimeni și nimic n-o să-mi facă Mercurul retrograd.
Închid ochii ca să mă bucur și mai mult de căldura noii zile pe fața mea. Dumnezeule, e cald. Să sperăm că n-o să fie *mult* mai cald. Parcă pentru a-mi răspunde, simt

cum arșița se domolește puțin. Strălucirea trandafirie care trece prin pleoape se întunecă. Eu am provocat asta? Deschid ochii. Ceva umbrește soarele. Cineva din staff arată spre cer.
Îmi ridic privirea. Deasupra au apărut nori de furtună negri, imenși. Imposibil. Trebuia să fie perfect senin astăzi. Nicăieri — nici în prognoză, nici în invocările mele — nu era așa. Mă holbez la ei, încercând să-i fac să se împrăștie.
Totuși, felul în care se mișcă și se schimbă... nu sunt nori obișnuiți. Îmi duc mâna streașină la ochi și mijesc ochii. Și acum văd că sunt...
Păsări.
Care întunecă văzduhul. Care acoperă lumina soarelui. Care saturează aerul. Roiuri negre care se rotesc. Sunt peste tot pe unde mă uit: vin în valuri, se ridică împreună, vârfurile aripilor li se ating în zbor, se așază pe peluză până când abia mai văd un fir de iarbă printre trupurile lor negre. Aterizează și pe mese, pe spătarele scaunelor, pe sculpturile din lemn de salcie. Arată ca o revărsare imensă de smoală. Acum ajung și sunetele la mine: croncăniturile și țipetele devin un zgomot tunător. Brusc, nu-mi mai aud nici măcar gândurile. Mă duc să închid fereastra ca să nu le mai aud și, chiar atunci, una dintre ele zboară direct în geam, se lovește cu o

bufnitură și e aruncată înapoi. Imi scapă un țipăt scurt.
Bâjbâi după telefon. Am nevoie de Michelle. Trebuie să rezolve *imediat*. Îi apăs numele pe ecran cu putere, țin strâns telefonul lângă ureche și aștept. Nu răspunde. *De ce naiba nu răspunde?*
Firește că mă interesează armonia cu lumea naturală, dar am și eu limitele mele. Ce se întâmplă nu pare natural deloc. Pare personal. Parcă m-ar bântui.

BELLA

Fratele lui. Fratele lui Jake. Am un șoc când mă gândesc așa la Eddie. O senzație de presiune. O aducere-aminte despre ce am pierdut. Despre ce mi-a luat ea.

În timp ce merg spre poarta Conacului, îmi dau seama de sunetul din spatele meu: huruitul înfundat al unui utilaj greu. Mă întorc și văd un excavator galben și o dubă albă urcând încet pe drum spre mine. Probabil că vin pentru lucrările de la marginea pădurii: motivul pentru care am primit o asemenea reducere la cazare.

Cât mă uit la ele cum se apropie, îmi vine o idee. E în același timp atât de nebunesc de îndrăzneață și de simplă, încât pare inevitabilă. Inima începe să-mi bată foarte repede.

Deschid jurnalul. Cu mâinile tremurând, răsfoiesc până la harta desenată cu pixul de pe ultima pagină, ca să mă asigur. Apoi mă întorc și pornesc spre excavator, ridicând mâna să le arăt direcția.

Un X marchează locul.

EDDIE

— E cam sinistru, spune Ruby, în timp ce urmărim sutele — miile? — de păsări care se strâng pe peluze.

Abia dacă mai vezi iarba din cauza lor. Eu, Ruby și alți câțiva colegi am fost chemați să ne ocupăm de ele.

— Ai mai văzut așa ceva?

Clatin din cap, nu. Știu ce vrea să spună, *este* sinistru. Arată ca o armată din *Urzeala Tronurilor* adunându-se înainte de o bătălie.

— Te simți bine, Eds?

Ruby mă urmărește cu atenție.

— Hmmm... da.

Mă gândeam la scena de azi-noapte din pădure. La mantia și masca pe care le-am găsit acasă. La tatăl meu și la faptul că face parte din grupul lor. Iar acum, păsările astea reale care se poartă într-un mod atât de nefiresc...

Dar nu pot să-i povestesc lui Ruby nimic din toate astea, așa că îi spun doar:

— Parcă s-a făcut un film în care păsările se apucă să atace oamenii, nu? Sigur e celebru. Vechi, dar cunoscut. Dar nu-mi aduc aminte cum se cheamă.

— Se cheamă *Păsările*, Eddie, zice Ruby dându-și ochii peste cap. Iar povestea originală e mai bună.

Încuviințez de parcă aș ști despre ce vorbește. Întotdeauna mă simt cam prost

pe lângă Ruby.
— În fine, hai să rezolvăm, adaugă ea.
Pornim împreună pe peluză. Încercăm să țipăm și să batem din palme, dar păsările nu par deloc speriate de noi. Abia dacă se mișcă puțin când trecem printre ele. Se uită la noi într-un fel care nu-mi place deloc. Au ciocuri și gheare foarte ascuțite. Mă întreb cum se termină filmul ăla.
Din senin, se aude un *bang!* puternic și tresărim amândoi. Francesca Meadows a ieșit ca o furtună pe ușa principală a Conacului. Are părul ciufulit și lăsat pe spate și e îmbrăcată într-o rochie de mătase lungă, care s-ar putea să fie o cămașă de noapte elegantă, fiindcă are culoarea pielii și cam vezi prin ea, deși mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez (Nu cred că e profesionist să verifici sfârcurile șefei tale). În plus, e desculță.
Îi surprind privirea lui Ruby care parcă spune: *Ce dracu'?* O parte din mine ar vrea să chicotească, dar o altă parte e tulburată, pentru că e cât se poate de ciudat. Păsările Nopții n-au cum să facă *așa ceva*, nu? Ar însemna magie neagră ori chestii asemănătoare.
Ne uităm cum Francesca Meadows se repede în mijlocul stolului și începe să dea din mâini haotic, încercând să le sperie. Nu pare să observe sau să-i pese că poalele rochiei se târăsc pe pământ și se mânjesc

de găinațul verzui care-i pătează și tălpile. Când se apropie de ele, grupuri de trupuri negre pline de pene se ridică în aer, se răsucesc și se învârt în jurul ei ca niște tornade în miniatură, după care revin pe pământ. Francesca scoate un țipăt de furie, care se combină cu croncănitul păsărilor și începe să dea cu piciorul în ele, *apoi* se repede spre ele cu mâinile — aproape ca și cum ar încerca să le prindă în zbor. Am sentimentul oribil că, dacă reușește să pună mâna pe una, ar putea s-o rupă în bucățele.

— Dumnezeule! șoptește Ruby, aproape îngrozită. Și-a ieșit din minți. *Știam* eu că aerul ăsta de prințesă yoghină e doar o prefăcătorie...

Vocea i se frânge când Francesca Meadows se întoarce să se uite la noi. Are picături de salivă la gură, care-i curg pe bărbie. Probabil că una dintre păsări a zgâriat-o cu gheara, pentru că e mânjită de sânge deasupra sprâncenei. La subsuorile cămășii de noapte din mătase i-au apărut pete întunecate de sudoare. Gâfâie vizibil.

Eu și Ruby am rămas încremeniți la doar câțiva metri de ea. Când se întoarce spre noi, urmează un moment când ne holbăm unii la alții. Ruby mă înghiontește și începem amândoi să ne mișcăm din nou printre păsări, încercând să le alungăm, în

timp ce Francesca Meadows face un fel de dans de luptă nebunesc cu ele.
— Stai! Par să mănânce ceva, nu? îmi atrage Ruby atenția.
Ruby face un pas și se lasă pe vine ca să vadă mai bine.
— Da! Cred că sunt semințe.
Se apleacă și mai mult și culege un pumn ca să-mi arate.
— Cineva le-a împrăștiat peste tot. Pe toate peluzele. Fir-ar să fie... De-aia sunt aici. Nu e o ciudățenie a naturii.
Mă gândesc din nou la siluetele cu mantii din pădure.
La masca ascunsă acasă.
Cineva a pus la cale toată povestea.

OWEN

Îmi iau rezerva de tutun din zid. Scapăr un chibrit de fâșia neagră a cutiei. Mă bucur ca atunci când eram cu copil, cu ani în urmă. Sentimentul de control, invocarea flăcării din nimic. Așa am făcut și înainte să plec de tot din Tome împreună cu tata, când am aprins chibritul ăla și l-am aruncat într-o băltoacă de benzină pe care o scosesem din rezervorul bărcii de pescuit. Am privit focul ridicându-se rapid spre bușteniii vechi și apoi pe acoperișul de stuf de la Cuibul Ciorii, care a izbucnit într-o flacără imensă din care săreau scântei. Cârciuma era inima întregului ținut. Locul unde se strângea toată lumea. Oamenii care mă hărțuiseră, care îmi judecaseră și îmi plânseseră de milă familia. Puteau să ardă cu toții.

În timp ce priveam, am trăit ceva nou. M-am simțit puternic pentru prima dată în viața mea.

Acum, trăgând din țigara rulată, o iau pe aleea care duce în pădure. Dintr-odată par să fie păsări peste tot. Le văd ridicându-se de pe cele mai înalte ramuri ale copacilor, alăturându-se celor care acoperă deja cerul. Parcă ar acționa ceva diabolic aici. Mă adun. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu sunt superstițios. Tata era, și exact de-asta nu sunt și eu. Tata, fie-i țărâna ușoară, n-ar

fi fost deloc încântat de așa ceva. Ar fi zis că e semn rău.
Sesizez și un alt sunet printre țipetele păsărilor. Mă opresc brusc pe alee și rămân nemișcat, ascultând. Jur că aud zgomot de utilaje grele venind din adâncul pădurii: scrâșnetele și sunetele stridente inconfundabile ale lucrărilor de excavare. Dar e imposibil. Nu trebuiau să înceapă până diseară. Oamenii ăștia nici măcar nu știu unde trebuie să sape.
Totuși, ce aud îmi sugerează exact contrariul. O iau la fugă pe aleea șerpuită care merge în zigzag printre cabanele forestiere, simțind nevoia imperioasă să aflu ce se petrece.
Cum mă așteptam, când dau năvală în luminiș, văd brațul articulat al excavatorului ridicându-se plin cu pământ.
Ce naiba?
Chiar *au început*. Și nu numai că au început fără permisiunea mea, dar au și început să sape unde nu trebuie, la vreo 30 de metri depărtare. O iau iar la fugă, fluturând mâinile deasupra capului și strigând ca să le atrag atenția, dar văd că și omul de jos, și cel din cabină sunt cu spatele la mine, concentrați la ce fac. Când mă apropii, îmi dau seama că au săpat deja o groapă măricică. Fălcile de metal se

ridică, lăsând să se scurgă o cupă enormă de pământ și iarbă.
Dau din mâini ca nebunul ca să-l avertizez pe operator, dar el *tot* nu mă vede. Aruncă încărcătura în mormanul tot mai înalt de lângă el, apoi activează controalele ca să coboare din nou cupa.
În cele din urmă, muncitorul de jos mă aude probabil strigând, pentru că se întoarce și se uită cum vin în grabă spre ei. Îi face semn și colegului său și, în sfârșit, excavatorul se oprește.
— Ce naiba faceți? N-ar fi trebuit să vă apucați de lucru! Iisuse Cristoase, nici măcar nu săpați unde trebuie! Ce dracului se petrece aici? urlu la ei.
— A venit șefa să discute cu noi, spune el defensiv.
— *Eu* sunt șeful! zbier.
— Ea ne-a zis că e proprietara.
— *Francesca* v-a zis să începeți?
— Da. Francesca Meadows. Așa a zis. Șefa.
Mă ia cu amețeală. Francesca e încă în pat. Cel puțin așa cred... dar n-ar fi prima dată în ultima vreme când se furișează afară fără nicio explicație.
— Ne-a cerut să începem să săpăm aici. Nu-i așa? îl întreabă pe colegul lui din cabină, care se apleacă în afară și încuviințează.
— Da. A zis să-i dăm bătaie. Și ne-a arătat exact unde.

Mă holbez la groapă.
— Dar nu e locul corect. Ar trebui să fie acolo — unde sunt tăiați copacii ăia. Sunteți siguri că așa v-a spus?
— Mie-n sută.
Muncitorul de jos își încrucișează brațele.
— Doamna părea *foarte* sigură ce vrea. Avea și un fel de hartă.
*
E al naibii de ciudat. Habar n-am ce se întâmplă, dar nu-mi place deloc.
— Ascultați, le zic. Trebuie s-o sun pe Francesca.
Fac un semn spre excavator.
— Opriți nenorocirea aia! Orice lucrare se oprește până spun eu, OK?
Cei doi se uită unul la altul, ridică din umeri și încuviințează.
— Cum spuneți, șefu', mă asigură tipul de jos.
Poate nu e chiar sfârșitul lumii. Au scurmat puțin locul, atâta tot. Nu-i nimic ce să nu poată fi reparat. Doar că e o pierdere de vreme idioată. Dar nu asta mă sâcâie. Ci bizareria situației.
Încerc să o sun pe Francesca, dar semnalul e destul de prost. Mă întorc spre clădirea principală până prind două liniuțe, dar nu-mi răspunde când o sun. Deschid aplicația de urmărire și aștept puțin să apară punctul care sclipește. Uite-o: afară, pe peluza din fața Conacului.

Alerg din nou spre muncitori.
— Cum arăta? întreb. Femeia care a vorbit cu voi.
— Păi...
Cei doi se privesc și rânjesc unul la altul. O găseau atrăgătoare. Primul tușește.
— Blondă, la vreo 30 și ceva de ani.
O iau din nou spre casă și încerc iar să o sun. Nu răspunde, așa că închid. Va trebui să mă duc și să discut cu ea. Însă unul dintre muncitori se apropie de mine cu pași mari.
— Șefu', spune el, aproape scuzându-se. E ceva acolo unde am săpat. Poate vreți să veniți să aruncați o privire.
Sfinte Sisoe! îmi zic în sinea mea. *Acum ce mai e?*
Mă întorc cu el spre copaci. Mă uit în groapă. Nu văd nimic la început, doar resturi și rădăcini rupte, pietre și pământ. Apoi deslușesc o culoare care n-are nicio noimă: o dungă lungă de un albastru aprins. Mă aplec ca să văd mai bine. Arată ca o prelată, ca o folie de plastic care iese din pământ. Posibil să fi învelit ceva — un obiect mai mare, încă ascuns în pământ.
Mă îndrept de spate și încerc să înțeleg senzația de tulburare. E doar un material. Poate că nu e nimic. Totuși, nu-mi place deloc. Simt o furnicătură la baza craniului. O groază animalică. Fiindcă sunt sigur că

orice-ar fi acolo în groapă, nu e lipsit de importanță.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

Detectivul-inspector Walker discută cu echipa de pompieri, verificând dacă n-au mai fost găsite și alte victime în Conac, când se apropie de el un polițist în uniformă.

— Am mai găsit și altceva în pădure, șefu'. Cred că o să vreți să veniți să aruncați o privire.

Walker o lasă pe Heyer să se ocupe de ce se întâmplă pe peluză, iar el și Fielding îl urmează pe polițist spre pădure, pe o alee care șerpuiește printre niște cabane de lemn.

— Acolo stau oaspeții, spune Fielding, arătând cu capul spre ele. Zici că sunt niște cuști pentru iepuri mai mari, nu? *500 de lire pe noapte.*

Bărbatul pare să sufere când rostește suma.

— Nevastă-mea mă tot bătea la cap să rezervăm și noi una pentru aniversarea de zece ani. Dă-mi Premier Inn în orice clipă. Dacă țin musai să mă spăl afară, pot să pun o cadă în curtea din spate...

Walker abia dacă-l ascultă. Privește copacii. Revine cu picioarele pe pământ când îl aude pe Fielding:

— Ciudat...

— Ce?

— N-o să mai stea nimeni în ele acum, nu? Niciodată. Asta trebuie să fie un soi de

record. Un hotel deschis doar un weekend. Aproape au ajuns la pădure, când Fielding se uită la Walker și se încruntă.
— Vă e frig?
Probabil că l-a surprins când s-a cutremurat involuntar.
— Nu, răspunde Walker. Doar că e mai răcoare în partea asta. Probabil din cauza umbrelor mai lungi.
— Nu mă băgați în aceeași oală. Eu transpir ca un porc. Dar cel puțin nu mai e așa cald ca ieri. A fost ieșit din comun. Nefiresc.
Crengile copacilor de la marginea pădurii se agită brusc și cel puțin 50 de păsări negre se ridică în aer cu un croncănit răutăcios.
— Iisuse!
Walker izbutește de data asta să-și stăpânească fiorul.
— Multe legende despre locul ăsta, spune Fielding când intră în pădure. Probabil că unui londonez i se par niște idioțenii. Dar trebuie să recunoașteți că are o atmosferă aparte.
— Așa e, încuviințează Walker, ai dreptate.
Curând, trec printr-un luminiș unde au fost doborâți recent mai mulți copaci, iar buturugile sunt încă umede. La 50 de metri în față, Walker vede un mic grup de polițiști care întind banda galbenă de delimitare a perimetrului. În zona

delimitată, zărește ceva care arată ca o umbră întunecată pe pământ. Când se apropie, se dovedește că e o adâncitură. Lungimea și adâncimea gropii dreptunghiulare pot fi recunoscute de oricine.
Walker simte că respiră ceva mai greu.
— Aici e, spune Fietding și grăbește pasul.
După câțiva pași, Walker poate să vadă groapa întunecată de formă neregulată, săpată de fălcile unui utilaj masiv. Polițiștii se dau la o parte să le facă loc. Și deși e aproape pregătit pentru ceea ce urmează să-l întâmpine, trage aer adânc în piept când se apropie.
Îl lovește mirosul puternic de pământ proaspăt săpat: o poveste secretă care tocmai a fost scoasă la suprafață.

SOLSTIȚIUL
FRANCÉSCA

Felul în care se holbează la mine păsările, cu ochii lor negri strălucitori. Răutatea lor. Cunoașterea. Ca și cum ar putea vedea în sufletul meu. Mă gândesc la silueta pe care am văzut-o în vasul de piatră și la balivernele înșirate de bunelul spre sfârșitul vieții. Îmi duc mâna la obrazul care mă ustură și văd sânge pe buricele degetelor. Simt groaza prelingându-se în mine.

Apoi o văd pe Ruby, recepționera, care ia ceva de pe pământ și apoi îl lasă să i se scurgă printre degete. Mă uit la iarbă, de data asta cu atenție acolo unde înainte nu văzusem decât păsările și negura propriei frici, și acum văd semințele împrăștiate pe jos. Groaza mi se schimbă pe loc în furie.

Cineva încearcă să mă saboteze. Pe mine și tot ce am creat. E Vrăbiuța, sunt convinsă.

— Michelle! Du-te și caut-o pe Michelle. Acum! îi zic gâfâind lui Ruby.

Apare după câteva minute, enervant de imaculată cu cămașa ei albă și fără niciun fir de păr deranjat.

— Francesca, spune ea binevoitoare, privindu-mă rapid din cap până în picioare. Te simți... bine?

Arată spre fruntea mea.

— Ai... ăăă... ai ceva acolo.

— Păsările, șuier. Vreau să dispară, *acum*.

— Sigur. După cum observi și tu, personalul își dă toată silința…
Mă uit la fața ei încrezută și banală. Cum a putut Owen? *Brr.* Simt cum mă străbate încă un val de mânie.
— Pentru numele lui Dumnezeu, javră proastă ce ești! Nu-i suficient. Vreau *toți* membrii staffului aici! Vreau să dispară *toate* nenorocitele astea de păsări! Chiar nu pot să am încredere în nimeni să-și facă treaba ca lumea?
Se așterne o tăcere uluită. Simt cum restul angajaților se holbează la mine. Am senzația ciudată că și eu însămi mă privesc de undeva de deasupra. Treptat, ceața începe să se risipească. Asta nu e Francesca Meadows. Francesca Meadows nu vorbește niciodată așa — nici măcar în capul ei. E ca și cum Francesca și-a pierdut controlul și l-a preluat pentru scurt timp altcineva.
Inspir adânc. Expir prelung.
— Dumnezeule! spun voios. Cred că trebuie să fac o pauză. Ha, ha! Mă doboară presiunea zilei ăsteia. N-are nicio legătură cu tine, Michelle.
Nu îmi cer iertare de fapt, fiindcă mi-a spus cineva odată că ar însemna să-ți recunoști vina și e periculos să fii în situația asta. Mă simt epuizată și tremur toată.
— Las' pe mine, Francesca, zice Michelle calmă. Rezolvăm îndată.

Cristoase, cât e de eficientă! Aproape că-mi doresc să o pot păstra.

OWEN

Săpăm în tăcere.

Am reușit să mai dăm deoparte din pământul de pe prelată. Unul dintre muncitori a coborât în groapă și folosește o lopată, aruncând pământul afară. Se vede tot mai mult din prelata albastră, a cărei culoare pare strălucitoare în umbra întunecată a copacilor.

Avansăm lent, dar se conturează o formă. E destul de lată și lungă. O umflătură în interior. Îmi tot vine în minte un cuvânt prin care s-o descriu, dar îl tot alung. Nu-i nevoie să mă pripesc și să trag concluzii nebunești...

Și apoi zăresc o mică ruptură în plastic, care lasă să se vadă ceva neted, de un alb cenușiu.

Atunci decid să ascult premoniția care a prins formă în mintea mea.

— Mă ocup eu mai departe, le spun muncitorilor.

Îi plătesc pe amândoi și le spun să lase excavatorul și să se întoarcă a doua zi. Încerc să mă port ca și cum n-ar fi mare lucru. Au fost deja plătiți, dar le dau niște cash în plus. Mult mai mult. Aruncă o ultimă privire în groapă, dar par să fie mulțumiți că pleacă.

Fac restul singur. În sfârșit, tot pământul de pe prelată e curățat. Trag aer adânc în piept și, cu degete neîndemânatice, mă

aplec și deznod frânghia cu care e legată. Se desface surprinzător de ușor, de parcă aștepta de mult timp să-și dezvăluie secretele.

Iisuse Cristoase!

Nu-mi pot desprinde privirea. E foarte familiar — în genul costumelor de Halloween și filmelor de groază. Totuși, nu sunt sigur că am mai văzut vreodată un schelet uman întreg. Când mă gândesc că asta e tot ce rămâne după noi...

SEARA OSPĂȚULUI

BELLA

Un concert de voci vesele afară: mă uit pe fereastră și îi văd pe ceilalți oaspeți părăsind cabanele ca să se alăture festivității, îmbrăcați în alb. În lumina aurie, caldă, par niște fantome care ies dintre copaci. Acorduri muzicale plutesc dinspre peluzele din față. Trebuie să mă duc și eu.

Mi-am petrecut ultimele câteva ore ascunsă între pereții umezi ai cabanei, îngrețoșată de ceea ce pusesem în mișcare. Așteptând, tremurând de nerăbdare să se întâmple ceva. Zarvă, sirene, poate girofaruri pe aleea principală. Simțind că trebuia să rămân aproape, dar incapabilă să mă apropii mai mult.

Până acum însă... nimic. Oare greșisem locul? Nu, sunt convinsă că acela e locul.

În timp ce mă îmbrac cu un costum alb din olandă — tot de închiriat, evident —, îmi amintesc să mă pregătesc și pentru altă petrecere. Pentru o clipă, fetița din mine pare atât de aproape, încât aș putea să mă aplec spre ea, prin timp, ca să-i șoptesc la ureche. Îmi așez coronița de salcie pe cap. Brusc, o umbră grotească umple peretele din fața mea: o siluetă întunecată care are, în loc de cap o mască uriașă de Meduză. Trebuie să mă întorc ca să mă asigur că umbra îmi aparține. Mă uit în oglindă. Sub bordura verde, ochii mei sunt întunecați,

fără pupile aproape: ochii unui prădător. Arăt ciudat. Ca o membră a unui cult păgân, o fanatică. Clar nu semăn deloc cu mine. Bun. Fiindcă în noaptea asta trebuie să păşesc în afara mea, să devin ceva mai mult decât sunt. Trebuie s-o las în urmă pe copila înspăimântată din trecut. Încerc un zâmbet, doar ca să verific efectul. Contrastează oribil cu privirea mea. Parcă aş fi un membru al familiei Manson în boxa acuzaţilor. Îmi dezvelesc dinţii. Mult mai bine.

les din cabană şi merg invers decât oaspeţii care se îndreaptă spre peluze. Felinarele au fost aprinse de-a lungul aleilor, iar pietrişul e presărat cu flori sălbatice de toate culorile. O iau pe poteca şerpuită spre pădure, până văd excavatorul galben-strălucitor aflat încă în poieniţă, cu cupa încremenită deasupra solului. Nu se vede nimeni. Întreaga scenă pare abandonată.

Mă duc mai aproape, cu inima sărindu-mi în piept. De săpat, clar au săpat: văd forma întunecată a golului din pământ. Mă apropii mai mult şi aproape că mă sufoc. N-ar fi exclus să vomit. Dar mă silesc să înaintez. Mă silesc să mă apropii de marginea gropii ca să văd şi…

Nimic. E gol. Mă uit cu atenţie în groapă. Oare am greşit? Dar eram foarte sigură. Firește, după atâta timp…

Nu. E ceva acolo. Ceva lăsat în urmă, sclipind pe fundul gropii: o străfulgerare argintie strălucitoare pe pământul negru. Mă las în genunchi și mă sprijin în mâini ca să văd mai bine. A trecut multă vreme, dar aș recunoaște oriunde acest accesoriu: în amintirile mele, e asociat îndeaproape cu cel care-l purta. Mă las pe burtă și întind mâna în groapă să-l smulg și mă cutremur când degetele cuprind metalul rece.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

22 august 2010, ora 19:00

Grătar la Frankie în seara asta. I-am spus și lui Jake despre invitație. Și cum, în ciuda tuturor lucrurilor, simt că îi datorez această ultimă noapte, după ce mi-am petrecut acolo toată vara. Ca o încheiere de capitol sau ceva de genul ăsta. Apoi, nu o voi mai vedea niciodată.

„Eu, unul, i-aș zice să-și vadă de treabă. Nu-i datorezi nimic", a zis el. Apoi a ridicat din umeri și a spus: „Dar, hei, dacă e important, putem merge să stăm puțin." Apoi a rânjit: „Și cred că mi-am cam dorit întotdeauna să arunc un ochi dincolo de porțile alea. Să văd cum trăiesc ceilalți."

Sunt puțin îngrijorată că-l aduc pe Jake (dar clar nu vreau să merg fără el). Nu pot să nu mă gândesc la ce-a zis Frankie. Despre accentul lui, despre lanțul de argint „banal" etc. Oare o să-l ia la mișto? O să fiu jenată de el? O să-l plac mai puțin? Îh! Știu cât de superficial sună. Dar pentru asta există jurnale, nu?

Pe deasupra, acum o jumătate de oră, am ieșit din corpul cu dușuri și am dat peste Cora. M-a șocat atât de rău, că mi-am scăpat șamponul. Părea foarte agitată: „Hei! Te căutam. Putem vorbi?"

Am crezut că vrea să mă înfrunte, că am văzut-o în biroul bunelului. Dar ea n-a zis

decât:
„Știi, mi-a plăcut mult să-mi petrec timpul cu voi. Habar n-aveți ce tare mi-a plăcut. Doar să pălăvrăgim despre tâmpenii, fără nicio grijă pe lume. Nu prea am parte de așa ceva. A fost grozav, nu?"
Am zis că da, deși pentru mine n-a fost așa plăcut tot timpul.
„Și am nevoie de jobul ăla de făcut curat. Nu-s așa multe pe-aici. Fetele ca noi nu prea au de ales, de obicei."
Cred că se referea la mine, de parcă am fi amândouă în aceeași barcă.
„Am trimis mesaje și am scris și așa mai departe, dar nu știu dacă Frankie a primit ceva. Poți să vorbești tu cu ea? Pentru că tu erai, nu? În pădure."
Rahat. Înseamnă că m-a văzut.
„Știi că nu s-a întâmplat nimic, nu? N-aș face niciodată așa ceva. Dar încercam și eu să merg înainte cu arta. Frankie mi-a spus că vorbise cu el, dar după aia..."
Cora a ridicat din umeri: „Așa că am zis să întreb direct. Și presupun că boșorogii ăștia își imaginează că pot, știi tu, să te atingă... pe brat, pe spate, pe fund. Dar n-a fost nimic mai mult. Jur. Mă crezi, nu?"
Am dat din cap, deși nu știu dacă o cred. Nebunia e că, oricum ar fi, nu-mi pasă. Chiar dacă momentul din pădure a fost acum o săptămână, mă simt o persoană complet diferită. De când cu Jake,

bănuiesc. Eul de dinainte pare o fetiță prostuță, geloasă.
M-am uitat la Cora și mi-a părut rău pentru ea. M-am simțit și vinovată pentru că și-a pierdut jobul din cauza mea. I-am povestit despre planurile din seara asta. Am zis că poate vine puțin mai târziu, când Frankie se mai relaxează. A fost atât de recunoscătoare, că m-a făcut să mă simt și mai prost. Nu cred că Frankie se mai poate răzgândi. Totuși ieri era altfel în camping cu mami și tati, așa că de ce nu?
Oricum, Jake vine să mă ia la ora 20 și fac un efort. Mi-am pus rochia de mătase galbenă Miss Selfridge. Nu pot să-mi pun sutien pe dedesubt, așa că o să-mi iau pe deasupra geaca de blugi decolorată, ca să nu-și iasă tata din minți. Am împrumutat cutia de farduri No.7 a mamei și m-am dat cu dermatograf negru. Vreau să-l las mască. Și poate nu stăm decât puțin. Când n-o să mai pară nepoliticos, o să ne cărăm pe furiș împreună. Ne ducem pe faleză și ne uităm la superlună...
Ultima noapte adevărată de vară.

EDDIE

— Clar îți amintește de *Midsommar*, comentează Ruby, uitându-se la oaspeții care au ajuns deja pe peluze, cu hainele lor albe și coronițe pe cap.

Eu și Ruby le servim cidru în pahare de șampanie când trec pe sub o arcadă din ramuri de salcie și se alătură grupurilor de pe iarbă.

Este atât de cald, încât gheața din lăzile cu sticle de cidru s-a topit deja. Îmi tot imaginez cum ar fi să-mi torn în cap apa înghețată care rămâne.

— Nu-mi vine să cred că ne pun să purtăm chestiile astea nenorocite! adaugă Ruby, arătând spre costumația ei: cornițele și robele verzi largi pe care tot personalul trebuia să le poarte.

Pe ea arăta ca într-o prezentare de modă. Eu sunt îngrijorat în principal să nu mi se vadă părțile intime, pentru că materialul e destul de subțire și briza îl tot lipește de mine. Îmi amintește că în școală am jucat rolul unuia dintre Băieții Pierduți din *Peter Pan* și a trebuit să port o pereche de colanți care-mi erau mici. Tata părea să creadă că a fost unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-a văzut vreodată. Țin minte pentru că tata nu râdea niciodată cu adevărat. Ceea ce mă duce cu gândul la ce am găsit dimineață. Tata, una dintre Păsările Nopții.

— Te simți bine? mă întreabă Ruby, privindu-mă. Eds? Te uitai în gol.
Înainte să pot răspunde — *chiar* mă simt bine? — se apropie de noi un cuplu, iar femeia arată spre tava mea cu băuturi.
— Conține sulfiți?
— Ăăă... e cidru, răspund.
Ruby își dă ochii peste cap, imediat ce perechea se îndepărtează (au luat fiecare câte un pahar oricum).
— Nu așa răspunzi, Eddie. Spui: nu, sigur că nu, nu permitem existența niciunui sulfit banal și rău aici, zâmbește ea.
— N-am cum! Ar putea avea cine știe ce reacție.
— Eds, îți garantez că acum câțiva ani ar fi întrebat dacă e fără gluten. Sulfiții sunt mai la modă în ultima vreme. În plus... oare chiar ar fi o tragedie? Unul din ăștia mai puțin?
Ruby își încrețește nasul.
— Știi, uneori cred că slujba asta e OK. Că banii sunt buni. Și alteori mă gândesc că tare mi-ar plăcea să le dau un cap în gură. Sau să dau foc locului ăstuia.
Tace o clipă, apoi:
— Totuși, poate nu în noaptea asta. Ai auzit și tu zvonul că o să cânte Nick Cave? Și Wolf Alice. Hei! Mă asculți?
Tocmai am zărit un chip care nu are ce căuta aici.

— Da. Scuze... mi s-a părut că văd pe cineva.
Caut printre fețele din mulțime. Nu-l mai găsesc, văd doar alți oaspeți îngrămădindu-se pe peluze în hainele lor albe. Poate că mi s-a părut. Dar de ce naiba aș avea o halucinație cu *Nathan Tate* furișându-se pe margini ca un lup înfometat?

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL- INSPECTOR WALKER
Își face curaj. Se apleacă să se uite în groapă și...
Nimic. Doar pământ întunecat.
— Nu e nimic aici.
Se întoarce spre polițistul în uniformă care i-a condus până aici.
— Parcă ziceai că ați găsit rămășițe omenești.
Bărbatul încuviințează.
— Da. Dar le-am găsit ceva mai departe, printre copaci. Urmați-mă, vă rog.
Walker și Fielding merg în urma lui, adâncindu-se și mai mult în pădure. Merg câteva minute și copacii devin mai groși, mai întunecați, mai deși.
— Chiar acolo, spune polițistul în cele din urmă.
O altă zonă mică delimitată cu bandă galbenă, unde se vede un morman de plastic albastru. Ceva palid, albicios, lucește în interior.
— Pare să fi fost târât. Un animal poate? Dar nu-mi vine în minte niciun animal suficient de mare ca să facă așa ceva.
Oricâți ani de experiență ar avea Walker, oricât de vechi ar fi cazul nerezolvat, confruntarea macabră cu moartea rămâne la fel de dureroasă. Nu ești niciodată cu adevărat pregătit să privești rămășițele unei ființe umane.

Oasele astea amestecate și înfășurate în giulgiul lor din plastic albastru au ceva jalnic în ele. Cândva, fusese o persoană. Cu o viață. Cu familie. Nimeni n-ar trebui să zacă așa, abandonat, singur, pe o bucată de pământ forestier nemarcat.
De aceea fusese dintotdeauna atras de cazurile nerezolvate: de cei nerăzbunați, de cei dispăruți. De aceea nu lăsa nimic necercetat. Pentru că oricine merită o ceremonie funerară. Merită să fie jelit cum se cuvine de rude. Și oricine merită dreptate.

SOLSTIȚIUL
FRANCÉSCA

Aud larma de pe peluze, testele de microfon, bubuitul boxelor. Sunt aproape gata să-mi fac intrarea. Acesta e momentul meu. Eu sunt momentul.

Mă simt *mult* mai bine. Sincer, mă simt *mult* mai calmă în legătură cu toate acum, că au dispărut nenorocitele alea de păsări. M-am pierdut pentru o clipă. Dar n-am de gând să mai despic firul în patru.

Mi-am completat și afirmațiile pozitive. M-am învăluit cu o ceață sacră. Mi-am frecat punctele în care se simte pulsul cu iarba Sfântului Ioan, iar în punguța de catifea prinsă de lanțul de la gât am pus patru cristale: cuarț roz, ochiul tigrului și selenit pentru calm și citrin, pentru alungarea energiei negative. Am făcut repede și un masaj facial Qigong. Mă simt *mult* mai echilibrată.

Am dat pe gât și cinci shoturi de votcă. Din rezerva de urgență, dintr-o sticlă care înainte conținea o apă de față din trandafir și fructul-dragonului, primită de la Erewhon din LA. Votca este un alcool curat, deci e cea mai bună dacă e să bei ceva. Ah, da, și am folosit-o ca să înghit două dintre pastilele mici ascunse în cutia mea veche de ceai ayurvedic. Uneori, cel mai important lucru este să îți recapeți echilibrul. Nu contează neapărat cum. Da,

am anumite recomandări de stil de viață, dar nu reguli: regulile sunt periculoase!
Practic plutesc în jos pe trepte și apoi pe peluzele luminate de felinare. Oaspeții care se plimbă arată extraordinar cu hainele lor albe și coronițele verzi. După cum era de așteptat, sculpturile din salcie arată uluitor. Cea mai impresionantă dintre ele este arcada pe sub care trec invitații ca să se alăture festivității, ca și cum ar păși pe un alt tărâm.
Probabil că e *o idee* mai cald decât ar fi ideal, dar asta nu face decât să sporească senzația de altă lume, de transcendență. Sunt convinsă că va fi o noapte despre care se va vorbi ani la rând. Momentul celui mai mare triumf al meu. Am creat ceva cu adevărat superb aici, în acest loc care a reprezentat dintotdeauna refugiul meu…
Un gând ca o mică săgeată otrăvită îmi trece prin minte: e și ea aici, pe undeva. Intrusa ofticată, venită la ospăț. Cercetez cu atenție chipurile din mulțime. Unde ești, Vrăbiuță?
Nici urmă de ea. Brusc, îmi dau seama de ceva. Îmi scapă chiar un icnet de surprindere, suficient de puternic încât doi oaspeți se întorc spre mine. *Nu căutam pe cine trebuie*. Chiar dacă știu cum arată acum din clipul video — părul blond, breton perfect —, eu căutam o fată de 16 ani cu părul lung și negru lăsat pe spate

și îmbrăcată într-o rochie galbenă. Exact așa cum era în ultima noapte în care am văzut-o.

BELLA

Trec pe sub arcada din crengi de salcie și mă trezesc înconjurată de iepuri și vulpi care dansează, de cerbi care sar, ba chiar și câte un bivol sălbatic ciudat, toți făcuți din ramuri răsucite.

Dar gândul mi-a rămas în pădure, lângă groapa întunecată. Așadar, a scăpat de cadavru. Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce idee să mă aștept la altceva! Neobișnuit de neglijent pentru ea totuși, să lase ceva în urmă. Descoperirea mea e acum o mică greutate în interiorul sigur al gențiii mele.

Unde e? Mă uit în jur, ușor amețită. Personalul aleargă de colo-colo în haine verzi ca smaraldul, cu frunze textile aplicate și niște cornițe ciudat de realiste. Felinarele atârnate de stâlpii metalici se clatină în amurgul cețos ca niște licurici, iar în față, în dreptul falezei, se află trei mese lungi, fiecare pentru câte 60 de invitați. Sunt încărcate cu aranjamente din ramuri înfrunzite, mușchi, grămezi de fructe de pădure roșii mari, flori și lumânări înalte puse în borcane de sticlă. Mă uit în dreapta și văd o scenă micuță, construită din lemn și verdeață.

Totul plin de gust și stilat. Însă e foarte cald. Pun pariu că asta n-a planificat. N-are parte de o seară plăcută de solstițiu de vară englezească: dogoarea asta e nefirească,

chinuitoare. Rochia mi se lipește de omoplați. În jurul meu, oaspeții se răcoresc cu evantaiele din pene albe primite, dar toate fețele sunt acoperite de o peliculă de transpirație. Când mă apropii de mese, mă întreb dacă mi se pare sau decorațiunile chiar se ofilesc deja de căldură: frunzele răsucite, petalele îngălbenite, fructele de pădure plesnite și cu sucul curgând din ele.
Tresar când se aude o reverberație puternică dinspre boxe. Iat-o, urcând pe scenă în roba lungă și albă, cu părul ondulat căzându-i pe spate, ostentativ desculță. Arată ca o preoteasă păgână. Își plimbă privirea peste mulțime, trecând iute peste chipurile de sub ea. Ca și cum ar căuta ceva sau pe cineva...
Brusc, mă simt expusă. Smulg un evantai dintr-un coș ținut de un ospătar și îl țin în dreptul feței ca pe un fel de scut.
— Uitați-vă la voi, rostește ea zâmbind. Vreau să vă mulțumesc că ne-ați ales. Vă mulțumesc că ați ales să vă petreceți timpul prețios aici. Pentru că vă văd cu adevărat. Știu cât de mult meritați această perioadă ca să vă opriți, să vă resetați. Nici nu-mi pot închipui câte eforturi depuneți. Și cât de tare aveți nevoie de un moment de respiro.
De parcă toți din jurul meu lucrează pentru Médecins Sans Frontières.

— Simt o legătură profundă cu voi, un sentiment de *unitate* puternic. În seara asta suntem conectați prin ceva cu adevărat semnificativ.
Și cam care ar fi... acest ceva? Sutele de lire cheltuite de toți cei de-aici pentru acest privilegiu? Mă gândesc încă o dată la groapa întunecată de la marginea pădurii. Mi se strânge stomacul. Eu și ea *suntem* conectate printr-un lucru complet diferit.
— Sunt foarte mândră de acest loc. Foarte mândră să-l împart cu voi. Și sunt *foarte* mândră de viziunea creativă transformatoare a arhitectului nostru. Owen, iubitul meu, pentru tine...
Își duce mâna streașină la ochi ca să se ferească de o rază de lumină și privește în mulțime. Zâmbetul nu i se clatină deloc atunci când pauza se prelungește devenind tot mai penibilă. Clar e momentul în care ar trebui să vină Owen Dacre ca să fie recunoscut. Însă nici urmă de el.
Francesca se repliază cu multă grație.
— Fără îndoială că soțul meu încă lucrează din greu la căsuțele din copaci. Abia aștept să le pot împărți și pe ele cu voi! Sunt deja rezervate pentru această toamnă — Dumnezeule, oameni buni, nu vă mai săturați de noi! — dar cred că începând de anul viitor vor fi disponibile...
Mai mulți oaspeți din jurul meu își scot telefoanele și încep să butoneze rapid.

Francesca surâde radioasă.
— Deocamdată însă, haideți să zăbovim puțin, să fim recunoscători și să inspirăm aerul purificator al mării.
Închide ochii și îndreaptă microfonul spre mulțime, de parcă ar vrea să absoarbă răsuflarea tuturor. Apoi deschide ochii din nou.
— N-am putut rezista unui strop de nostalgie pentru această seară. În amintirea ospețelor de la miezul nopții din copilăria mea. La orele de aur superbe petrecute aici. Când auziți sunetul gongului, ne vom așeza la masă. Între timp, simțiți-vă bine și bucurați-vă de această seară aurită.
Un alt surâs radios. Mă cuprinde o dorință nebună să mă reped pe scenă, să-i smulg microfonul din mână, să o denunț în fața tuturor. Dar știu că nu e calea potrivită. Trebuie să mai fac ceva înainte. Cercetez mulțimea. Iată-l în spatele unui bar improvizat, ornat cu multă verdeață, gemând sub greutatea zecilor de pahare. Eddie. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama mai repede. Jake nu avea tenul atât de deschis și era ceva mai slab, dar seamănă foarte mult. Încerc să-mi amintesc. Mi-a pomenit vreodată de fratele lui, doar un copilaș la vremea aceea?
Pornesc către Eddie, dar o ospătăriță îmbrăcată ca o nimfă a pădurilor îmi

blochează calea, oferindu-mi o tavă cu băuturi.
— Ați dori niște cidru acidulat?
Nu e cidrul acidulat de obicei?
— Ăăă, da... mulțumesc.
Sorb din paharul cu picior și regret. Are un gust rău — aspru, aproape putred. Dar poate e din cauza căldurii sau poate e o predilecție a celor bogați pentru tot ce e gratis, fiindcă restul lumii îl dă peste cap de parcă ar fi apă. Mă uit la un bărbat care oprește o altă ospătăriță și dă pe gât trei pahare unul după altul, iar lichidul i se scurge pe bărbie și-i udă pieptul cămășii.
Când privesc din nou spre bar, Eddie a dispărut. Dar prin mulțimea care se înghesuie zăresc un alt chip cunoscut. Hugo Meadows. Discută aprins în mijlocul unui grup. Are mâna pe fundul femeii de lângă el, care poartă cea mai țipătoare versiune a ținutei impuse: o rochie strâmtă lungă cu paiete, a căror sclipire se asortează de minune cu luciul imposibil al părului ei negru. Același Hugo Meadows pe care l-am văzut ieri zăcând la piscină, ca un fel de rege medieval, arogant și plin de sine ca întotdeauna. Lângă el — ca o iluzie optică stranie — se află dublura lui, Oscar Meadows. Parcă simțind intensitatea privirii mele, Oscar se răsucește în direcția mea încruntându-se, dar o femeie care se apropie de ei îi distrage atenția. Managera

hotelului: pare practică în cămașă albă și fustă neagră, ca și cum ar fi singurul adult de aici. Când mă gândesc mai bine, oare și *ea* mi se pare cunoscută? Sau îmi imaginez umbre ale trecutului pretutindeni?
Mă mai apropii puțin și o aud spunând:
— Domnule Meadows, domnule Meadows. Înțeleg că nu sunteți fani ai cidrului. Ce păcat!
— Nu înțeleg de ce serviți așa ceva, se plânge Hugo Meadows. Are gust de mere stricate și de pișat. Ideea surorii mele de șic rustic, presupun. Ce-avea un vin alb și bun de Burgundia? Sincer, e jenant — am un potențial investitor aici și nici el nu se dă în vânt după chestia asta.
Hugo își șterge sprânceana cu o batistă scoasă din buzunarul de la piept.
— Și e și al naibii de cald. Abia dacă poți *gândi* pe căldura asta.
Ca și cum biata femeie ar putea controla așa ceva.
— Ei bine, ascultați-mă, rostește ea pe un ton ce sugerează o conspirație, cu un zâmbet tolerant și înțelegător, ce-ar fi să veniți amândoi cu mine la depozitul de vinuri și să vă alegeți ceva? Acolo e plăcut și răcoare, dacă vreți să mai scăpați de arșiță. Avem niște vinuri englezești vintage fabuloase...
— De parcă n-aș ști, intervine Hugo. Poate nu ești la curent, iubito, dar sunt

responsabil pentru jumătate dintre ele. Am pus-o pe Francesca în legătură cu unul dintre contactele mele. Vinul e specialitatea mea. Da, cred că venim, mersi. Haide, Osc!
Se întoarce spre Oscar, care încuviințează. Ca întotdeauna, un adept. Hugo îi dă o pălmuță peste fund soției/iubitei /escortei lui, ca un semn de punctuație, și îi văd pe cei doi urmând-o pe manageră spre Conac. Trec pe lângă ei, tot în căutarea lui Eddie. Mă trezesc rătăcind în direcția piscinei, care e luminată de sute de felinare plutitoare.
Pe neașteptate, într-un soi de iluzie optică bizară, nu mai văd decât ce a fost acolo înainte — când piscina turcoaz-aprins avea formă de rinichi și o nimfă de piatră într-un capăt. Întrezăresc prin fumul greu de grătar un mic grup de adolescenți tolăniți prin jur la căderea serii, fără să aibă idee cum se va desfășura mai departe seara asta.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

23 august 2010, ora 2:15

Nu reușesc să-mi stăpânesc tremurul mâinii. Nu mă pot opri din plâns. Dumnezeule! Nu pare real. Mă tot gândesc, sper că poate nu e. Dacă mi-am imaginat doar? Trebuie să scriu, dar mâna mea nu vrea să se oprească din tremurat.

Mă simt foarte departe de fata care am fost înainte de noaptea asta. De fata îngrijorată că ar putea fi jenant dacă vine cu un băiat. Sau că băiatul părea să se fi străduit prea mult, cu cămașa albastră și lanțul de argint care-l făcea să arate în formă foarte bună, dar și ca un fermier îmbrăcat pentru o seară șic în oraș.

Aș da orice să fiu din nou fata aia. Numai că ea a dispărut pentru totdeauna. A murit și ea, în noaptea asta.

Trebuie să mă întorc la început. Nu pot să povestesc nimănui. Doar aici pot să scriu.

A început cu Hugo, care ne-a întâmpinat pe alee, ceea ce a fost jenant din start. L-a privit pe Jake din cap până-n picioare și i-a spus că petrecerea e în altă parte. Of! Mi-a venit să-l omor, la cum se uita la noi.

Mi-am închipuit ce-ar fi fost dacă Jack se simțea jignit, poate îi trăgea un pumn sau ceva, și trebuia să plecăm. Ăla ar fi fost sfârșitul. Dar el a fost calm. Doar s-a uitat la hanoracul și șortul lălâu al lui Hugo, și-a

tras o palmă peste frunte și a zis ceva de genul: „Scuze, amice, atunci aici e convenția gamerilor virgini, nu?"
A urmat un moment îngrozitor când habar n-aveam ce urmează. Într-un târziu, Hugo a replicat: „Hah! Unde l-ai găsit pe tipul ăsta? Îmi place de el." După aia m-a măsurat și pe mine din cap până-n picioare și a zis: „Păi, arăți al dracului de delicios, dacă pot să zic așa. Îți prieste dezvirginarea. Se vede că te-ai mai răcorit acolo, jos."
L-am simțit pe Jake cum se încordează și l-am strâns de mână, adică nu spune nimic. Din nou, ne-am fi putut întoarce atunci...
Dar nu ne-am întors. L-am urmat pe Hugo în jurul piscinei. Oscar era acolo, plus două fete de prin partea locului. Frankie stătea întinsă pe un șezlong. Ținuta ei m-a făcut să mă simt ca o fetiță în rochiță de petrecere: costum de baie verde-lămetă, papuci roz-aprins cu toc înalt și un top transparent croșetat. Dar Jake m-a prins de talie chiar atunci. Am văzut privirea lui Frankie pe mâna lui, apoi ridicându-se din nou. Apoi a zâmbit. „Încântată de cunoștință, i-a zis lui Jake, după care s-a ridicat și a pornit în jurul piscinei ca un supermodel pe podium. Ah, îmi place cămașa ta. Se asortează cu lanțul de la gât."
S-a uitat spre mine: „Vrăbiuța mi-a povestit foarte multe despre tine!"

Mi s-a întors stomacul pe dos. Practic, nu-i spusesem nimic.
Frankie s-a întors spre el: „Hai să mă ajuți cu gheața. Vreau să aduc o grămadă pentru băutură și tu pari drăguț și puternic."
Jake a ridicat din umeri și s-a dus după ea în casă. Am luat o bere și am rămas lângă piscină, acră ca o lămâie, în timp ce Hugo și Oscar se dădeau mari în fața fetelor. M-am întrebat dacă n-ar trebui să găsesc vreo cale să le previn în privința gemenilor.
În sfârșit, după ce am terminat berea aceea și încă una, Jake și Frankie au revenit, el cărând o ladă frigorifică mare, plină cu gheață.
Jake a dat din cap spre piscină, le-a zâmbit tuturor cu gura până la urechi și a spus: „Nu-mi vine să cred că niciunul dintre voi nu înoată! Ar fi trebuit să-mi aduc slipul."
În secunda următoare s-a auzit un pleoscăit enorm și Jake a ieșit la suprafață scuipând apă, complet nedumerit. A avut nevoie de o clipă ca să-și dea seama ce se petrecuse.
„Poftim, băiete!" a zis Hugo rânjind. „Fă-ți de cap."
Să te ia dracu', am zis în gând. Poate din cauza berilor băute pe stomacul gol, fiindcă nu sunt atât de curajoasă în mod normal. Dar n-am stat pe gânduri. Am tras adânc aer în piept și am sărit și eu. Rochia plutea umflată pe lângă mine. Jake a zâmbit și m-a tras lângă el. Aburul care se ridica din apă,

luminat de ledurile piscinei, era ca un văi. Parcă am fi fost doar noi doi în clipa aceea, așa că l-am sărutat. I-am simțit brațele cuprinzându-mă. Când ne-am despărțit în cele din urmă, am văzut fața lui Frankie îndreptată spre noi. Privindu-ne.
Atunci mi-am dat seama că fusese o mare greșeală să venim.

EDDIE

E aproape ora 20, dar e tot îngrozitor de cald, poate chiar mai cald decât mai devreme. Oaspeții nu se mai satură de cidru, s-a făcut o coadă uriașă la bar. Sunt tot mai beți. Mult mai beți. Toată lumea pare să țipe. Lucrurile au luat-o razna. E ca la o petrecere, în momentul acela când pare că se poate întâmpla orice… numai că aici e vorba de mileniali bogați și bronzați, îmbuibați cu cidru scump, și nu de adolescenți amețiți cu White Ace și ecstasy.

— Fii atent! zice Ruby. Probabil că ăsta e primul act, adaugă ea, arătându-mi cu mâna spre scenă.

Nu-mi vine să cred ochilor. *Ceee?*

Nathan Tate în tricoul lui cretin cu MĂ AUTOASFIXIEZ EROTIC DE LA PRIMA ÎNTÂLNIRE (mă îndoiesc că l-a spălat după ce l-a purtat acum două seri) și cu chitara prinsă de umăr. Unul dintre amicii lui, Gareth Turner, stă la tobe, rânjind spre mulțime și arătând ca un drogat scos din minți. Pesemne că au intrat neinvitați, pentru că în niciun caz nu sunt *meniți* să fie aici.

Am nevoie de o clipă să-mi dau seama cine e cealaltă persoană, cea care tocmai a pășit în mijlocul scenei. Delilah arată incredibil. Poartă o rochie lungă argintie parcă făcută din zale foarte fine, care se valurește ca apa

când se mișcă. Se vede că nu poartă sutien ori altceva pe dedesubt. Are fața, brațele, ba chiar și părul colorate în argintiu. Strălucește de-a dreptul și emană un fel de energie electrică... sau poate impresia că doar reflectă orice rază de lumină din jurul ei, flăcările lumânărilor de pe mese, lumânărelele din piscină și toate lămpile aprinse.

Toate discuțiile din jurul meu s-au stins. Toată lumea se uită la ea.

— Să mi-o tragi! aud un tip șoptind și nu știu dacă o înjură sau o imploră.

Delilah se apropie de microfon. Cineva strigă încurajator și câțiva dintre oaspeții din mulțime tresar și chicotesc. În ciuda situației, mă gândesc: *Haide, Lila, o să te descurci.* Ea se încruntă spre mulțime, cu privirea caracteristică: ca și cum s-ar pregăti să dea un pumn oricui îndrăznește să râdă. Apoi deschide gura și începe să cânte.

Se lasă tăcerea. Nu-mi trece prin minte decât o singură întrebare: cum de n-am știut? Întotdeauna mi s-a părut în regulă când cânta odată cu Lizzo în mașină sau cine știe pe unde, dar acum e diferit. Niciodată n-am mai auzit-o așa. Nu cred că am mai auzit pe *nimeni* cântând așa. Nici nu pare să fie o voce: mai degrabă un instrument. E și sunet și sentiment, ceva

ce simți în tot corpul, din creștet până-n vârful degetelor.
— Iisuse, e o nouă Kate Bush! exclamă un bărbat către însoțitorul lui. Dar o Kate Bush sexy, nu doar o fetiță nebună în cămașă de noapte.
— Mda, îi răspunde amicul lui. Trupa are un nume oribil și păcat de vagabondul ăla cu chitara, dar știe ce face. Mă întreb dacă a semnat cu vreo companie. Ar trebui să discut cu Otto.
Brusc, microfonul se închide cu un pocnet și Delilah se oprește, uitându-se în jur confuză. Luminile de pe scenă se sting, iar boxele prind viață din nou. *Firestarter* al lui Prodigy urlă atât de tare, încât simt vibrațiile basului în coaste și în ceafă.
Oaspeții de pe lângă mine încep să sară și să danseze haotic, de parcă ar fi la o petrecere rave. Abia dacă mai zăresc strălucirea argintie a lui Delilah pe scena întunecată. Stă complet nemișcată, holbându-se la noi. Când se termină cântecul și luminile se aprind din nou, pare complet șocată și chiar mai furioasă decât când m-am despărțit de ea.
Atunci observ altceva. A rămas singură: Nathan Tate și celălalt tip au dispărut.

FRANCESCA

Mă plimb prin mulțime zâmbind, zâmbind și iar zâmbind, ca și cum tot ce s-a întâmplat adineauri a fost un moment programat. Cu siguranță oaspeții din jurul meu așa par să creadă.

— Ce nebunie! aud pe cineva spunând. Vocea ei... din altă lume, suavă și după aia, BUM! M-am simțit ca la Burning Man.

— Da, da. Sau ca la o petrecere dată la Ushuaïa. Anul ăsta, Ibiza a fost fantastică...

Parcă aș purta o mască. Surâsul meu, memoria musculară cioplită de-a lungul anilor de pregătire. Însă încep să mă doară obrajii.

Iar Owen tot nu se vede nicăieri. Am nevoie de el alături de mine. Iar momentul din timpul discursului a fost mai mult decât penibil. Unde-ar putea fi? Încerc să-l sun, dar nu răspunde. Sunt ușor tulburată...

Și unde naiba e Michelle, dacă tot veni vorba? Nici pe ea n-o văd nicăieri. Ar trebui să se ocupe de tot. Mă gândesc la înregistrarea din depozitul cu vinuri de noaptea trecută. Mă copleșește un val de furie pură.

Nu. Nu așa se face.

Inspiră patru secunde, expiră...

Nu funcționează. Înșfac un pahar de cidru de pe o tavă. Voi lua doar o înghițitură

mică. In seara asta, din câte se pare, va trebui să-mi cobor un pic standardele. În plus, merele sunt pline de polifenoli. Abia dacă e puțin mai aicoolic decât sucul...
Toată lumea se va așeza la masă în curând, deja se pregătesc farfuriile în bucătărie. Dar oaspeții par să-și fi ieșit din minți cumva.
Mă uit în jurul meu. O femeie stă singură pe iarbă, la câțiva metri mai încolo, holbându-se la palmele ei. Mai departe, un bărbat a tras lângă el unul dintre cerbii mei frumoși din crengi de salcie și... i-o trage pe la spate, ca un câine în călduri.
Acte de vandalism de tot rahatul.
Cred că tocmai am rostit asta cu glas tare. Ce mi se întâmplă? Îmi acopăr gura cu mâna. Calm, Francesca. Totul e în regulă.
Inspiră patru secunde, expiră...
Simt cum mi se scurge sudoarea între omoplați și-mi apar broboane la rădăcina firelor de păr. Sper că nu începe să se întindă machiajul. A fost nevoie de mult timp și grijă ca să-mi perfecționez strălucirea celestă. Flutur evantaiul și zboară și alte pene albe, dar se pare că nu sunt în stare să invoc nicio urmă de vânt.
Firește, energia negativă poate fi destul de puternică. Poate că până la urmă nu vremea e de vină, ci karma otrăvitoare care se scurge dinspre Vrăbiuță. Sunt foarte sensibilă la astfel de lucruri. Și ea e pe

undeva, pe-aici. Aproape. O simt. Aproape că pot să-i simt *mirosul*. Dar oricât aș încerca, tot nu reușesc s-o văd. Se întâmplă ceva ciudat când o caut în mulțime. Sunt aproape convinsă că e... o iluzie optică, așa ceva. Un efect al umbrelor care se adâncesc. Din când în când, uitându-mă printre veșmintele albe și coronițele verzi, am senzația că zăresc o siluetă în negru. Un chip mascat. Neclintită în mijlocul mișcării și al haosului festivităților. De câte ori se întâmplă, simt un șoc neplăcut. Fiindcă întotdeauna e cu fața spre mine. Privindu-mă fix. Verific în jur și o văd acum mai spre faleză, apoi lângă mesele lungi, acum sub arcada din crengi de salcie. Totuși, nimeni nu se poate mișca între atâtea locuri, atât de repede. Sigur mă înșală ochii.

Sau nu-i doar una.

Cineva îmi atinge cotul și tresar alarmată. E doar Michelle. *Era și timpul, la naiba.*

— Ah, zic înțepată, tu erai, Michelle.

Inspir adânc.

— Te căutam, draga mea. Unde ai...

— Totul e sub control, răspunde ea servilă. Cântecul ăla... habar n-am cum s-a întâmplat, să intre așa nepoftiți. Dar să știi că oaspeților le-a plăcut. Toată lumea zice că a fost uimitor. Probabil ei cred că a fost planificat.

— Da, dar nu asta e *ideea*, Michelle, nu? Închipuie-ți că *n-ar fi fost* atât de buni. Închipuie-ți că ar fi fost îngrozitori. Ideea e că am pus la punct o seară organizată cu cea mai mare atenție — totul adaptat pentru oaspeții noștri, cu ce știm că le-ar place. Nu putem permite unor bădărani locali să apară din senin și să bată la tobe. Nu e suficient de bine.
Clatin din cap.
— Nu e suficient de bine, Michelle!
Preț de o clipă, am senzația că surprind o sclipire în ochii ei: un mic semn de revoltă sau așa ceva. Sfidare? Chiar entuziasm? Sclipirea dispare însă la fel de repede și își reia atitudinea supusă. Poate doar mi s-a năzărit.
— Îmi pare foarte rău, Francesca, se scuză ea sincer. O să-i găsim și o să ne asigurăm că sunt dați afară de pe proprietate.
E capabilă. Atât recunosc și eu. De-aia am și ales-o. Pentru aura de control. *Ce păcat!*
— Bun. Mulțumesc, Michelle.
Michelle dispare în grabă și o urmăresc cu privirea. Un cuplu trece chiar atunci pe lângă mine și îl aud pe bărbat spunându-i femeii:
— Da, e preferata mea chestia de pe plajă. Are ceva primitiv. Păgân. Restul e cam banal, nu ți se pare? Cam ca... piața Covent Garden.

— Ai dreptate, replică partenera lui. Chestia aia chiar e avangardistă. Îmi place că nu s-au abținut deloc. Sinistră de-a dreptul. Dar mă știi, mă dau în vânt după folclor horror.
Poftim?
Femeia îmi aruncă o privire nervoasă. Îmi dau seama că mă încrunt spre ei. Cu efort, îmi readuc zâmbetul pe față.
N-o să stau să mă gândesc la comentariul cu piața Covent Garden. Unii oameni, din păcate, au bani, dar n-au gust; el are vreo 40 de ani și încă poartă adidași Yeezy. Dar despre ce naiba vorbeau? N-am comandat nimic pentru plajă. Am supravegheat toate aranjamentele dimineață. Sunt toate aici, pe peluză.
Încerc să-mi înfrâng teama care mă cuprinde în timp ce mă apropii de marginea falezei. Oare ce mă așteaptă pe plajă?

EDDIE

Se formează din nou coadă la barul cu cidru; oaspeții vor să bea după primul număr muzical. Nu reușesc să dau paharele suficient de repede.

— Eddie! aud pe cineva șoptind.

Probabil că-mi imaginez, pentru că nu e nimeni lângă mine sau în spatele meu, când mă întorc.

— Eddie! Aici, jos, cap-sec!

Îmi plec privirea și mai-mai să-mi sară inima din piept. Un chip argintiu se uită la mine din întunericul de sub fața de masă, după care două brațe argintii se întind spre mine.

— *Lila*? rostesc cu ochii ieșiți din orbite. Ce cauți acolo?

— Am...

Delilah privește în jur ca și cum ar verifica să nu fie cineva sau ceva. Are o privire sălbatică.

— Lasă-te în jos! mă roagă ea, gesticulând.

Abia dacă apuc să mă asigur că Ruby e ocupată cu comenzile de cidru, că Delilah se și întinde spre mine și mă trage sub masă. Uitasem cât de puternică e; odată, aproape că m-a bătut la o partidă de skanderbeg. Aici, în întunericul cald, mă lovește un val de parfum Chance de la Chanel (obișnuiam să i-l cumpăr de ziua ei de naștere) și de aromă de căpșuni de la țigara ei electronică.

— Ce se petrece, Lila? Ce e? Apropo, prestația ta... habar n-aveam că poți cânta așa. A fost uimitor. Ești...
— Da, da, știu ce sunt, mă întrerupe ea. Putem să vorbim despre asta mai târziu, bine? M-am băgat aici fiindcă mă ascund de Nate.
— De ce?
— Sunt... îngrijorată, Eddie.
Asta îmi atrage atenția. Nu multe lucruri o pot îngrijora pe Delilah. Îmi trece un gând oribil prin minte.
— Ți-a făcut... ceva?
— Nu, nimic de genul ăla. Tot vorbește de nu știu ce... plan. La început, am crezut că doar o să intrăm neinvitați la petrecere, înțelegi? Că ne urcăm pe scenă nepoftiți și gata, dar cred că mai e și altceva. E... e foarte furios, Eds. În sufletul lui. Toate chestiile alea cu taică-său. Iar acum a dispărut. Cred că a mai pus ceva la cale pentru noaptea asta. Și nu vreau să am de-a face, Eds. Pur și simplu, nu vreau să mă bag în nimic ilegal, pricepi? Treaba cu cântatul... ai spus și tu. Sunt grozavă, nu? Sunt de-a dreptul *fantastică*. Aș putea fi mare. Următoarea Dua.
Aproape că zâmbesc. Tipic pentru Lila.
— Nu-ți zic ca să mă aflu-n treabă, Eds. Un tip mi-a dat cartea lui de vizită, mi-a zis să-l sun luni. Ar putea fi șansa mea. Momentul meu. Și nu vreau să stric nimic.

Ai auzit de chestia cu pietrele de ieri? De la piscină?
— Da.
— A fost ideea lui. Noi voiam să aruncăm niște alge. Scârbos, dar inofensiv. Doar un avertisment pentru vrăjitoarea aia. Dar el a ridicat prima piatră. Întotdeauna sare calul...
Aud un glas deasupra noastră.
— Eddie? Eddie... Pentru Dumnezeu, unde s-a dus?
— Rahat! E Michelle, șefa mea. Trebuie să ies, Lila.
Încerc să mă ridic, să mă desprind de ea, dar Delilah mă ține de încheietura mâinii.
— Serios, Eds, șuieră ea. Fii cu ochii pe el, promiți?
— Ăăă... OK.
Am o mică problemă: habar n-am unde s-a dus Nathan Tate. Dar mi-l amintesc din pădure. Sau de pe plajă, acum câteva nopți. Sclipirea din ochi când mi-a zis: „Știi ce cred eu? Că a venit vremea să întoarcă cineva roata.“ Mă gândesc la furia reală care se întrevede dincolo de tupeul și tricourile lui idioate, ca o lamă ascunsă într-un biscuit. Cum pare întotdeauna cu capsa pusă. Gata să sară calul. Dacă se întâmplă în seara asta? Cât de departe ar merge?

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

Răsuflu ușurat când ies dintre copaci, la lumina zilei. Atmosfera încă e plină de fum, dar lui Walker i se pare mai ușor să respire aici, pe peluză, în fața Conacului.
Heyer se apropie cu pași mari.
— Vă simțiți bine, șefu'? întreabă ea, scrutându-l cu privirea. Sunteți cam palid.
— Da. Ce-aveai tu mai devreme în mașină? Glicemie scăzută. Asta trebuie să fie.
— Dacă ziceți...
Dar Heyer nu pare deloc convinsă și mai e ceva în postura ei care sugerează că are vești.
— N-au supraviețuit, continuă ea. Cei doi pe care i-au găsit blocați în clădire. Au oprit resuscitarea acum câteva minute. Prin urmare, avem trei morți acum. Unul la poalele falezei, doi închiși în depozitul cu vinuri.
— Patru, spune Walker, dar atât de încet, că nu crede că l-a auzit și ea.
— Și au găsit și niște substanțe catalizatoare în spatele clădirii. Semne clare că incendiul a fost intenționat.
— În regulă, spune Walker. Așadar, piromanul nostru are și sânge pe mâini. O să vin să mă uit la victime.
Walker o urmează până la ambulanță, lângă care sunt două tărgi. Măștile de oxigen au fost îndepărtate și paramedicii

pregătesc sacii pentru cadavre. Detectivul se uită când la un cadavru, când la un altul. Și iar. Verifică și reverifică. Are dreptate.
Trupurile — chipurile — sunt identice. Cu excepția unui lucru: o diferență macabră. Cel aflat mai aproape de el are o șuviță albă distinctivă.

EDDIE

— Eddie, spune Michelle încruntându-se spre mine. Ce făceai sub masă?

— Ah! Nimic. Doar verificam... stocurile.

O implor în tăcere pe Lila să nu se miște pe sub fața de masă.

— Cred că în curând rămânem fără cidru. Aș putea să mă duc la magazie...

Și aș putea arunca o privire și după Nathan în timpul ăsta.

— Mă ocup eu, mă întrerupe tăios Michelle. În schimb, ai putea să... Femeia de-acolo. Pare să aibă nevoie de ajutor. Nu vrei tu să vezi ce dorește?

Mă întorc și o văd pe Bella privindu-ne de la câțiva metri, cu o expresie ciudată pe chip.

Acum se apropie de mine, fără să-și dezlipească privirea de a mea.

— Bună seara! Vă pot ajuta cu ceva?

Pare un pic oficial, după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută în pădure și înainte de asta, dar habar n-am cum să mă port cu ea.

— Eddie, putem sta de vorbă?

— Sunt de serviciu. Și trebuie să...

Ea întinde mâna și o pune pe brațul meu.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama până acum. Semeni foarte mult cu fratele tău.

Poftim? Inima începe să-mi bată cu putere. De ce vorbește străina asta despre fratele meu? Nimeni nu discută despre el. Nici familia mea, nici oamenii de pe-aici. Cel puțin nu de față cu noi. Altfel, mama ar izbucni imediat în plâns.
Încerc să mă dau un pas în spate, dar ea mă ține strâns de braț.
— L-am cunoscut, Eddie.
— Pe Jake? întreb într-un târziu, cu glasul răgușit.
A trecut mult timp de când nu i-am mai rostit numele cu voce tare.
— Da, aveam 16 ani. Era cu doi sau trei ani mai mare decât mine, cred... vreo 19 ani.
19 ani. Atunci s-a întâmplat. Ce-i asta?
Bella îmi strânge brațul și mai tare.
— Te rog, Eddie. Trebuie să stau de vorbă cu tine. Undeva, între patru ochi.
Mă uit în spate, încercând să găsesc o scuză ca să mă car de acolo.
— Nu știu, zic, n-are cum să mai aibă vreo importanță...
— De-aia sunt aici, mă întrerupe ea grăbită. Pentru ce s-a întâmplat atunci. Vreau să-ți povestesc...
Bella închide ochii.
— Uite... Știu că sună dramatic. Dar știu de ce e în stare. Francesca. Și o face din nou. Își acoperă urmele. Vreau să afli tot... în caz că pățesc ceva.

Imi vine în cap camera goală a lui Jake, păstrată așa cum era. Fotografiile din albumele pe care le-am răsfoit de atâtea ori. Încercând să înțeleg. Încercând să-mi amintesc cine era fratele meu, dar în zadar. Să nu fiu în stare să-mi întreb părinții din cauza suferinței pe care le-aș fi cauzat-o.
Poate chiar am nevoie să o ascult, în definitiv. Poate femeia asta se află în posesia unei piese lipsă din puzzle.
Mă gândesc la toate lucrurile pe care se presupune că trebuie să le fac aici, pe peluză. La Lila, care m-a implorat să stau cu ochii pe Nathan Tate. Toate astea pot aștepta.
— OK.
— Undeva, în liniște.
Bella se uită în jur și arată spre una dintre cabanele private de pe faleză, în care se poate cina.
— Într-una din alea.
O urmez până la cabană. N-am mai intrat în niciuna până acum. Sunt circulare, cu ferestre panoramice de jur împrejur. Observ vag că poți să vezi în lungul coastei, până la Poole, că se zăresc casele luminate ca niște instalații de Crăciun. Parcă ar pluti între mare și uscat. O priveliște uimitoare, aș zice. Însă în clipa asta îmi provoacă o ușoară amețeală. Mă țin de cadrul ușii ca să mă echilibrez.

Bella se așază la masa mare rotundă; eu mă las pe un scaun în fața ei. S-a întunecat, dar chiar și așa văd că e palidă și speriată. Începe să vorbească imediat ce închid ușa. Iute, aproape ca o șoaptă.

— Am făcut legătura când te-am zărit ieșind de la fermă azi-dimineață. Jake mi-a povestit că trebuia să preia ferma de la tatăl lui… al tău.

— Da, zic înghițind în sec. Așa ar fi trebuit.

Bella se uită în ochii mei, după care își ferește privirea. Pare… vinovată.

Își vâră mâna în geantă și scoate o agendă veche și jerpelită. Bag de seamă că îi tremură mâinile. Răsfoiește prin ea și se oprește o secundă, uitându-se la ce scrie acolo, cu articulațiile degetelor albe de încordare, ca și cum n-ar putea să-i dea drumul. Apoi inspiră adânc, tremurat, o pune pe masă și o împinge spre mine.

— Aici, spune, bătând cu degetul pagina. Citește de aici.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

23 august 2010, ora 3:00

Dacă l-aș fi ascultat pe Jake, nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu ne-am mai fi dus la petrecere. Nu-mi iese din cap ideea asta.

După ce am ieșit din piscină, gemenii au plecat cu fetele în altă parte. Am sperat că o să fie OK. Frankie a fost prietenoasă și vorbăreață cât am mâncat hotdogi arși (abia după ce am înghițit jumătate din el, am băgat de seamă că al meu era negru pe-afară și crud și roz pe dinăuntru). L-a întrebat pe Jake tot felul de lucruri despre ferma tatălui său, minunându-se întruna că nu s-au întâlnit niciodată, deși locuiesc atât de aproape. De parcă n-ar fi zis niciodată că el e doar un țărănoi jalnic etc. A zâmbit tot timpul și l-a privit intens tot timpul.

Jake mi-a surprins privirea. A zâmbit și a ridicat din umeri, gen nu-i așa rea. N-am putut să-i zâmbesc și eu. Era prea mult. Prea diferită de purtarea ei obișnuită. Oare se drogase? Ochii ei nu arătau cum trebuie, avea pupilele uriașe.

La un moment dat m-au apucat niște crampe la stomac. Dar bănuiesc că atunci putea să fie doar din cauza hotdogului scârbos.

„Ah!“ a zis ea brusc și a sărit în picioare. „Am uitat. Am făcut negrese. Un mic ospăț la miezul nopții, Vrăbiuță, ca pe vremuri.“

S-a aplecat, a luat o caseroiă și a deschis-o. Am luat o negresă, dar știam că n-o s-o mănânc, în parte pentru că mai făcusem greșeala asta și voiam să rămân cu mintea limpede și în parte pentru că mă simțeam rău de la hotdog. Jake a luat și el una. Am încercat să mă gândesc cum să-i fac semn că n-ar trebui s-o mănânce.
Atunci a bâzâit interfonul de la poartă.
„Cine naiba e?" a întrebat Frankie. „N-au cum să fie ăia bătrâni, au telecomandă..."
Uitasem complet. „Cred că e Cora. Frankie, îmi pare foarte rău. Am uitat să-ți zic. I-am zis de petrecere și ea are să-ți zică niște chestii..."
Am crezut că o să se enerveze, după treaba aia cu bunicul. Însă această nouă Frankie a dat din umeri oarecum indiferentă și a apăsat pe butonul de deschidere. A afișat noul ei zâmbet și a spus: „Cu cât mai mulți, cu atât mai bine."

EDDIE

Îmi ridic privirea de pe pagină.

— Jake a fost aici? întreb, nedumerit și încercând să câștig puțin timp. În casa asta? La un fel de petrecere?

— Da, răspunde ea, strâmbându-se.

Expresia suferindă, vinovată, stăruie pe fața ei.

— Jake a fost însoțitorul meu în noaptea aceea. Ce i s-a întâmplat... a fost numai vina mea.

Bella își acoperă ochii cu o mână.

— Te rog. Citește mai departe. O să explice mai bine decât aș putea eu.

Mă uit din nou la jurnaI. Mi-e groază de ce voi descoperi acum. Fratele meu a dispărut pentru totdeauna acum 15 ani.

Cred că sunt pe punctul de a afla motivul.

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

23 august 2010, ora 4:00

Cora s-a așezat lângă noi. Se machiase cu mai mult dermatograf decât de obicei. A zâmbit nervoasă spre Frankie și mi-a mulțumit în șoaptă. I-am zărit dintele spart din față. A fost un moment ciudat când s-a uitat la Jake și el i-a întors privirea. Mi s-a părut că o recunoaște.

„Bună!" a zis el, părând ușor nedumerit.

„Bună!" i-a răspuns ea.

Așadar se cunoșteau. Bănuiesc că era logic, doar amândoi erau localnici.

„Frankie, putem discuta ceva?" a întrebat Cora. „Vreau să-ți explic niște lucruri."

Frankie a înclinat capul într-o parte și a zis: „Mai bine nu. Nu contează. Hai să trăim clipa, da?" Apoi a băgat iar zâmbetul ei larg, a deschis caserola și cică: „Uite, ia și tu, draga mea."

Frankie a pus niște muzică. Am ascultat puțin și am mai băut. Ceilalți s-au întors de pe unde or fi fost și au sărit în piscină, iar fetele au țipat. Jake îmi desena cercuri pe picior, prin materialul rochiei. Voiam să fim doar noi doi. Voiam să fim departe de atmosfera aia ciudată. Și atunci am ridicat privirea și am observat că Frankie îi urmărea degetul lui Jake pe coapsa mea. M-a dus cu gândul la pisica mea Widget care lasă un

păianjen să alerge prin fața ei o vreme, înainte să pună laba pe el.
Apoi, Frankie a sărit în sus și a bătut din palme: „M-am plictisit. Haide să mergem în pădure. Să ne scoatem hainele și să ne unim cu natura, a zis ea, făcându-mi cu ochiul. Promit, Vrăbiuță, că de data asta nu vor mai fi surprize."
Inima a început să-mi bată mai tare.
„Știu și eu? Nu e deja târziu?"
„Ei, hai, Vrăbiuță! E sfârșitul verii. Doar o singură dată. De dragul vremurilor trecute."
A luat una dintre lămpile solare de lângă piscină: „Luăm câte una, ca să vedem drumul."
Și după aia am urmat-o toți de parcă n-am fi avut de ales, prin grădina împrejmuită cu ziduri, spre pădure. Când am ajuns în fundul grădinii, l-am ținut pe Jake în urmă și le-am lăsat pe Frankie și pe Cora s-o ia înainte. „Nu vreau să merg", i-am zis. „Nu după tot ce s-a întâmplat. Nu știu ce are în minte, dar pare aiurea."
„Sigur. Atunci să nu mergem. Ne cărăm când nu e atentă și ne distrăm doar noi doi."
Și-a lipit buzele de urechea mea și i-am simțit răsuflarea caldă. „Sunt multe locuri în care ne putem pierde." Jake mi-a zâmbit larg. „La urma urmelor, tocmai ne-a îndemnat să scăpăm de haine."

Vedeam feiinarul lui Frankie legănându-se printre copacii întunecați, dar era destulă lumină de la lună. Ne-am întors și am șters-o de-acolo, chicotind ca niște copii. După câteva minute, am auzit-o pe Frankie strigându-ne. Nici măcar nu m-am simțit prea prost. Ne-am dus la terenul de tenis, pentru că era aproape și știam că o să fim feriți de gardul viu.
Și asta ar fi fost totul, dacă nu s-ar fi întâmplat și altele.
Cum ne-am întins pe iarba de pe terenul de tenis. Cum ne-am scos hainele (sau o parte din ele cel puțin) și am râs când ne-a gâdilat iarba. Cum am stat întinși împreună după aceea, sprijinindu-mi capul de umărul lui. Cum am privit luna uriașă. Sună siropos, dar a fost foarte plăcut. Trebuie să scriu asta. Să încerc să-mi amintesc. Ar putea fi ultimul moment fericit din viața mea.
Nu știu cât timp am stat așa (poate chiar am adormit?), înainte să se audă țipătul din pădure. Îl aud și acum. Am știut imediat că se întâmplă ceva oribil.

OWEN

Când deschid ochii, e întuneric. Simt răceala pământului sub obraz, asprimea rămurelelor rupte și a frunzelor moarte. Rădăcinile îmi înghiontesc coastele și coapsele. Aud țipătul singuratic al unei cucuvele deasupra mea, frânturi muzicale îndepărtate și răsuflarea mea aspră, pe jumătate înăbușită de pământ. Pentru o clipă, habar n-am unde mă aflu. Și de când. Și cum am ajuns aici.

Probabil că am leșinat din cauza șocului.

Simt sub mână fâșâit de plastic. Printre copaci pătrunde suficientă lumină ca să văd albastrul-aprins al prelatei. Și albul oaselor din interiorul ei.

BELLA

— Le aud și acum. Țipetele, îi spun lui Eddie, care stă în fața mea, cu jurnalul deschis pe masă.

Încă văd și scena. Noi doi întinși pe jumătate dezbrăcați în căldură, în întunericul pașnic, pe patul nostru de iarbă, ca niște bebeluși în pădure. Apoi sunetele alea agonizante, sfâșiind tăcerea. Panica și teroarea care m-au copleșit. Eu și Jake ne-am ridicat împleticindu-ne în picioare.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat el.

A urmat apoi ceva care nu mai suna a animal, ci mai degrabă a ființă umană. Un geamăt adânc, un strigăt: Ajutor!

JURNAL DE VARA

Rulota — Campingul Tate

23 august 2010, ora 4:00

Ne-am îmbrăcat. Am alergat în pădure, strivind frunze și crengi. Lanterna lui Jake ne lumina drumul. Țipetele deveneau tot mai puternice. Apoi (și mai rău) au devenit tot mai slabe. Până s-au oprit.

Parcă au trecut ore până le-am găsit. Probabil au fost doar câteva minute. Frankie, ghemuită pe pământ. Cora, încovrigată pe-o parte, cu genunchii la piept. Razele lunii cădeau exact peste ea. Cred că nu mai gândeam limpede — nu puteam să mă gândesc decât că arăta straniu de frumos, ca și cum s-ar fi născut din pământul pădurii. Cât de mică și de tânără pare, deși e mai mare.

„Ce mama naibii s-a întâmplat?" a urlat Jake.

Mi s-a părut foarte sever, matur: m-a șocat și m-a readus cu picioarele pe pământ. Frankie a ridicat capul brusc și a început: „N-am făcut nimic, ea a..."

Dar Jake îndreptase deja lanterna spre Cora și balta de vomă de lângă ea. A întors atunci lumina spre Frankie și a iscodit-o dur și rece, ca la un interogatoriu: „Ce-a luat?"

Frankie n-a făcut decât să se uite la el. Îi vedeam forma craniului și ochii care îi sclipeau în orbite. M-am uitat la vomă, la

Cora și ia fața lui Frankie. M-am gândit la zâmbetul ei când ne-a dat negresele.
„Ce ai făcut cu ciupercile alea?" am întrebat-o.
A urmat o pauză lungă. „Voiam doar să ne distrăm." Ca o fetiță căreia nu-i mersese bine jocul. Fața i s-a întunecat, pentru că Jake a lăsat din mână lanterna și s-a aplecat peste Cora.
„O să încerc să-i fac respirație gură la gură."
Atunci am înțeles cât de grav era. Că nu mai respira. Am ridicat lanterna. Trebuia să-i văd fața lui Frankie. „Ce-ai făcut?" am întrebat-o.
Nu mi-a răspuns, dar nici nu era nevoie.
„Le-ai pus în negrese, nu? Ți-am zis să le arunci. Ți-am zis doar că nu sunt ciuperci magice."
„Nu, nu mi-ai zis" a răspuns ea prea repede.
„Ți-am dat mesaj."
„De pe rahatul ăla al tău de telefon?" Mințea, știam. Știu sigur.
Jake ne-a întrerupt cu un urlet: „Pentru numele lui Dumnezeu, una dintre voi să cheme Salvarea."
Mi-am dat seama că-mi uitasem mobilul la piscină, dar Frankie deja îl scosese pe-al ei. S-a îndepărtat de noi și a început să vorbească precipitat. O clipă, am crezut că poate totul va fi OK.

„La naiba! I-am auzit pe Jake. Nu-i simt pulsul. Cred că s-a dus.“

OWEN

Aud un geamăt și îmi dau seama că vine din plămânii mei. Groaza mă copleșește din nou. În fragmente, îmi amintesc: excavatorul, muncitorii care m-au chemat. O groapă întunecată — forma înfășurată în prelata de plastic strălucitoare care se ivise la suprafață.

Prelata care s-a desfăcut.

Cum m-am îndepărtat de groapă, umbra mea părăsind oasele.

Craniul, cu gura larg deschisă. În gură: dinții. Un dinte spart pe jumătate. Odată ca niciodată, cunoscusem un astfel de zâmbet știrb.

Dintele din față ciobit, pe partea stângă. Inconfundabil. Trecuseră 15 ani de când nu-l mai văzusem — când îmi zâmbea că o așteptam la poarta campingului. Sau când plângea disperată din cauza alor ei: blocată într-o viață meschină, cu visurile înăbușite.

Îmi amintesc cum mi-am smuls privirea să nu mai văd dintele, dar am văzut bijuteriile. Toate gablonzurile alea ieftine cu care se împodobea. Brățările de argint, cerceii mici și tortițele din urechi, strălucind în pământul negru.

Ultima oară când o văzusem îmi cuprinsese bărbia cu palma. Îmi arătase zâmbetul ei strâmb.

— Știu că sunt o mamă de doi bani, Owen. Eram doar o copilă când te-am avut, asta e problema. Nu-mi trăisem viața. Știu că beau prea mult și vin acasă prea târziu. Dar o să mă străduiesc mai tare, promit. Ești totul pentru mine. Știi, da? N-aș face nimic să te rănesc.
M-am lăsat pe palme și pe genunchi. Am ridicat-o, înfășurată în giulgiul ei albastru oribil. Am dus-o mai adânc în pădure. Doar ca s-o scot la aer, la lumină. N-o mai puteam lăsa nicio clipă în groapa aia întunecată, rece, de pământ fără niciun semn, unde zăcuse atât de multă vreme, în singurătate.
Nu ne abandonase. Nu mă părăsise. Eu am fost cel care o abandonase. Nu-i de mirare că m-am simțit tras înapoi aici. Mă aștepta.

Eddie își ridică privirea de pe pagină. Brusc, pare mult mai mare decât cei 19 ani ai lui. Ca o persoană care a îmbătrânit într-o perioadă scurtă de timp.
— Nu mai e nimic, spune el. Pare că... pare că jurnalul se sfârșește aici.
— Da. N-am mai putut să scriu.
— Așadar, v-a dat tuturor negrese. Și ție, și lui Jake. Ar fi putut să vă omoare pe toți.
— Da, numai că eu n-am luat-o, iar Jake n-a mâncat-o pe-a lui... Din câte-am aflat, pentru că nu-i plăcea...
— Ciocolata. Da. Mi-au spus ai mei.
Eddie clatină din cap.
— Biata femeie. Și Jake. Dumnezeule! Cum o fi fost să vezi pe cineva că moare așa, în fața ta?
— Pot să-ți spun eu. Te distruge.
— Și era de vârsta mea. Nu-mi pot imagina... noi n-am știut...
— Era uimitor, îi spun lui Eddie. Trebuie să știi. A fost singurul dintre noi care nu s-a pierdut cu firea. A vrut să sune la poliție.
— Și a sunat?
— Nu, răspund eu, după o clipă de șovăială.
Îi spun și restul. Cum Jake a scos-o pe Cora din pădure, cum a așezat-o blând pe peluză. Eu am fost orbită de farurile de pe alee, ametitor de strălucitoare după bezna din pădure. Înseamnă că venise

ambulanța... probabil și poliția. Tânjeam după cineva care să preia controlul, să stabilească ce se va întâmpla în continuare... indiferent de ce ar fi însemnat asta.
Însă când farurile s-au stins, am văzut că nu e deloc o mașină a salvării, ci un Range Rover grena-închis. Cel care stătea mereu parcat pe aleea din fața Conacului Tome. Frankie a alergat spre ușa șoferului și am văzut coborând o siluetă înaltă, cu părul alb. Au început să discute grăbit în șoaptă.
Cred că atunci mi-am dat seama că lucrurile nu vor decurge așa cum mă așteptasem.
Îmi amintesc că în momentul acela m-am întors brusc când am auzit niște zgomote agitate venind dinspre pădure. O explozie de mișcări pe ramurile cele mai de sus ale copacilor din apropiere. O sută de croncăniturи oribile, răgușite, când un stol de ciori s-a ridicat din coroanele copacilor și a zburat spre cer. Lăsând în urmă pădurea întunecată, tăcută și atentă.
Îmi amintesc cum Frankie și bunicul ei și-au întrerupt discuția și au venit spre noi.
— Ambulanța e pe drum? a întrebat Jake.
— Poți fi sigur că sunt luate măsurile corecte și corespunzătoare, a zis bunicul lui Frankie. Dar categoric nu ne trebuie să se amestece cineva.
Apoi s-a întors către mine.

— Sper că nu te gândești să faci vreo prostie.
— I-am povestit bunicului tot, mi-a spus Frankie. Cum ai cules ciupercile și mi le-ai dat mie.
Jake a făcut un pas spre ea.
— Dar tu le-ai pus în nenorocitele alea de negrese și i le-ai dat să mănânce.
— Iar eu *ți-am zis* clar că nu le poți folosi. Ți-am trimis mesaj.
Frankie și-a dat ochii peste cap. Spaima pe care o văzusem în ei în pădure dispăruse.
— Da, cum am zis, nu l-am primit niciodată.
— Atunci *tu* de ce n-ai mâncat? a întrebat Jake. Pentru că n-ai mâncat, nu?
Frankie a ridicat din umeri.
— Întotdeauna ai nevoie de cineva care să încerce mai întâi. M-am purtat responsabil.
— Cred că e destul de evident că nici voi doi n-ați mâncat, a spus bunicul. Altfel, ați fi în aceeași situație nefericită. Din punctul ăsta de vedere, păreți la fel de vinovați.
— Mie mi-a fost rău, am zis.
— Iar eu urăsc ciocolata, a explicat Jake.
Ambele răspunsuri păreau prostești, arbitrare. Iar el a sesizat imediat.
— Sunt sigur că o să fie foarte convingător în fața autorităților, a comentat laconic.
— O *urai*, a intervenit Frankie, întorcându-se spre mine. Am văzut cum te uitai la ea.

Erai geloasă.
Am înghițit în sec. Nu-mi dădusem seama că sunt așa ușor de citit.
— Dar niciodată n-aș fi…
Am tresărit toți când s-a auzit un țipăt din direcția piscinei — și niște hohote de râs.
— Frankie, a spus bunicul, du-te și zi-le fraților tăi că e momentul să pună capăt petrecerii. Mă ocup eu de asta.
Am presupus că „asta“ se referea la noi. Și, mi-am dat seama, la silueta fără viață de pe peluză. Nu reușeam și pace să mă gândesc ta ea ca fiind Cora.
După ce Frankie a plecat, el și-a îndreptat atenția spre noi. Spre mine.
— Nu cred că ai vrea să arunci totul în cârca noastră, nu? m-a întrebat. După tot ce ți-am oferit. Nu *cred* că ai arăta o asemenea lipsă de recunoștință. Ai fost foarte fericită să înoți în piscina noastră, să ne mănânci mâncarea și să te bronzezi în grădina noastră… Un salt uriaș față de campingul Tate, nu? Te-ai descurcat foarte bine.
l-am detestat cuvintele: mă făcea să par o fată calculată, o profitoare.
— Acum, îți cerem ceva. Nu se mai poate face nimic pentru femeia asta. Cred că înțelegem cu toții. Ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost un accident nefericit. Suntem de acord și în această privință, corect?

Un accident nefericit. Ce cuvânt! Cum bagateliza totul...
— Dar dacă te simți ispitită să pornești vreo nebunie de capul tău, a continuat el, rostind cuvintele suficient de rar ca să fie sigur că pricep, te asigur că ar fi ceva total lipsit de înțelepciune. După cum am stabilit, ar arăta mult mai rău pentru tine decât pentru Francesca, dacă am implica poliția. Familia noastră are anumite... resurse. Și nu vom ezita să le folosim. Cunosc oameni la cel mai înalt nivel în țara asta.
Îmi dădeam seama de ce fusese un coordonator politic de succes; mă încercuise ca un piton cu vorbele sale. Fără îndoială că așa procedase și cu membrii rebeli ai grupului parlamentar, aducându-i la ordine cu amenințări și constrângeri. Iar noi nu eram decât niște copii speriați. Nu ne puteam pune cu el.
Atunci, s-a întors spre Jake.
— Și întâmplător știu că tatăl tău a încălcat legea în mai multe rânduri cu practicile lui agricole. Practici care l-ar putea lăsa fără teren, dacă aș vorbi cu oamenii potriviți.
A tăcut un moment ca să-i dea timp să înțeleagă.
— Uite ce propun, a continuat, calm și rezonabil. Nimeni nu va suna pe nimeni. Și amândoi veți rămâne aici în noaptea

asta. E târziu. Sunteți obosiți. Ar trebui să vă odihniți puțin.
Am simțit încă de atunci: voia să câștige timp. Fiecare minut în care noi nu dădeam telefon la poliție însemna că probabilitatea de a suna mai târziu devenea tot mai mică.
Am fost conduși în biblioteca de la parter. Ne-a lăsat acolo câteva minute, după care s-a întors și ne-a dat fiecăruia un plic gros.
— Aruncați o privire, a zis el. Vă rog.
Înăuntru, am găsit mai mulți bani decât văzusem eu la un loc. Trei mii de lire. O sumă enormă pentru o adolescentă de 16 ani. O sumă serioasă, de adult. Actul fizic al primirii plicului, acceptarea lui din mâna bătrânului, schimbase ceva. Chiar dacă i le-am fi aruncat la picioare, actul simplu, de o fracțiune de secundă, ne făcusem cumva complici.
— Odihniți-vă, a zis bunicul, înainte să închidă ușa.
Înțelesul ascuns al cuvintelor lui: *și țineți-vă dracului gura.*
Jake s-a întors spre mine. În lumina difuză a veiozei, părea tras la față și palid. Ca și cum noaptea șterse orice urmă din băiatul bronzat și fericit pe care îl știam.
— Cora. Am fost foarte nedumerit când a apărut în seara asta.
— De ce?
— Are un copil. E mamă.
— *Poftim*?

Primul meu gând a fost că se înșală. Cora n-avea cum să fie mamă. Tatuajele, piercingul, dermatograful, bronzatul topless... imposibil.
— Da. Îl știi pe pușți. Crevete, de la camping. L-a făcut când avea vreo 16 ani. Dumnezeule!
Apoi Jake s-a aplecat și l-am auzit suspinând. După o vreme s-a potolit și, când s-a uitat la mine din nou, era alb la față și furios.
— N-o putem lăsa să scape. Trebuie să plătească pentru ce-a făcut.
— Dar ai auzit ce-a spus bunicul ei. O să spună că suntem și noi la fel de vinovați.
Ceea ce voiam să spun de fapt era că o să dea vina pe *mine*. În definitiv, eu culesesem ciupercile.
— În plus, ți-a amenințat și familia.
Am văzut cum se prăbușește.
— Nu pot să fac asta, mi-l amintesc șoptind întruna prin întuneric. Nu pot.
Mă uit la Eddie.
— Nu cred că am dormit deloc. Totuși, probabil că am ațipit la un moment dat câteva minute, pentru că atunci când m-am trezit, fratele tău plecase. A fost ultima dată când l-am văzut.
Eddie înghite în sec.
— Deci așa a fost, spune el răgușit. M-am întrebat întotdeauna. Și ai mei la fel. N-au știut niciodată...

— l-am trimis un mesaj a doua zi. Nu mi-a răspuns. Am crezut că poate e de vină telefonul meu. Am încercat să-l sun. Și până la urmă — în ziua în care am plecat — m-am dus să vorbesc cu el. Aveam senzația că o iau razna. Încercam să mă port relativ normal față de părinții mei. Îmi venea să mă uit cumva la știri — și-mi era groază. Dar când am ajuns la fermă, am văzut mașina de poliție, cu girofarul pornit. La poartă era o femeie care plângea; un bărbat își pusese brațele în jurul ei. Părinții tăi: ei trebuie să fi fost. M-am gândit că le-a zis. Și polițiștilor. Și am fugit până la camping și am așteptat acolo să se termine totul. Mai târziu, când s-a întors tata la rulotă, mi s-a părut sumbru. M-am ascuns în cămăruța mea și îmi bătea inima așa de tare, că am crezut că o s-o audă și ai mei, și am ascultat prin ușa subțire.
„Mi-a povestit Graham ceva îngrozitor", l-am auzit pe tata spunând. „Aproape că mă bucur că plecăm. Cam strică totul. Adică... Dumnezeule, ce tragedie!"
Apoi mi s-a părut că aud restul în fragmente.
— Puștiul de la fermă... s-a aruncat de pe faleză azi-noapte... caută cadavrul acum...
l-am povestit ultima parte lui Eddie fără să mă uit în ochii lui, pentru că n-o să pot să spun totul dacă-i văd expresia.

— Deci vezi că a fost vina mea. Eu l-am adus la Conac. Eu l-am implicat în micul joc dement al lui Frankie.
Ridic în sfârșit privirea și mă uit în ochii lui.
— Ăsta e adevărul. Dacă n-aș fi fost eu, fratele tău n-ar fi murit.

FRANCESCA

Plutesc prin mulțimea de oameni spre faleză, surâzând radioasă tot timpul, dar mă simt ușor tulburată, ușor... ametită. Senzația e aproape plăcută, de fapt. Parcă aș fi băut ceva tare, numai că eu abia dacă sorbisem câteva guri de cidru organic — ah, și shoturile de încurajare din apartament — pentru că trupul Francescăi este templul ei, *bla, bla, bla și bla, bla, bla.* Hopa, vorbesc din nou la persoana a treia! Dar ce vreți, toți avem mai multe fațete.

Telefonul îmi vibrează în mână. Mă uit la ecran. Owen. *În sfârșit.*

Ei bine, acum n-am timp. Trebuie să văd ce e pe plajă. În plus, a fost perfect mulțumit să-mi ignore apelurile. Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face.

Când trec printre oaspeți, observ și alte comportamente ciudate: un bărbat zace întins pe pământ, holbându-se la cerul înstelat, o femeie își smulge frunzele din coroniță și... *le mănâncă*? Se întâmplă ceva bizar. Oh! Un șoc urât mă lovește. O altă față mascată care mă privește fix. Apoi dispare în îngrămădeală.

Îmi las picioarele să mă poarte înainte. Respir prin valul de groază care tot crește. Totul e în regulă.

Acolo!

În cealaltă parte a mulțimii apare între două femei care dansează. O formă

întunecată cu mantie, contrastând cu rochiile lor albe. Apoi pare să se mistuie ca fumul în umbre.
Închid ochii. Probabil e din cauza stresului. Nu sunt reale, nu sunt reale...
— la te uită! aud un bărbat strigând chiar în fața mea.
Câțiva oaspeți se află lângă el la marginea falezei și se uită în jos, spre plajă. Mă îndrept spre ei. Abia zăresc ceva jos. Ceva monstruos de mare — vârful aproape că e la același nivel cu partea de sus a falezei. Dar nu văd bine: pe plajă e foarte întuneric. Un nor a acoperit luna și, în plus, ochii mei par ușor nefocalizați. Poate de la transpirația provocată de căldura asta nefirească. Peste tot se aude un sunet enervant, ca o cotcodăceală. De unde vine? E oribil. Și e foarte aproape. Îmi apăs urechile cu palmele, dar tot îl aud. Oare e în capul meu?
La orizont, departe pe mare se vede o fâșie de lumină. Un fulger! Însă aerul e uscat. E greu, e fierbinte. Dar uscat. Încă o străfulgerare luminează scurt ceva mai mult din forma de pe plajă. Văd limpede un cap. Un trup. Ceva care arată ca niște brațe întinse în lateral. Nu... aripi. Sunetul oribil se aude și mai tare. Simt cum mi se zbârlește tot părul de pe ceafă, iar aerul se umple de energie statică. Trebuie să fie

vreun fel de perturbare electrică: aceeași forță care provoacă fulgerele.
Zarva se transformă într-un urlet. E aproape insuportabil. Însă cei din jurul meu nu par să fie afectați. Toți se uită în jos la obiectul diabolic, arătând cu degetul, scoțând exclamații de entuziasm și de uimire.
Luna iese din spatele norilor și, brusc, văd întreaga formă hidoasă. Mi se taie răsuflarea. Are de trei ori înălțimea unui om și e construită la o scară complet diferită de celelalte sculpturi: cele comandate de *mine* sunt grațioase, delicate. Asta e un colos mătăhălos. Capul acoperit cu o glugă are orbite negre, un cioc încovoiat amenințător, iar aripile enorme întinse au anvergura aproape egală cu înălțimea obiectului. Are niște mișcări grotești: în timp ce mă uit, suprafața pare să tremure și să se zvârcolească. Mă uit mai atent și văd că în structura obiectului sunt țesute mii de pene.
Îi percep și mirosul: o duhoare acră care pe care o simt în gât.
— E cineva acolo, jos? își întreabă partenerul o femeie din apropiere. Uite!
Cred că are dreptate. Deslușesc o siluetă întunecată chiar la bază, o scânteie micuță. Apoi o flacără care se răspândește în sus cu un fâșâit blând. Oaspeții din

jurul meu rămân uluiți. Probabil că obiectul fusese îmbibat cu benzină.
Căldura aproape că mă dărâmă. Scânteile și resturi în flăcări umplu aerul, zburând pretutindeni, până sus pe faleză... și căzând peste oaspeți. Acum, când flăcările îi cuprind interiorul, ochii par să strălucească cu o răutate intensă. Par să mă privească fix.

EDDIE

Sunt uluit de tot ce am auzit. Încercând să înțeleg ce mi-a povestit Bella.

— Dar nu s-a întâmplat așa, spun.

— Poftim?

Bella se încruntă.

— Fratele meu, Jake. N-a murit.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu înțeleg. Am auzit…

— Poate că *a vrut* să moară, zic. Adică eram doar un copil și părinții mei nu vorbesc *niciodată* despre asta. Dar știu că a pus cumva mâna pe o cantitate mare de droguri și a încercat să sară cu motocicleta peste marginea falezei. S-a răzgândit în ultima clipă sau așa ceva. Motocicleta a derapat peste margine și a căzut pe stâncile de jos. A fost distrusă complet. Inițial, probabil că s-au gândit la ce e mai rău, că trupul lui a fost luat de valuri, fiindcă a dispărut câteva zile. Când a apărut, în sfârșit… până și eu mi-am dat seama că era ceva diferit. Ca și cum vechiul Jake dispăruse. Ca și cum era… un demon în el. Și situația s-a înrăutățit tot mai mult.

Îi povestesc despre droguri. Despre furturi.

— A vândut tractorul tatei. Într-o zi, pur și simplu s-a urcat în el și l-a vândut. Tractorul ăla costa zeci de mii de lire, bani pe care părinții mei nu-și permiteau să-i piardă. N-au reușit niciodată să scoată de ta el ce-a făcut cu banii. Droguri probabil.

Părinții mei au fost nevoiți să facă încă o ipotecă pe fermă ca să cumpere un tractor nou. Aproape că au pierdut tot.
Bella se holbează la mine, palidă și uluită.
— Și tot timpul ăsta... am crezut...
Vocea i se frânge.
— Și-atunci... unde e acum?
— Nu știu.
— Cum adică?
— E... cum se zice? Înstrăinat? Ar putea fi oriunde.
Ar putea fi chiar mort, de fapt, la cum mergeau lucrurile. Însă n-am vrut să mă las convins de un astfel de gând.
— După faza cu tractorul... mama a trebuit să-l convingă pe tata să nu îl reclame la poliție ca să-l aresteze. Tata a zis că nu vrea să-l mai vadă niciodată. Din punctul lui de vedere, nu mai avea decât un fiu. Tata e mai temperamental din fire. Sunt sigur că a regretat după aceea.
Știu sigur că așa a fost. În noaptea aia, s-a încuiat în grajd cu tractorul cel nou și motorul mergând.
— Numai că Jake deja își luase tălpășița.
Într-un fel, e ca și cum ar fi murit. Mă gândesc la toți anii pe care i-am pierdut ca familie. La nopțile în care stăteam întins în camera mea și o auzeam pe mama suspinând la parter, în bucătărie.
— Nici măcar nu știu unde e, Harold. Băiețelul meu. Ar putea zăcea — Doamne

ferește! — prin cine știe ce gang, pe undeva.
Mă gândesc la tata, pe care abia dacă mi-l mai amintesc, cum îngâna cântece marinărești de prin partea locului, ba chiar și scoțându-și scripca veche — dacă se abținuia suficient de tare. Mă gândesc la cum nu-i mai aud niciodată râsul lui zgomotos, din inimă, de pe vremuri. Mă gândesc la părinții mei care abia mai vorbesc unul cu altul.
Mă gândesc la toate momentele în care am trecut pe lângă ușa de la fosta cameră a fratelui meu, păstrată exact așa cum era când a plecat. Mama intră săptămânal ca să șteargă praful care se așază pe orice suprafață, pentru că nu e nimeni acolo să-l împrăștie. Toate dățile alea când m-am uitat la placa lui de surf, la trofeele câștigate la rugby și fotbal ori la fotografiile lui din copilărie. Mă gândesc la lucrurile pe care le-aș fi putut învăța de la el: genul de lucruri pe care le înveți doar de la un frate mai mare. La tot ce am fi putut face împreună, la aventurile pe care le-am fi putut trăi împreună.
Mă gândesc cum m-am furișat o dată în camera lui Jake și i-am luat un pulover din dulap, care încă avea mirosul lui. Cum l-am îmbrăcat și am văzut că mânecile îmi atârnă peste mâini. Apoi, după mulți ani,

am încercat același pulover și s-a potrivit, dar mirosul dispăruse.
Mă gândesc la nopțile din copilărie, când stăteam noaptea în pat încercând să mi-l amintesc, să-mi amintesc cum îi suna vocea. Încercând să-l simt undeva, încercând să-mi imaginez unde ar putea fi și ce fel de viață duce. Iar apoi fiind furios pe el că plecase. De ce naiba nu venea pur și simplu acasă?
Acum știu. Înțeleg. Pentru că o femeie a murit în pădure și el a fost acolo, dar n-a reușit s-o salveze și n-a putut să discute cu nimeni. După aceea, tata a zis că nu mai vrea să-l vadă în viața lui. Iar el nu era vinovat de nimic. Așa cum a spus Bella, ea a scăpat basma curată. Francesca Meadows a scăpat nepedepsită, iar familia mea a fost distrusă.
— N-am avut nicio explicație. Poate dacă am fi știut... dacă părinții mei ar fi știut...
Abia rostesc cuvintele. Simt sare pe buze și îmi dau seama că plâng.
Bella se întinde peste masă și îmi acoperă mâna cu palmele ei.
— *De-aia* sunt aici, Eddie, din cauza vieților pe care le-a distrus în noaptea aceea. Înțelegi, nu? Nu poți să treci peste așa ceva, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Și cu siguranță nu poți să-ți revii.

Nu știu dacă își dă seama cât de tare mă strânge. Mă dor degetele. Expresia de pe chipul ei mă sperie puțin. Știu că nu e furioasă pe mine, dar aproape că răsuflu ușurat când ușa cabanei se deschide și năvălește Ruby.
— Ăăă... Bună seara!
Îi adresează Bellei zâmbetul ei strălucitor și profesional. Privirea îi cade pe mâna ei, după care se uită la mine cu subînțeles: *clipește dacă te-a prins nebuna în capcană.* Se încruntă și rostește:
— Eds? Am nevoie de ajutor.
Simt că își alege cuvintele cu grijă, dar simt o energie nervoasă dinspre ea.
— Ah...
Glasul îmi sună de parcă ar veni de foarte departe.
— Da, scuze. Vin imediat...
Mă întorc spre Bella.
— Du-te! mă îndeamnă ea. Eu am ceva de făcut! rostește ferm, hotărât.
Bella scrutează întunericul nopții pe fereastră, ca și cum ar fi deja în altă parte.
După ce plecăm de la cabană, Ruby mă prinde de braț și murmură:
— *Cine* era tipa?
— Ah, răspund încă amețit, nimeni. Doar... un oaspete.
Un oaspete care a aruncat în aer tot ce credeam că știu despre fratele meu, oferindu-mi o imagine complet nouă. Jake

n-a avut de ales. Probabil că era foarte speriat și se simțea foarte singur.
— Mi s-a părut cam țăcănită, comentează Ruby.
Reușesc să ridic din umeri.
— O fi băut prea mult.
Din fericire, Rby pare prea preocupată ca să mai insiste.
— Pe-aici, îmi arată ea, mergând cu pași mari spre Conac. Am nevoie de ajutorul tău cu... o situație.
Ruby face semn cu mâna spre mulțimea de pe peluză.
— Ah, și lucrurile au luat-o razna acolo.
— Poftim? întreb, incapabil să mă concentrez.
— Ăăă... lumea se poartă, gen, al naibii de ciudat. Ar fi trebuit să fie așezați la masă până acum. Și uită-te la ei!
Acum văd ce vrea să spună. Mâncarea a fost servită: platouri peste platouri cu salate așezate fițos și pești întregi fripți, legume coapte în aranjamente elegante, felii de carne tăiate direct din porcul pus la proțap, totul presărat cu flori comestibile viu colorate... dar totul rămâne neatins, în lumina lumânărilor arse pe jumătate. Nici măcar un oaspete nu s-a așezat la masă și câteva scaune sunt răsturnate. Înainte să intru în cabană, atmosfera se destinsese bine de tot, dar nimic de genul ăsta. Oaspeții aleargă, se târăsc și se leagănă în

loc. Mulți s-au strâns lângă marginea falezei și privesc la ceva în jos, pe plajă.
Ruby îmi arată cu mâna și zăresc o față de masă care se ridică ușor, dezvăluind niște membre îmbârligate.
— Să nu-mi spui că ăștia...
Mijesc ochii, chinuindu-mă să deslușesc ce se petrece, apoi îmi feresc iute privirea.
— Ah!
Da, exact asta fac.
— Rahat! exclamă Ruby brusc. Au intrat și în piscină.
Văd corpuri zvârcolindu-se, luminate de lămpile piscinei, și aud strigăte și gemete ciudate. Tot mai mulți oaspeți se îngrămădesc acolo, fără să le pese de oamenii peste care nimeresc când sar în apă.
— Ce au pățit? Nu pricep.
— Zici că s-au drogat cu toții, își dă cu părerea Ruby. Dar n-are nicio logică. Adică, da, am prins un cuplu cu nasul în prafuri la toaletă. Dar n-au cum să fi luat *toți* droguri, nu?
Aproape am ajuns la clădirea principală. Ruby mă duce în spate, lângă intrarea pentru personal.
— Unde mergem?
— Un tip care zice că e un amic de-al tău. Cică tu l-ai invitat. Clar vinde gogoși, dar dacă e prietenul tău, am vrut să-ți dau

ocazia să vorbești cu el înainte să chem poliția.
La naiba! Am o premoniție urâtă. Fix de asta n-aveam nevoie acum.
— Acolo, arată Ruby.
Văd despre ce e vorba: două siluete întunecate printre straturile cu flori.
Aud șoapte și chicoteli.
— Pe toți dracii, amice!
Totul mi se pare mult prea familiar.
— Nathan? strig.
Cei doi încremenesc și își ridică fruntea, cu ochii strălucind în lumina lămpilor de pe alee. Sunt Tate și celălalt tip, Gareth, din trupă, idiotul care rânjea la tobe.
Când mă uit la ei, îmi aduc aminte de Nathan acum câteva seri pe plajă: *Am auzit că au organizat nu știu ce rahat ca să sărbătorească solstițiul. Un amic de-al meu lucrează pentru o fermă care produce cidru organic și zice că au plasat la ei cea mai mare comandă din viața lor.*
Și mă gândesc la faptul că, dacă vrei să pui mâna pe droguri prin partea locuri, atunci Nathan Tate e omul de care ai nevoie.
— Ruby, cred că știu ce s-a întâmplat cu oaspeții.

FRANCESCA

În timp ce mă holbez la obiectul monstruos de pe plajă, o pană aprinsă plutește spre mine. Îi simt arsura sărutului înflăcărat pe obraz. *A durut*. Mi se face pielea de găină. Vederea mi se înceţoşează. Sunt reale. Asta înseamnă obiectul de pe plajă. Fețele mascate pe care le tot zăresc în mulțime. Avertizarea bunelului, ultima dată când l-am văzut. *Păsările*...

l-au venit de hac mai întâi lui, iar acum sunt aici. Sunt noua lor țintă...

Mă întorc cu spatele la imaginea diabolică, incapabilă să mă mai uit la ea vreo secundă. Și atunci o văd. Nu știu cum am putut s-o ratez. Stă ca o stană de piatră, în vreme ce restul oaspeților se îngrămădesc de-a lungul falezei. Nu privește spre plajă ca toți ceilalți. Se uită țintă la mine. Răsuflu aproape ușurată. Iată o problemă căreia pot să-i fac față.

Vrăbiuță proastă. N-ar trebui să zbori departe de ce știi. N-ar trebui să zbori atât de aproape de soare.

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
DETECTIVUL-INSPECTÓR WALKER

Mobilul lui Walker vibrează în buzunar. Este coordonatoarea criminaliștilor din echipa de pe plajă.

— Voiam doar să vă țin la curent cu ce se întâmplă.

— Sigur. Cum stau lucrurile acolo?

— Fluxul e la nivelul maxim. Am adunat înainte tot ce s-a putut. Victima e în drum spre morgă. Ne-am mutat la mașină acum. La Aston Martinul de pe faleză.

— OK. Ceva interesant?

— Am găsit sânge pe volan. Și o geantă în spațiul pentru picioare, care conține câteva articole personale. O bijuterie de argint, un inel. Și o cheie — seamănă cu o cheie de hotel elegantă.

Femeia își drege glasul și citește de pe ea:

— Cabana forestieră 11.

SOLSTIȚIUL
EDDIE
— Salut, Nathan! spun eu, iar Tate mă privește furios.
Are un hanorac negru acum, deși sunt aproape 40 de grade. Își ține gluga trasă pe ochi, de parcă se crede cine știe ce gangster.
— Vă las să vorbiți, zice Ruby cu subînțeles. Trebuie să conduc oaspeții la mese. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor. Da?
Ruby mă privește intens, înainte să pornească spre peluză cu pași mari.
— Ah! exclamă Tate după ce pleacă fata. Vechiul meu amic Eddie, Eddie, Eddie. Ce mai faci, barosane?
Privirea lui nu se potrivește cu tonul. Are ochi de animal rănit, ca ai căprioarei pe care tata a trebuit s-o împuște după ce a lovit-o pe drum, venind spre fermă. Bricheta din mâna sa se aprinde și se stinge întruna. Îmi dau seama că încearcă să ascundă ceva în spatele lui, ceva masiv. Simt revărsarea adrenalinei.
— Ce-ai acolo, amice?
Tate se mișcă ușor, pentru a ascunde obiectul și mai bine. Luminez cu lanterna pe lângă el: trei canistre de benzină.
— Ce-ai de gând să faci cu alea, Nathan?
— Haide, Eddie. Doar nu-ți pasă pe bune de locul ăsta, nu? Și de oamenii ăștia?

Apropo, ai văzut cum se poartă? Zici că sunt săriți de pe fix. Mori de *râs*.
— Ce-au luat, Nathan? întreb, pe un ton cât mai dur cu putință. Știu că tu ești de vină.
— În fine, zice el întorcându-se spre celălalt tip și ignorându-mă complet. Eu și Gaz ne-am gândit că am putea să ne bucurăm de petrecere puțin, să aruncăm și noi o privire, nu-i așa, Gaz? Totul, nevinovat. Apoi, s-a întâmplat să dăm peste astea, lăsate de cineva aiurea aici. Am vrut să ne asigurăm că nu cad în mâini nepotrivite, înțelegi? Căci ar fi *mare* păcat.
— Termină, Nathan!
— Nu, nu cred că o să termin, mersi. Ne-a luat tot. L-ai văzut pe tata doar. E o epavă. Locul ăsta aproape că l-a ucis.
Tate vorbește cu un glas grav acum.
— N-o să-l mai recuperăm niciodată.
Nathan se îndreaptă de spate (nu-i prea înalt) și șuieră:
— Vreau să văd cum arde. Nu-mi spune că-i alegi pe labagiii ăștia bogați în loc de Tome... de ai tăi!
Nu iubesc deloc locul ăsta. Mai ales acum. Dar ar putea avea de suferit oameni nevinovați.
— Nathan, renunță, te rog. Îmi pare rău de taică-tău. Dar așa nu rezolvi nimic. Du-te... du-te acasă, te rog. Da?
El ridică o canistră.

— Dă-mi bricheta, Gaz.
— N-o să mai repet, îi zic și fac câțiva pași spre el. Și știu că ai pus ceva în cidru.
— Habar n-am despre ce vorbești.
Nu-l cred și pace. Povestindu-i Bellei despre fratele meu, mi-am mai adus aminte ceva. Ceva ce am știut dintotdeauna, dar n-am spus niciodată cu glas tare.
— Și știu că tu erai cel care îl aprovizionai pe Jake pe vremuri.
— Lasă-mă cu vrăjeli din astea, ripostează el pe un ton ironic, era băiat mare. A făcut totul singur. Și-a distrus viața. Nu că ar fi fost mare lucru de capul ei. Băiatul de aur, ce să mai!
Îi ard un pumn. Nici măcar n-am știut că o să-l lovesc. N-am mai pocnit pe nimeni înainte și mă doare, dar cred că pe Tate îl doare și mai tare. Se dă în spate împleticindu-se și-și duce mâinile la față. Tremur din toate încheieturile. Dar n-am de gând să mint: după tot ce am auzit în noaptea asta, copleșit de tot felul de sentimente, e și o ușurare pentru mine.
— Futu-i! șoptește Gaz, aproape impresionat. Amiceeee!
— Băi, rahat cu ochi! geme Nathan printre degete.
Când își îndepărtează mâinile, văd că îi curge sânge din nas. Sunt atât de șocat de

gestul meu, încât plec grăbit, pe jumătate împiedicându-mă, pe jumătate alergând.
— Da, da! îl aud pe Nathan strigând după mine. Cât se poate de clar de partea cui ești, turnătorule! Numai că nu ne mai poți opri. O să venim după ea, așa cum vine nenorocitul ăla de flux!

— Dumnezeule! exclamă Francesca, plutind spre mine. Chiar tu ești? Știi... *mi s-a părut* că te văd ieri, la micul-dejun. Însă mi-am zis că n-are cum. Părul m-a indus în eroare. Ți se potrivește. Ce-ai mai făcut, draga mea? Cu ce te mai ocupi? A trecut multă vreme.
O clipă, rămân fără cuvinte. Mă așteptam la multe din partea ei, dar nu la o astfel de abordare. O nerușinată. Pe de altă parte, așa a fost mereu. Oamenii nu se schimbă prea mult. Toată imaginea asta cu bucle lejere, ședințe foto în care apare ca o zeiță rurală cu animale de fermă, veșmintele largi din pânză fină nu fac altceva decât să-i ascundă firea de oțel intransigentă. A fost dintotdeauna dură ca fierul.
Pășesc spre ea. Își ferește privirea, nu e în stare să se uite în ochii mei. Singurul indiciu.
— Trebuie să-ți vorbesc, Francesca.
Ea încuviințează.
— Ah, răspunde ea blând, ce ciudat, și eu speram să am o discuție cu tine.
Zâmbetul ei larg e la fel de sinistru ca al pisicii de Cheshire. Ignor groaza din suflet și mă apropii de ea. Mult prea aproape, chiar în spațiul ei personal. Și funcționează. Se dă un pas în spate și zăresc un spasm pe chipul ei. Frică.

Am un sentiment de triumf. Aparent, Francesca își dă seama că nu mai sunt fetița timidă pe care și-o amintește și că nu mă mai poate juca pe degete cum vrea ea. Ca să subliniez această nouă realitate, mai fac un pas spre ea și o apuc de încheietură, strângându-i cu putere oasele fragile. Sesizez vag că mai multe persoane se întorc și ne privesc.

— Acum, vii cu mine. Altfel, o să fac o scenă. Mult mai nesuferită decât asta.

Din nou, sclipirea alarmată din ochii ei.

— Hai să mergem în altă parte, zice ea, aruncând o privire spre oaspeții care privesc. Într-un loc mai liniștit, unde să putem sta de vorbă.

O urmez în clădirea principală, dincolo de intrarea în barul unde l-am cunoscut pe Eddie.

— Aici, spune ea deschizând o ușă. Cred că îți amintești camera asta. Nu s-a schimbat prea mult. E foarte primitoare, nu crezi?

E biblioteca: tomuri antice și curiozități pe rafturile care acoperă trei pereți și vechiul șemineu uriaș. Nu cred că a ales încăperea din întâmplare. Ultima oară, am fost aici cu Jake. Tocmai primiserăm 3 000 de lire ca să tăcem.

Francesca închide ușa, apoi răsucește cheia în broască. Mă trece un fior pe șira spinării. Îmi plimb mâna peste sacoșa mea, ca să ating forma liniștitoare a sticlei de

gin pe care am luat-o din cameră. Cu grijă totuși, deoarece chiar înainte să ies din cabană pentru cină i-am lovit gâtul de masă, așa că vârful ei e letal. Am plecat eu din sudul Londrei, dar n-am uitat cum trebuie să mă apăr...
Imediat după ce se aude declicul ușii încuiate, Francesca se întoarce spre mine.
— *Ce naiba* cauți aici? șuieră ea.
Francesca Meadows a dispărut într-un *puf!* de fum de salvie și în fața mea stă Frankie pe care o cunoșteam. Într-un fel mă simt ușurată. Întreaga creație a Francescăi Meadows păruse un fel de manipulare. Pentru că Frankie... Frankie era răutăcioasă, cool și amuzantă, Frankie fuma Marlboro Lights pe terenul de tenis și bea Nesquik de banane cu lichior Malibu. Frankie, cu vocea ei de fată din înalta societate — răgușită, letargică. Frankie, cu poveștile ei inventate despre partidele de sex de la petrecerile *rave* din depozitele londoneze. Frankie, care m-a făcut să tânjesc după o viață mai intensă, mai strălucitoare, care m-a făcut să simt uneori că aș putea s-o gust.
Frankie, care mi-a distrus viața.
— De ce-ai venit? mă întreabă.
Clipesc. Îmi dau seama că m-am pierdut atât de tare din cauza transformării ei șocante, încât m-a adus pentru scurt timp

în dezavantaj. Dar nu pentru multă vreme. Strâng buza sticlei, ca să-mi fac curaj.
— Am venit să-ți aduc aminte ce ai făcut. Se pare că ți-ar prinde bine o reîmprospătare a amintirilor.
Francesca oftează ușor. Când vorbește din nou, glasul i s-a schimbat și a devenit din nou Francesca Meadows, zeița luxului și a prostioarelor ridicole, iar Frankie s-a ascuns iar în umbre:
— Ah, Vrăbiuță! Nu-ți poți petrece toată viața trăind în trecut. Pur și simplu nu-ți face bine. Trebuie să trăiești *în prezent*.
— Te contrazic. Cred că ai uitat totul prea ușor. Nu te-a afectat deloc, nu-i așa? Nici atunci. Nici acum. Nicio urmă de remușcare. N-ar trebui să fii *în stare* nici să fii aici. Ar trebui să ți se facă rău. Cum poți să vorbești cu jurnaliștii despre verile idilice de aici... despre „pozne"? De parcă totul a fost doar o strengărie? Un incident minor din copilărie?
— Vrăbiuță, dar am mai vorbit despre asta, nu? A fost o tragedie îngrozitoare. N-a fost vina nimănui.
— Nu. Tu ai omorât-o. Poate aveai de gând să ne omori pe toți. Și, sinceră să fiu, într-un fel nici nu contează dacă ai vrut sau nu. Ce-ai făcut după aceea, cum ați băgat totul sub preș... diabolic. Fata aia nu conta suficient, nu? Era o biată localnică, săracă. Nu era o persoană reală, nu pentru cineva

ca tine. Ideea e că, atâția ani, m-ai făcut să mă simt ca o criminală. Tu și hidosul ăla de *bunel* ați făcut din mine și Jake complici, scăpând de noi cu niște cash. Dar nu noi eram vinovați. Tu ești, Frankie.
— Nu-mi mai spune așa, șuieră ea.
O altă schimbare ca un șfichi de bici. Creatura eterică, rezervată, de adineauri a dispărut. Apoi închide ochii și inspiră adânc.
— Vrăbiuță, ar trebui să ceri ajutor. Du-te într-un *retreat* câteva luni. Meditează. Sincer. Mie mi-a schimbat viața. Mi-a dat un țel.
— Ám unul deja. De-aia am și venit.
— Ai venit să mă omori?
Mă întreabă degajat, aproape conversațional. De parcă am fi la o petrecere și am depăna politicos amintiri. Mă prinde iarăși pe picior greșit. Dar nu mă dau bătută.
— Am venit să fac dreptate. Și nu contează că ai mutat cadavrul.
Francesca se încruntă.
— Despre ce naiba vorbești?
Pret de o clipă, mi se pare sincer nedumerită. Insist.
— Oricum o să fie dovezi acolo. N-ai fost atât de atentă pe cât crezi.
Mă gândesc la inelul celtic masiv, din argint, al Corei, ascuns în sacoșa mea.

— Nu *există* niciun cadavru, rostește ea cu o voce puțin mai pițigăiată ca de obicei. Pentru prima dată pare nesigură.
— Bunelul s-a ocupat de tot, așa mi-a spus. Tragedia… s-a ocupat să dispară tot.
Mă uit la ea. Pare cu adevărat tulburată. Oare chiar nu știe?
E posibil. A plecat de aici a doua zi dimineață, în definitiv.
— M-am întors, spun. În ziua de dinainte să plec din Tome, atunci, cu mulți ani în urmă.
A trebuit să-mi adun tot curajul din lume.
— Am vrut să vorbesc cu tine. Am vrut să mă uit în ochii tăi, să fim doar noi două și să te întreb dacă chiar intenționaseși să o faci. Dar plecaseși deja. Am introdus codul la poartă. La ușa de la intrare m-a întâmpinat bunelul. „Francesca și gemenii au plecat cu bunica lor, pentru o vreme", m-a informat el. „Credeam că m-am ocupat deja de tine. Ai făcut destule, nu crezi? Nu mai ai ce căuta aici. Lasă-ne în pace." Și cuvintele pe care era mult prea avut ca să le spună cu voce tare: *pentru că altfel…* Mi-a închis ușa în nas. M-am răsucit pe călcâie și am coborât scările. Aș fi plecat și nu m-aș mai fi întors niciodată, numai că pe la jumătatea aleii mi-a atras atenția ceva la marginea pădurii. Ceva în neregulă în pământ. O movilită. Știam că era posibil să mă urmărească din casă, așa

că am mers mai departe. Am apăsat butonul care deschidea porțile. Și-atunci, în ultima secundă, în loc să ies, m-am strecurat pe lângă zid. Am mers de-a lungul perimetrului, la umbră, până când am ajuns în pădure, unde m-am ascuns printre copaci și mergând chiar pe limita proprietății. Locul pe care-l văzusem de pe alee era golaș și părea proaspăt săpat. Avea mai mult de un metru lungime. Am stat acolo multă vreme, încercând să-mi dau seama ce pot face cu această informație. Probabil că dacă aș fi fost mai mare, mai curajoasă — poate dacă Jake ar fi fost cu mine... Numai că eram singură și speriată, pe terenul unei case grandioase, ocupată de o familie grandioasă și veche, cu bani, putere și amenințări.

Știam că nu pot face nimic. Doar să marchez locul în memorie: locul exact și copacii de pe lângă el. Când m-am întors la rulotă, am desenat harta la sfârșitul jurnalului. Mi s-a părut important. Să fie cineva care să-și amintească. I-am trimis un mesaj și lui Jake. *Știu unde e.* Oare bunelul tău drag să nu fi fost chiar așa de meticulos pe cât credeai? La urma urmelor, era destul de neglijent cu ascunderea aventurilor lui amoroase, nu?

— Taci! spune ea, apăsându-și palma pe frunte, de parcă ar fi vorbit pentru ea, dar și cu mine. TACI odată!

Dar nu mă mai pot opri acum. E prea bine s-o fac să simtă o mică parte din durerea pe care am trăit-o eu 15 ani.
— Vreau să spui cu voce tare. Vreau să recunoști ce ne-ai făcut — și ei, și nouă. Vreau să fiu în stare să mă uit în ochii fiicei mele. Vreau să mă pot privi în oglindă și să știu că, în ciuda multelor mele defecte, sunt un om bun. Că sunt cineva care face ce trebuie. Pentru că... asta mi-ați luat tu și *bunelul* tău în noaptea aceea, adaug și încep să plâng.
Pășesc spre ea, vârând mâna în sacoșă să iau sticla. Observ că își coboară privirea spre pungă. Dacă am noroc, o să creadă că am un cuțit.
— Le-am văzut, șoptesc. Noaptea trecută, am văzut Păsările.
Francesca izbucnește într-un râs ușor maniacal.
— Păsările? Doar ți-am zis că erau creațiile mele, vacă proastă ce ești!
Francesca arată cu mâna spre geam și festivitățile de afară.
— Întotdeauna m-am priceput să dau spectacole, nu?
— Numai că te înșeli de data asta, Frankie...
— Nu-mi mai spune așa!
— Le-am văzut și atunci...
Mi se pare că zăresc o mică tresărire de spaimă, dar pare să se adune repede. Masca

revine la loc.
— Când? Când erai plină de calmantele pe care le sparlisem din rezerva mamei? Da, firește că le-ai văzut.
— Le-am văzut și azi-noapte în pădure…
Francesca își dă ochii peste cap.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Vrăbiuță! Gata cu jocurile și basmele pentru copii. Îmi pierd vremea cu tine.
Dar pe măsură ce mă apropii de ea, se retrage într-un colț până se lipește cu spatele de bibliotecă. Pe unul dintre rafturile de deasupra capului ei zăresc fosila — cea pe care am găsit-o în prima zi pe plajă, declanșând fără să vreau tot lanțul de evenimente. Mica relicvă bântuită a unui trecut îndepărtat care mi-a influențat atât de mult prezentul.
Francesca îmi aruncă o privire sălbatică, de animal prins în capcană.
— Întotdeauna ai fost o lipitoare, șuieră ea. O acaparatoare. Și n-am de gând să te las să-mi iei asta.
Durerea vine prima, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Durerea și intensitatea impactului. Simt cum îmi cedează picioarele și cad pe podea ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate. Îmi trebuie o clipă, două de zăcut acolo într-o gălăgie roșie oarbă de durere, redusă la o stare animalică, să înțeleg ce s-a petrecut. M-a lovit cu ceva greu și bont. Stau întinsă

pe jos în fața ei și îmi zvâcnește capul. Cu vederea încețoșată, abia dacă-i întrezăresc picioarele în sandale, doar la câțiva centimetri de mine, cu o pedichiură *nude* impecabilă. În ciuda situației, nu mă pot abține să fac o observație absurdă: normal ca poartă un nenorocit de inel cu diamant pe degetul de la picior.

Pe neașteptate simt o oboseală copleșitoare, irezistibilă. N-ar fi rău, nu? Să mă odihnesc aici o vreme. Cât să-mi adun puterile.

— Somn ușor, Vrăbiuță! îmi șoptește, destul de aproape ca să-i simt răsuflarea dulce. N-o să te las să-mi distrugi locul. Așa cum nu te-am lăsat nici atunci. Am creat ceva frumos aici. Ceva pentru prezent, pentru viitor. Mult mai important decât tot ce s-a petrecut în trecut.

Simt cum îmi ia sacoșa de pe umăr. Ca de la mare distanță, aud ușa deschizându-se și închizându-se la loc. Cheia răsucită în broască.

Închid ochii.

les în aerul fierbinte. Simt miros de lemn ars și de pene pârjolite. Oaspeții coboară în masă treptele spre plajă acum, strângându-se în jurul focului de tabără monstruos, ca niște demoni într-o frescă medievală, răcnind și țipând strident. Unii dintre ei își smulg hainele și se reped în marea cu valurile luminate de flăcări. Apa clocotește în jurul trupurilor goale. Unii se târăsc sau dansează, alții jelesc sau se împreunează pe peluze.
Pentru o clipă, nu-mi pasă. Mă simt aproape triumfătoare. Mă întind după un pahar de cidru de pe o tavă abandonată și îi beau conținutul dintr-o sorbitură. M-am ocupat de Vrăbiuță. I-am strivit energia otrăvitoare. Nu-mi vine să cred cât de ușor a fost până la urmă, în ciuda sticlei sparte din sacoșa ei, pe care presupun că o considera un soi de armă improvizată. Asta e problema cu unii. Le lipsesc claritatea și concentrarea, încrederea în sine de care au nevoie ca să ducă la bun sfârșit ce și-au propus.
Acum mă simt egală cu oricine și cu orice. Or fi fost sabotori și spărgători de petrecere în seara asta, dar refuz să mă las intimidată. Habar n-au cu cine se pun. Nu sunt un bătrânel fragil, cu inima slabă. Îmi pare rău, bunelule, dar așa e. Am în mine o întunecime, o întunecime violentă pe care

am ținut-o în frâu multă vreme: un puț fără fund, negru precum cerneala, îngropat adânc precum petrolul, în inima pământului. Închid ochii și inspir mirosul de lemn ars și pene de pe plajă și zâmbesc.
Owen mă sună din nou. De data asta, răspund.
— Iubitule! Scuză-mă că n-am răspuns înainte. A fost o nebunie aici. Unde ești? M-am tot întrebat și întrebat...
— Fran.
Vocea lui Owen sună ciudat.
— Am găsit...
Glasul lui e înăbușit când rostește al treilea cuvânt, de parcă și-ar fi acoperit gura cu mâna. Ori poate conexiunea e proastă.
— N-am înțeles, iubitule. Ce-ai găsit?
El repetă.
Râd ușor, parcă pentru a-i arăta cât de nebunești vor suna cuvintele pe care i le voi adresa.
— Conexiunea e îngrozitoare, iubitule. Fiindcă mi se pare că ai zis „un cadavru".
Din nou, vocea lui ciudat înăbușită, incoerentă. De data asta sunt sigură că aud cuvântul *oase*. Apoi o serie de zgomote bizare. Dacă n-ar fi Owen, aș zice că e cineva care suspină.
Simt o ușoară tulburare. Vrăbiuță a zis ceva despre un cadavru. Dar nu. Bunelul n-ar fi fost niciodată atât de neglijent. Mi-a promis că se ocupă de tot, că o să facă să

dispară totul. „S-a făcut, m-am ocupat“, mi-a zis el.
Și totuși... mă gândesc la ziua când am auzit-o pe buni povestindu-i la telefon unei prietene despre una dintre aventurile lui. „Normal că a crezut tot timpul că și-a acoperit bine urmele. O insultă mai mare decât atât nici că se poate. Aproape că am divorțat de el doar din cauza asta. Bărbații sunt foarte neglijenți cu chestiile astea, nu? Sunt leneși, asta e problema. Ca un câine care-și îngroapă osul preferat în același blestemat de strat cu flori.“
Simt un fior de panică. Încerc să-mi fac exercițiile de respirație. Nu funcționează. Am senzația că mă sufoc.
— Sunt sigură că, indiferent ce ai găsit, iubitule, e ceva foarte vechi. Știi, sunt multe lucruri străvechi pe proprietate.
Aproape că mă conving singură. Mă descurc foarte bine la capitolul ăsta. Nici n-ai zice că abia mai respir.
— Nu, spune el, după care trage tremurat aer în piept. Nu, fir-ar mama mă-sii, Fran. Nu e vechi. Era înfășurat într-o prelată. Și... Cristoase! Cred că... nu, știu sigur. Acolo, în pământ, tot timpul... e mama mea, Fran.
— Mama ta era Cora, *femeia de serviciu*?
Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama ce-am făcut. Că de fapt am spus cuvintele cu voce tare. Eram complet șocată. Fiindcă

asta ar însemna că tot ce știam despre Owen este complet fals. Strălucirea lui enigmatică, lustrul lui urban — tot ce mă atrăsese la el. Și se dovedește că e doar un... *localnic*? Fiul Corei Deeker, boarfa de la cârciumă?
Abia acum, în tăcerea care se lasă, înțeleg ce înseamnă ce am dezvăluit. Mă înfiorez din creștet până în vârful degetelor.
Tăcerea persistă și la capătul celălalt. Poate a închis. Sper nebunește că legătura s-a întrerupt înainte să mă audă. Sau să nu mă fi auzit. Șapte cuvinte mici. Ar fi putut pieri în eter dacă pica semnalul, nu?
Dar nu, acum îl aud respirând.
— Unde ești, Francesca?
Glasul i s-a schimbat. E dur și rece. Nu-mi spune niciodată Francesca.
A auzit tot.

OWEN
Mama ta era Cora, femeia de serviciu?
Mă uit la ecranul mobilului.
Mama: moartă. Iar Francesca… știa.
E cea mai fierbinte noapte a anului, dar îmi clănțăne dinții.
Deschid aplicația de urmărire de pe telefon.

FRANCESCA

Mă uit la oamenii care forfotesc și simt frica în gât. Vocea lui Owen la sfârșitul convorbirii... răceala lui. Nu l-am mai auzit niciodată așa.

Unde ești? m-a întrebat. Oare mă caută chiar în clipa asta? Mă vânează? Dacă da, mă simt foarte expusă aici, așa cum stau în mijlocul peluzei.

Trebuie să-i ofer spațiu, să aibă timp să se calmeze. Ezit să folosesc cuvântul *ascund*, dar exact asta trebuie să fac.

După aceea, ei bine, probabil o să pot să mă gândesc la o modalitate să-l conving de nevinovăția mea. Sigur nu e un capăt de lume. Nimic nu e. Am învățat asta acum mult timp. Totul va fi bine. Întotdeauna se întâmplă așa. Simt cum gheara fricii își slăbește strânsoarea și încep să respir mai ușor.

Michelle trece prin fața mea cu un walkie-talkie în mână, îndreptându-se către îngrămădeală. Îmi vine brusc în cap imaginea lor de azi-noapte, când și-o trăgeau în depozitul cu vinuri, toate lucrurile diabolice pe care i le-a făcut soțului meu: un caleidoscop de mizerie pură.

Spaima se preschimbă pe loc în furie nemărginită. Da... cu furia pot să mă descurc. Este exact supapa de care am

nevoie ca să scap de toată energia negativă.
— Ah, bună, Francesca! zice ea nonșalant, de parcă nu am fi înconjurate de haos pur.
Michelle pare complet netulburată. Cocul ei practic și urât n-are nici măcar o șuviță deranjată și probabil fața ei e singura care nu lucește de transpirație. Femeia asta nu simte căldura? Cum *îndrăznește* să nu asude, când totul pe peluze a degenerat într-un adevărat măcel?
Îmi vine să-i dau una peste bot.
— Michelle, draga mea, cred că trebuie să avem o mică discuție.
Arunc o privire spre marea de oameni de pe peluză.
— Dar nu aici. Undeva între patru ochi.
Mai bine să nu fim observate. Îi fac semn să mă urmeze.
Supusă cum e, vine în urma mea. Da. Simt cum se apropie o eliberare de energie. O curățare a emoțiilor otrăvitoare.
O conduc departe de hărmălaie, în grădina împrejmuită cu ziduri. E plăcut și liniște aici. Și, esențial, văd ambele intrări. Mă întorc cu fața la ea, dar își drege glasul și îmi arată cu capul banca din colț, unde stă un cuplu, vizibil doar datorită strălucirii albe a ținutelor. Vai de mine! Ăștia doi nu doar stau. Unul pare să-l călărească pe celălalt.

Pentru numele lui Dumnezeu! Dar Michelle are dreptate. O conduc mai departe prin grădină și intru pe aleea care duce la cabanele forestiere. E întuneric și liniște aici, departe de haosul și vacarmul din fața Conacului. Numai bine.
Doar că mă simt ușor... ciudat. Puțin dezechilibrată. Se întâmplă ceva straniu cu vederea mea. Cabanele par să devină tot mai înalte. Clipesc și ele revin la dimensiunile normale. Însă în secunda următoare par să se aplece spre mine. Ridic o mână să le împing și închid ochii puțin mai mult. Când îi deschid din nou — ce ușurare! — au revenit în poziția lor obișnuită.
— Toate bune, Francesca? mă întreabă Michelle.
— Absolut, răspund, recăpătându-mi claritatea și controlul, amintindu-mi din nou de înregistrarea din depozitul cu vinuri.
Francesca Meadows se poate ridica deasupra unor asemenea lucruri. Francesca nu experimentează o gelozie reală. Ea înțelege că sexul și atracția sunt nevoi firești care uneori nu pot fi înăbușite.
Dar Frankie... Frankie e al dracului de furioasă pe Michelle, pe ștoarfa asta mică, băgăcioasă și nerecunoscătoare.
Cred că o să-mi facă mare plăcere.

— Michelle, îmi este destul de clar că situația te depășește. E momentul să pleci, draga mea. Mi-e teamă că m-ai dezamăgit și eu urăsc să fiu dezamăgită.
Michelle își împinge bărbia în față și zăresc din nou licărul de răzvrătire în ochii ei. Nu e chiar ce mă așteptam să văd.
— Nu, spune ea.
— Cum adică nu?
Izbucnesc în râs. Dintre toate...
Dar râsul mi se oprește în gât. Mi-a atras atenția ceva printre copaci. Se întâmplă ceva ciudat cu umbrele. Par să se miște și să se întindă spre mine, ieșind din adâncurile întunecate ale pădurii. Clatin din cap.
— Ideea e, îmi explică Michelle, ducându-și mâna la frunte să-și aranjeze o șuviță imaginară, că e momentul să pleci *tu*, Francesca.
O clipă sunt atât de uluită, încât nici nu pot vorbi. E ca și cum un animal de companie bine dresat și-a pierdut mințile și mi-a mușcat mâna. Iisuse Cristoase! Am ales-o pe Michelle în mare parte pentru că este atât de... searbădă. O javră dintre cele mai banale, din care poți face cățel de companie.
Zăresc și alte mișcări lângă copaci. Văd peste umărul lui Michelle niște forme bizare, de pe altă lume, cum se adună și se mistuie la loc în umbra pădurii. Siluete

întunecate cu capete de păsări. Profiluri demonice, ca niște coase. Ochi care privesc în gol.
Nu sunt reale nu sunt reale nu sunt reale.
— Ba sunt foarte reale, spune Michelle.
Am vorbit cu glas tare?
— Le vezi, nu-i așa? adaugă ea.
Mă dau un pas în spate.
— Credeai că tu ești cel mai rău lucru din pădure, nu-i așa?
— Încetează!
— Întotdeauna ai arătat o lipsă crasă de respect față de locul ăsta. Față de tradițiile noastre.
Michelle trage de guler, dezvăluind un semn chiar sub claviculă. Știu semnul, pentru că l-am pictat cândva prin toată pădurea ca să-i sperii pe ceilalți.
— Tu ești… una dintre *ele*?
— Frații tăi scârboși m-au încuiat în căsuța aia din copac. Ce au făcut…
Pentru o clipă, vocea i se frânge și închide ochii. Apoi, îi deschide din nou.
— Nici măcar n-am fost prima. Și probabil nici ultima.
Mă holbez la ea.
— Tu ești…
— Shelly. Nu că te-ai fi deranjat să mă întrebi cum mă cheamă atunci.
Aș zice că o recunosc, dar adevărul e că abia dacă i-am aruncat o privire în noaptea aia. Era doar o fată oarecare de la o

dugheană, îmbrăcată în trening și cu niște cercei de aur oribili.
— Și ce treabă am avut eu? Frații mei...
— Dar n-ai avut nicio problemă să-i lași să-și vadă de treabă, nu-i așa? Însă ai dreptate, nemulțumirea mea personală are de-a face cu ei.
Cât timp a vorbit, totul începe să capete sens într-o manieră foarte sinistră.
— Tot timpul ăsta, tu ai...
— Semințele de pe peluză. Cidrul.
Michelle face o plecăciune.
— Opera mea. Cocoșelul mort prins în cuie de ușa ta, ieri — un alt număr distractiv de-al nostru. Sper că ai apreciat și construcția de pe plajă.
Habar n-am la ce se referă cu cidrul sau cu cocoșelul. Dar semințele? Ea a fost? Și chestia aia de pe plajă?
Încă o dată, mă simt mai degrabă furioasă decât speriată. Eu îi ofer un post de mare încredere, trec peste rezervele pe care le-am avut din cauza stilului personal oribil și a accentului îngrozitor, și ea așa mă răsplătește? Cum dracu' îndrăznește? Nu încerc să-mi mai domolesc sentimentele de data asta. Nu mai am nevoie de niciun exercițiu de respirație ca să mă calmez. Mânia este puterea mea întunecată.
— Ei bine, totul are sens acum. O târfă rămâne întotdeauna o târfă. Da, te-am văzut, vacă proastă. Noaptea trecută, în

depozitul cu vinuri. Te-am păstrat și astăzi la muncă doar pentru că am crezut că ai putea fi utilă. Însă acum chiar că nu-mi mai ești de folos.
Fac un pas spre ea. Și chiar atunci simt umbrele grotești prelingându-se înainte, ieșind dintre copaci. Apar capetele cu glugi și ciocurile nesuferite. Se întind spre mine, gata să mă înhațe. Odată cu ele, chicoteli și clănțănituri care devin un vuiet. Îmi duc mâinile la urechi, dar tot aud. Să fie în capul meu?
— Ne-a lăsat cineva un mesaj, continuă Michelle. În vechiul loc. Așa cum se obișnuia pe vremuri. Acuzându-te de o crimă și mai gravă. Ai luat viața cuiva. Ai ucis un locuitor din Tome. Chiar aici, în această pădure. Ați mușamalizat totul. Tu și bătrânul.
Căzut într-o rână, în biroul lui din pădure... ușa deschisă spre noapte. Delirul îngrozit de dinainte să moară...
Pământul de sub mine pare să se cutremure și să se ridice. Nu se poate așa ceva.
— N-am făcut-o eu, mă apăr. N-ai nicio dovadă.
Michelle zâmbește.
— N-avem nevoie de dovezi. Chiar nu pricepi, nu? Ne ocupăm de lucruri în felul nostru, așa cum o facem dintotdeauna.

Dar îți dăm o șansă. Pleacă acum, într-o oră, și nu te mai întoarce.
Ce tupeu! Ce insolență barbară și absolută să-mi comande mie, în casa mea strămoșească!
— Acesta e pământul *meu*, șuier. Moștenirea mea.
Abia acum îmi amintesc de sticla cu gâtul spart din sacoșa pe care am luat-o de la Vrăbiuță. Îmi vâr mâna în sacoșă și simt sticla ascuțită pișcându-mi degetul. Da. Suficient de ascuțită ca să-și facă treaba.
Mâna mi se strânge în jurul sticlei. Mă pregătesc s-o scot, dar zăresc o altă siluetă pășind în lumini din altă parte a pădurii. Foarte reală, clar omenească. Dar complet schimbată față de bărbatul pe care-l cunosc, cu chipul transfigurat de mânie.
Owen.
Mă întorc și o iau la goană.

OWEN

Pentru o clipă, rămân nemișcat și mă uit cum fuge, de parcă aș avea picioarele pironite.

Am urmărit pe telefon punctul care clipea până la marginea pădurii. M-am lovit de copaci, până am ajuns la cabane și am văzut-o pe Francesca acolo. Voiam să se uite în ochii mei. Trebuia să-mi explice. O parte din mine își dorea cu disperare să fie convinsă că era cumva nevinovată, indiferent de ce spusese la telefon. Alternativa... mi se părea inadmisibilă.

Dar expresia de pe chipul ei când m-a văzut mi-a confirmat tot. Vinovăția strălucea cu putere.

Și asta, și faptul că a luat-o la fugă.

Am creat locul acesta pentru ea. Pentru fata-zeiță pe care am văzut-o cu ani în urmă. Pentru visul perfecțiunii pe care-l reprezentau ea și clădirea. Femeia care oferea semnificație oricărui lucru. lubirea mea. Lumina mea.

O criminală? Ucigașa mamei mele?

Acum totul e cât se poate de clar: la fel de clar ca atunci când, în copilărie, am scăpărat acel băț de chibrit. Anticipând schimbarea pe care intenționam s-o aduc structurii lucrurilor.

Știu ce am de făcut.

FRANCESCA

O iau la fugă spre Conac. Ajung aproape de clădirea principală, traversez parcarea pentru angajați și, când mă uit dincolo de zona cu pietriș, îi văd pe doi dintre localnicii jegoși care au dat năvală la petrecere. Cel mai în vârstă — un caraghios disperat de vârstă mijlocie îmbrăcat ca un adolescent, într-un tricou cu un slogan dezgustător — ține în mână unul dintre felinarele mele cu lumânare. Mă uit la ei o secundă și ei se holbează la mine ca niște șobolani încolțiți. Duhoarea de benzină, flacăra, băltoacele sclipitoare de pe jos, dintre ei și clădire. În același moment, îmi aduc aminte că Vrăbiuța, singurul martor real la cele petrecute atunci, e acum încuiată în casă. Ce v-am zis eu? Universul e întotdeauna de partea mea.

— Dă-i drumul! strig. Hai! Te provoc. Te *provoc*.

Cei doi încă ezită. Par înfricoșați. Cred că se tem de mine. Probabil că întâlnirea de la marginea pădurii m-a schimbat oarecum și mi-a dat o putere supranaturală.

— Pe toți dracii! strig la ei. Chiar trebuie să fac singură totul?

Mă reped spre ei, smulg felinarul și îl arunc spre balta care licărește. Focul se întinde în linie dreaptă spre clădire, mai repede decât poate urmări ochiul și e cel

mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.
Locul acesta a fost creația unei vieți. Singurul în care m-am simțit cu adevărat fericită. Eu însămi. Acum însă e otrăvit. Contaminat irevocabil. Acesta ar putea fi răspunsul. Un incendiu îngrozitor, pornit de localnici frustrați. Dacă încearcă să spună altceva, o să-i zdrobesc la tribunal. Una dintre maximele bunelului era să nu te duci niciodată undeva fără o cohortă de avocați.
Un nou început. O purificare de tot ce a fost înainte. Da: acum, văd totul limpede. Purificare prin foc. Ca Pasărea Phoenix care se ridică din cenușa și rămășițele unei tragedii.
În plus, am o asigurare excelentă.
Mă ghemuiesc rapid în umbra casei și mă uit cum încep să urce flăcările. Apoi mă întorc și alerg spre parcarea angajaților, unde Aston Martinul lui Owen sclipește ca un car regal argintiu, gata să mă ducă de acolo.
Trebuie să plec. Să pun puțină distanță între mine și toate astea, să-mi recuperez spațiul ca să pot gândi. Asta-i tot — ei bine, e *mult*, înțelegeți?
Începe să se contureze un plan. *Bineînțeles* că nu știam nimic despre cadavrul îngropat în pădure. O mică moștenire neplăcută. Dar *știam* că bunelul avea o

aventură cu femeia aia, asta da. În definitiv, se potrivea cu scandalurile anterioare care o aduseseră pe buni la capătul puterilor. Pesemne că lucrurile au luat-o razna în vreo noapte acolo, în pădure, unde avea el biroul...
Până la urmă, Bunelul a fost dintotdeauna un pragmatic. *Pe morți nu-i poți calomnia*, a zis el odată, după ce-și publicase memoriile și își ponegrise mai mulți colegi decedați. Și pe morți nici nu-i poți condamna pentru nimic. Și știți că am senzația că nu i-ar păsa dacă aș face-o? Cred sincer că ar înțelege. Poate chiar m-ar și aproba. Bunelul a fost mereu descurcăreț, exact ca mine. Când i-am povestit de biletul pe care mi-l lăsase Cora, încercând să-mi intre iar în grații după ce se furișase în biroul lui din pădure, mi-a spus că o să-l folosească în avantajul nostru:
Îmi pare foarte rău. Nu-mi pot imagina ce crezi despre mine acum, dar sper să înțelegi...
Ce-ar putea fi mai simplu decât să dai un alt scop biletului? Trimițându-l soțului Corei și pretinzând că fugise de acasă? A lăsat în urmă viața de rahat din campingul cu rulote. Oricum ar fi fost doar o chestiune de timp până când ar fi fugit.
Trag adânc aer în piept și mă simt revigorată. Deja mă simt mai bine. Încep să văd cum o să se lege toate. Vina va

cădea pe Bunel, post-mortem. Eu sunt partea vătămată. Păcatele părinților, ale bunicilor et cetera. Otrava patriarhatului. Aș putea chiar să adaug o notă feministă. Nu, povestea ar trebui să fie mai puțin furioasă și mai degrabă plină de suferință. Să fie vorba despre vindecare.
Refuz să fiu pedepsită pentru ceva ce s-a întâmplat acum atât de multă vreme. Fata de atunci mi se pare o rudă îndepărtată. Presupun că am un singur lucru în comun cu ea: faptul că suntem amândouă niște supraviețuitoare. Am supraviețuit tuturor momentelor în care oamenii ne-au dezamăgit.
Mă opresc brusc pe aleea cu pietriș și sar la volanul mașinii argintii. Scot cheia din husa telefonului și decapotabila prinde viață, în timp ce totul în spatele meu începe să ardă.

BELLA

Deschid ochii, chinuită de o durere profundă, arzătoare. Mă târăsc până la ușă: încuiată. M-a lovit, nu-i așa? Da, văd fosila însângerată, aruncată pe covorul vechi. Mă mișc din instinct, chinuită de durere, și mă concentrez doar asupra detaliilor esențiale. Mă întind după fosilă, o strâng bine în mână și o folosesc ca să sparg fereastra. Curăț cât de multe cioburi pot, apoi mă urc pe un scaun și mă strecor prin deschizătură. Sunt vag conștientă de înțepăturile provocate de sticla spartă, dar nici nu se compară cu agonia din capul meu.

Distanța până la aleea cu pietriș e mai mare decât m-am așteptat și aterizez strâmb. Mă ridic tremurând din toate încheieturile, apoi, pe jumătate alergând, pe jumătate împiedicându-mă, pornesc spre partea din față a Conacului. Privirea mi se încețoșează, de parcă m-aș scufunda în apă. Simt miros de fum. Dogoarea pare și mai intensă acum.

Aud huruitul unui motor și zăresc mașina argintie alunecând pe alee. Figura blondă de la volan.

Pleacă. Numai la asta mă gândesc. Scapă. Mi se pare important să o opresc. Dar gândurile mi se învălmășesc din cauza durerii de cap. Aș putea să blochez porțile de aici, cumva? Nu, nu mai e timp...

Pornesc împleticit spre alee, dar n-are rost. N-am cum să o prind din urmă. Cineva se apropie totuși de ea. O siluetă care vine în fugă dinspre pădure. Când mă apropii, văd că e Owen Dacre care aleargă după mașină, părând posedat. Acum disting și formele întunecate care se preling dinspre lizieră, apropiindu-se de poartă. După noaptea trecută, aș recunoaște aceste siluete macabre de la orice distanță.
— Dumnezeule! aud pe cineva exclamând. Întorc capul și dau cu ochii de Eddie.
— Te simți bine? Capul tău... brațele... sângerezi. Haide, cred că ar trebui să te așezi...
— Eddie... gâfâi eu, apucându-l de braț, m-a atacat. Și acum pleacă. Uite...
Mașina argintie rulează inexorabil spre poartă.
— Nu pot s-o las să plece. Trebuie să fie acum, în noaptea asta. Trebuie s-o opresc înainte să scape iar.

EDDIE

Alerg spre spatele Conacului. l-am spus Bellei că o să-i aduc o pungă cu gheață pentru cap. Am văzut destule comoții cât am jucat rugby și a ei arată destul de rău. Am încercat s-o fac să se așeze, dar tot în picioare era când am plecat. Sper din toată inima că n-are de gând să facă vreo prostie.

Ocolesc colțul clădirii și mă izbesc de Nathan Tate. Are o privire sălbatică — arată și mai stors ca înainte.

Se aude un *bum* înăbușit și o fereastră de undeva de deasupra se sparge și cioburile cad ca o ploaie în jurul nostru. Mă uit în sus și văd flăcările ieșind prin deschizătură.

— Doamne ferește, Nathan! Ce-ai făcut?

— Nu eu, blestemata aia de vrăjitoare nebună. Jur! răspunde el, repezindu-se și apucându-mă de brațe. Eddie, de fapt veneam după tine.

Nathan se strâmbă, iar cuvintele îi ies repezite din gură.

— Deci... uite cum a stat treaba. Da, eu l-am aprovizionat pe Jake cu heroină atunci, demult. Am... ascultă-mă, de atunci mă simt foarte nasol. M-a măcinat pe dinăuntru. Și... îmi pare rău, amice. Dar ar fi trebuit să-l vezi. Chiar avea nevoie, nu știu de ce. Ceva care să-l facă să se simtă mai bine. Era al naibii de trist.

Nathan privește pe alee.

— Nu-mi vine să cred că și-a dat foc la coșmelie. Ce psihopată cretină!
Vocea lui devine gravă, expresia din ochii lui fioroasă și își încleștează pumnii.
— Trebuia să-mi ia și asta, nu? Și acum o să scape basma curată. Nuuu... Îmi bag picioarele.
Atunci mă întorc și îl văd cum o ia la fugă.

OWEN

Privesc stopurile mașinii mele dispărând pe alee. Dar am senzația că am puteri supraomenești, că sunt încărcat cu forță și viteză anormale, că tot corpul îmi zvâcnește de adrenalină și furie, ca și cum aș putea sfâșia pe cineva în bucăți cu mâinile goale.

Acum înțeleg. De-asta am fost adus înapoi.

Mă gândesc la Francesca, ducând o viață în lumină și lux sub soare, în timp ce mama zăcea în pământul rece și întunecat. Și cum a scăpat de justiție atâția ani.

O să se încheie în noaptea asta.

N-o să mai aibă cum să scape.

Mă apropii de porți. Văd în oglinda retrovizoare flăcările care se descolăcesc dinspre ferestrele de jos. În taină, aproape furișându-se. Aproape că-mi doresc să pot să mai stau ca să mă uit. Un mic fior de anticipare. Același fior pe care l-am simțit cu ani în urmă în pădure, pregătită să văd groaza apărând pe chipul Vrăbiuței. Sau când le-am dat în noaptea aceea negresele pe care le făcusem și așteptam să apară efectele.

Apoi mă uit prin parbriz și mi se pare că zăresc câteva dintre siluetele alea oribile cu glugă ieșind din capătul îndepărtat al pădurii. Încă o privire în oglinda retrovizoare și văd o siluetă care fuge și se apropie de mine. Owen. Iar când mă apropii de stâlpii porții, iese cineva din umbră. Zăresc lucirea unui păr blond-deschis: Michelle, cu o expresie hotărâtă și încrâncenată.

Dar porțile se deschid ca să mă lase să ies, iar eu apăs accelerația până la podea și trec în viteză, lăsându-i în urmă. Porțile se închid și eu pot respira din nou. O să scap la fel ca înainte.

Și acum totul e în urma mea și mă mișc mai repede decât oricine care merge pe jos, chiar și pe drumul de țară șerpuit, și am senzația că am tot timpul din lume. Când frânez la o curbă strânsă, din sacoșa pe

care am luat-o de la Vrăbiuță cade ceva la picioarele scaunului. Opresc mașina și stau o clipă să ridic obiectul. Pare un fel de jurnal. Răsfoiesc rapid și văd datele. Numele meu. Rup paginile din cotor și le arunc în briza fierbinte. Azvârl în spate coperțile goale, rămase fără orice putere ar fi avut înainte. Mă simt bine. O purificare fizică de trecut.
Apăs din nou accelerația până la podea.
Acum trec de curba care duce spre ferma aia îngrozitoare, urât-mirositoare, de lângă faleză și de oroarea de parc de rulote de alături.
O să am nevoie de un loc nou, evident. Undeva în străinătate. Poate schimbăm ușor specificul: să oferim ședințe de terapie, săptămâni de resetare mentală. Un fel de clinică Mayr, dar fără masochism. Deja îmi imaginez interviurile complexe. Ai zice că genul acesta de lucruri — genul ăsta de scandal, pentru că presupun că asta urmează — ar alunga lumea. Nici pomeneală.
Simt vântul cald în păr, aerul nopții de vară ca o catifea fină pe fața mea ridicată spre cer. Stelele licăresc puternic. De fapt, par să sclipească doar pentru mine. Strălucitoare, aproape vibrând cu energia asta frumoasă, nebună, ca și cum universul mi se adresează direct, așa cum face de multe ori. Mă uit în jos și văd câteva

împrăștiate în poala mea, sclipind spre mine. Clipesc. Ce ciudat! Dar ce minunat!
Le iau în mână și le arunc în aer. Se așază pe bolta întunecată ca un sclipici, ca lucirile inelului meu cu opal negru. Râd, și râsul meu e dus de briza caldă, ca o floare pe aripile vântului. Mă simt puțin ciudat. Nu în sensul rău al cuvântului, totuși. Doar... dezlănțuită. Privesc spre mare, visând la noi orizonturi.
Când mă uit din nou în față, văd o siluetă în mijlocul drumului. Îi fac semn cu mâna s-o alung, așa cum am împrăștiat și stelele. Nu se întâmplă nimic. Închid ochii și îi deschid din nou. Silueta e tot acolo. Am o presimțire rea. *Un sentiment urât*. Încerc să mă întorc la stele și la vântul cald. Știu că trebuie să fie o iluzie care îmi aduce o pată în fața ochilor.
Nu: nu e reală.
Dar chiar și când clipesc, rămâne tot acolo: silueta înaltă în negru, cu mantia care se umflă în spate, ca o umbră a nopții. Cu brațele ridicate, ca și cum mi-ar face semn să opresc. Când mă apropii în viteză, văd forma hidoasă a capului și ciocul încovoiat.
Senzația neplăcută e mai intensă, un nor de groază în formă de ciupercă. Se întâmplă ceva ciudat cu vederea mea, pentru că silueta pare și ea că se umflă, crescând în fața mea. Brațele întinse devin

două aripi negre care se deschid ca să mă cuprindă cu totul. Aproape am ajuns la ea, dar nu se mișcă. Trag de volan puțin și încerc să o ocolesc. Claxonez. Numai că ea se mută în calea mea. Pare că o să sară la mine, peste mine: o să se urce direct pe capotă. Smucesc și mașina într-o parte și se aude o bufnitură și apoi un sunet ca un clinchet difuz. Când apăs piciorul pe accelerație, nu se întâmplă nimic, doar se aude un scrâșnet cumplit. Deschid portiera să arunc o privire și o văd venind spre mine.

În jurul meu, totul urlă — urlu eu, urlă universul. Am senzația că o aud până și *pe ea* urlând acum mulți ani, când a căzut în pădure.

Mă reped spre silueta întunecată și îmi pică în mână un fragment mic și fin. Acum alerg, alerg cât mai departe. Să fi ajuns în pădure? Mi s-a agățat ceva de picioare — crengi? Nu: e doar mur care se răsucește în jurul meu. Trec prin el și cedează brusc, de parcă ar fi un nor de fum. Acum nu mai e nimic sub mine, nimic în fața mea, doar aerul cald al verii. Plutesc, mă avânt spre cerul înstelat.

Ah! Acum nu mă mai înalț, ci mă prăbușesc. Și...

Umbrele se mistuie înapoi, în pădure. Roiesc și se adună în jurul copacului cu 100 de ochi.

Umbre cu formă, cu substanță. N-au dat greș niciodată când au căutat dreptatea. Sunt una cu natura. Iar natura găsește întotdeauna o cale.

DUPĂ ACEEA

ZIUA DE DUPA SOLSTIȚIU
EDDIE

Fumul se risipește acum și dincolo de el nu-i niciun nor pe cer. Toată lumea stă pe peluză, majoritatea înfășurați în folii izoterme de la paramedici, chiar dacă s-a încălzit deja. Dar cam înțeleg. După șoc, toate cele.

Spatele mă ucide. Am senzația că am umerii smulși din încheieturi. Încă mai doare când respir. Mi-au zis că sunt un erou, pentru că am scos atât de mulți oameni din Conac înainte să ardă din temelii. Când am ridicat privirea și am văzut clădirea cuprinsă de flăcări, n-am stat pe gânduri. Am fugit să dau o mână de ajutor, ca și cum aș fi fost pe pilot automat. Am înșfăcat oamenii care încercau să iasă. Unii erau complet dezorientați — nu știu dacă din cauza cidrului sau a fumului sau din alte motive. I-am tras unul după altul peste peluză, până au fost în siguranță, departe de pietrele și cioburile care cădeau din clădire. Și am tot intrat.

Aud pârâiturile unui walkie-talkie. Doi polițiști — unul în uniformă și unul în haine civile — stau la câțiva metri mai încolo și discută în șoaptă. Dar reușesc să prind câte ceva:

— Deci e vorba de cronologia evenimentelor. Cum a ajuns ea la un

kilometru și jumătate de-aici, la poalele falezei, în timp ce locul ăsta ardea…
— Iisuse, Eddie! exclamă Ruby, împleticindu-se către mine, iar eu pierd șirul conversației dintre polițiști.
— Te simți bine, Ruby?
Ea clatină din cap în tăcere. Mă ridic și ea vine spre mine pentru o îmbrățișare poate puțin prea îndelungată sau poate prea strânsă, fiindcă se trage înapoi și se uită la mine.
— Dar tu… *tu* ești bine, Eds?
Deschid gura, dar nu-mi găsesc vorbele ca să-i răspund. Nici măcar nu știu de unde să încep.
— Ai fost uimitor, Eds! Ce e? Că au fost doi oameni pe care nu i-ai scos? Nu poți să te simți vinovat. N-aveai de unde să știi că mai e cineva înăuntru. Se vede că te sâcâie. E adevărat că am vrut să salvez cât de mulți oameni se putea. De aceea m-am întors în clădirea în flăcări de atâtea ori. Fără să-mi pese de ce mi s-ar putea întâmpla.
Au fost doi pe care n-am reușit să-i scot. Am văzut cu toții sacii pentru cadavre în spatele ambulanței. Dar nu mă simt deloc vinovat. Știu că probabil n-aș fi putut face nimic. Presupun că Ruby mă cunoaște destul de bine. Bănuiesc că mă și *citește* bine. Dar ce crede ea că vede nu e chiar o vedere de ansamblu.

BELLA

— Nu te mișca, îmi spune paramedicul când îmi prinde ultima copcă pe la rana de deasupra sprâncenei.

Stau aici în folia argintie, mijind ochii din cauza durerii și încercând să trag cu urechea la conversațiile din jur. Se vorbește despre morți, poate chiar mai mulți.

Au venit și polițiștii. Îi privesc cum trec printre grupurile de oaspeți de pe peluză și vorbesc cu toată lumea. Eu nu vreau să vorbesc cu ei. Nu încă. În primul rând, pentru că nu reușesc să-mi pun ordine în gândurile despre ce s-a întâmplat noaptea trecută. Îmi pocnește capul: se pare că am o comoție serioasă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am văzut-o pe Francesca fugind cu mașina argintie. Și că am știut că nu puteam s-o las să scape.

Oare am leșinat după aceea? Probabil că da. Totul e în ceață începând din acel moment.

Acum nu mă pot gândi decât la fiica mea. Nu vreau decât să mă întorc acasă la fetița mea. La viața mea măruntă și sigură. Dar simt că va mai trece o vreme înainte să pot.

O înțeleg mai bine pe Cora acum. Nu încetezi să-ți dorești lucruri sau să te agăți de o versiune mai tânără de-a ta doar pentru că ai devenit mamă. Cu atât mai

mult, îmi închipui, dacă ai avut un copil când tu însăți erai doar un copil. Am considerat-o pe Cora o tipă cool și sofisticată, iar ea ne-a văzut ca pe niște adolescente care nu și-ar putea imagina vreodată responsabilitățile pe care le avea acasă. În locul acela magic — locul pe care îl considerasem odată o Narnia, un Neverland —, ea putea să se retragă, pentru câteva ore în fiecare zi, într-o lume diferită.

Ridic privirea când aud pârâitul unei stații. Peste tot sunt polițiști în uniformă, plus câțiva care cred că trebuie să fie în civil. Privirea îmi e atrasă de o anumită siluetă. Un bărbat cam de vârsta mea, cu păr tuns scurt, cărunt la tâmple. E cel mai înalt dintre ei și pare să aibă cea mai multă autoritate. Se întoarce în direcția mea și razele soarelui îi mângâie fața.

E imposibil.

DETECTIVUL-INSPECTOR WALKER
— E un miracol că n-avem mai multe victime, îi spune Fielding lui Walker. Am început să alcătuiesc o listă cu martori-cheie, așa cum mi-ați cerut. Tot aud despre cineva — din personal, spălător de vase — a fost o adevărată vedetă. Cică a ajutat o grămadă de oameni să iasă. E un tânăr drăguț. Puțin șocat. Nu pare să se considere erou, cum se întâmplă totdeauna cu cei care chiar sunt. Ar trebui propus pe listele alea cu premii pentru curaj în slujba societății sau ceva. Uitați-l, e chiar acolo. Haideți să vorbiți cu el.
Walker îl urmează pe detectivul-sergent Fielding până la băiatul robust și bronzat care stă pe iarbă și se uită în depărtare, palid, obosit și cu ochii înfundați în orbite.
— Iată-l, spune Fielding. Cum ziceai că te numești, tinere?
— Eddie. Eddie Walker.
Fielding se întoarce spre detectivul-inspector Walker.
— Haha! Asta da coincidență. Dar presupun că e un nume destul de comun.
Fielding se mai uită o dată la băiat. Apoi iarăși la Walker.
— Ciudat. Dacă n-aș ști cum stă treaba, aș zice…
Fielding rămâne fără grai, complet nedumerit. Walker îl vede cum încearcă să accepte imposibilul.

Acum, băiatul sau mai degrabă tânărul bărbat se ridică și se uită la Walker, care observă momentul precis în care își dă seama.
— Ce mama mă-sii? se minunează Eddie.
Din felul stingher în care înjură, Walker își dă seama că nu folosește prea des asemenea cuvinte.
Mama și-a învățat băieții să nu înjure.
— Ne poți lăsa o clipă singuri? întreabă Walker, întorcându-se spre Fielding.
— Da, sigur... șefu'.
Dar chiar în timp ce se îndepărtează, Fielding se uită peste umăr o dată, de două ori, de parcă ar încerca să priceapă ce vede.
Walker știa că va veni un asemenea moment. Când va trebui să se retragă din caz, prea compromis ca să continue. Când va trebui să dezvăluie legătura lui profundă cu această parte a lumii. Să admită că deși venise de la Londra, nu *se trage* din capitală.
Îl simte pe Fielding urmărindu-i de la mică distanță. Știe că are de dat explicații. Multe explicații, de fapt. Nu e exclus să suporte și ceva măsuri disciplinare ori chiar mai rău. Dar nu poate să-și facă griji pentru asta acum. Pentru că, înainte de toate, trebuie să clarifice lucrurile cu băiatul din fața lui. Înghite în sec.
— Eu sunt, spune el. Jake, fratele tău mai mare. M-am întors.

EDDIE
— Nu, spun. Imposibil să fii tu.
Sigur e o glumă proastă. N-are cum altfel. N-are niciun sens. Jake era o epavă, un drogat. I-a furat tractorul tatei. A luat-o pe o cale greșită. N-are cum să fi ajuns așa ceva — nici mai mult, nici mai puțin decât *polițist*.
Dar *el* este. Chiar dacă e mai tras la față și mai în vârstă. Dincolo de asta, pot să-l văd pe băiatul din pozele aflate în albume. Ar trebui să știu. Doar m-am uitat la ele de suficiente ori, în camera mea, încercând să mi-l amintesc așa cum era și să-mi închipui cum ar arăta acum.
Iar acum știu.
Și, după noaptea trecută, mai știu și că nimeni nu e ce pare.
— Eddie, spune el emoționat, iar eu îi văd lacrimile din ochi. Nu-mi vine să cred. Știu că e o prostie... știu cât a trecut. Dar în mintea mea tu ești tot băiețelul blond care împroașcă apă din piscina lui gonflabilă. Doamne, ce-ți mai plăcea piscina aia!
Își acoperă ochii și îl văd cum trage tremurat aer în piept. Apoi tușește și se îndreaptă de spate. Îl văd adunându-se.
— Îmi pare rău. M-am gândit mult la asta. Dar cumva tot nu-mi vine să cred că stai în fața mea, bărbat în toată firea. Se zice că ești un erou, Eddie. Frățiorul meu! Am auzit ce-ai făcut. Cum ai salvat oameni azi-

noapte. Uite... știu că nu-i treaba mea. Știu că n-am niciun drept să-ți spun asta după atâta vreme, dar sunt atât de mândru de tine!
— Nu, rostesc iute. Nu sunt erou.
— Dar...
— Nu sunt.
— OK.
Jake încuviințează ca și cum are de gând s-o lase baltă deocamdată.
— Ascultă... Îmi închipui că ai o grămadă de întrebări.
Am așa de multe sentimente în același timp, atât de multe întrebări, că nici nu știu de unde să încep.
— Dar... dar unde ai fost? Am crezut că ești la închisoare... poate chiar...
Nu reușesc să rostesc *ai murit*.
— Și când colo... Uită-te la tine. Ești *bine-mersi*.
Cuvintele ies pline de furie. Ei bine, *sunt* furios. Dacă el e bine, la ce bun toate astea?
— Ah, Eddie. Nu sunt bine deloc. Sunt mai bine decât am fost. Presupun că se poate spune așa. Atunci aveam probleme. După ce le-am făcut mamei și tatei. După ce m-a dat tata afară. Dar n-a fost tot. S-a întâmplat ceva foarte rău, Eddie. N-aveam cum să mă mai întorc după aia. Și nu așa, pur și simplu.
— Știu. Știu despre femeia care a murit.

l se scurge culoarea din obraji.
— Cum? șoptește el.
— Mi-a spus ea.
Fac semn peste peluză spre Bella, care stă cu un paramedic care-i bandajează rana de la cap. Și ea se uită atent la noi. Nu: se uită țintă la Jake.
— Deci a venit, murmură el. Nu știam dacă o să vină, după atâta timp. Mă întrebam cum a făcut față, dacă a afectat-o la fel ca pe mine. Vezi tu, a trebuit să găsesc o modalitate să mă împac cu ce s-a întâmplat. Meseria asta e bună pentru mine. Să rezolv cazuri de crimă. A fost ca o... ispășire, presupun. Sunt specializat în cazuri vechi, Eddie. Scot la iveală adevărul despre crime care au rămas multă vreme nerezolvate. Caut dreptate. Poate ar fi trebuit să ghicesc că numai așa se putea sfârși totul, adaugă el ca pentru sine.
Își trece o mână peste părul tuns periuță și coboară privirea în pământ. Respiră sacadat și i se vede pieptul ridicându-se și coborând. În cele din urmă, pare să-și ia inima în dinți și mă privește în ochi.
— Am văzut cu ochii mei. Știu că șansele să obținem o acuzare într-un asemenea caz, după 15 ani, sunt aproape nule. Oamenii de genul ăsta scapă curați întotdeauna. Au cei mai buni avocați și relații la cel mai înalt nivel. Au...

convingerea că sunt invincibili. Ca și cum ar moșteni-o împreună cu restul averii.
Jake se strâmbă.
— M-au amenințat atunci... ne-au amenințat familia. Dar ce ironie idioată cu meseria mea, care înseamnă să rezolv crime, pentru numele lui Dumnezeu... și n-am fost niciodată în stare să fac nimic în legătură cu o crimă la care am fost martor.
Vocea i se schimbă — e mai aspră, mai furioasă.
— Știam că nu pot s-o las să scape nepedepsită...
Se oprește brusc și se uită peste umărul meu. Mă întorc și o văd pe Bella Springfield la doar câțiva metri depărtare.
— *Jake?*
El încuviințează și își drege glasul.
— Bună! A trecut ceva timp.
Dacă vrea să pară vioi, nu-i iese. Mă întreb dacă ei își aduc aminte când s-au văzut ultima dată. Doi adolescenți îngroziți.
Pentru o clipă, se privesc fix. Apoi Bella închide ochii și oftează de parcă tocmai a înțeles ceva.
— Tu ai fost, zice ea, privindu-l din nou. Nu-i așa? Tu mi-ai trimis tăieturile alea din reviste. Tu m-ai adus aici.
El încuviințează.
— Știai și tu ce făcuseră cu cadavrul. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaj atunci. Eram într-o formă foarte proastă...

Dar întotdeauna am regretat că n-am făcut nimic, că n-am spus nimic. Mai ales după ce am devenit polițist, mai ales când am ajuns să mă ocup de crimele nerezolvate. Și după aia s-a întors *ea* senină, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, și a spoit și locul ăsta, și trecutul. A pus ochii și pe terenul părinților mei. A început să-l revendice, prin consiliul local. Scrie tot pe website. Susține că de fapt e al ei. Și atunci te-am găsit pe tine.

Jake arată în direcția opusă și când mă întorc îl văd pe Owen Dacre ținându-și capul între mâini. Are fața ascunsă, dar pare complet distrus.

— El a fost primul pe care l-am contactat, continuă Jake. Primul pe care l-am adus înapoi, înaintea ta. Știu că pare o cruzime din partea mea. Dar n-am suportat gândul că și-a petrecut atâția ani crezând că mama lui și-a făcut bagajele pur și simplu și l-a părăsit.

— Dumnezeule... spune Bella. Sunt foarte proastă. Cum de nu mi-am dat seama? El e, normal că el e. Acum îmi dau seama. Dar eu l-am știut doar de Crevete. Bănuiesc că din cauza hainelor și a numelui.

Bella se strâmbă.

— Și pentru că s-a căsătorit cu ea...

Jake clatină din cap.

— Când scormonești trecutul în felul acesta... pot apărea consecințe la care nu te-ai gândit niciodată. Nu mi-a trecut prin cap că o să-i ascundă cine e de fapt. Încă mă gândeam că poate există vreo cale să iau legătura cu el, să-i spun ce s-a întâmplat. Dar s-a îndrăgostit de ea foarte rapid. Atunci mi-am dat seama că am nevoie de mai mult. Și te-am adus pe tine aici.
Bella clatină din cap, părând să fi rămas fără cuvinte. Apoi zice:
— Dar nu *știai* că voi veni. Nu știai dacă o să vină vreunul dintre noi.
— Firește că nu știam, încuviințează Jake. Dar am făcut tot posibilul să pun ceva în mișcare. Nu știam exact ce se va petrece, dar m-am gândit că s-ar putea să se întâmple *ceva*. Vezi tu, așa faci cu un caz nerezolvat. Te întorci la martorii principali, readuci în peisaj jucătorii-cheie. Faci tot ce poți. Te agăți de orice fir. Privești din toate unghiurile. Întorci totul pe dos din nou.
Se încruntă.
— Totuși, nu sunt sigur că aș fi putut să prevăd toate astea. Am...
Glasul i se frânge.
— Ce e? intervine Bella.
El aruncă o privire peste umăr, spre colegii lui polițiști, și coboară vocea:

— N-ar trebui să vă spun, pentru că ar putea să mă dea afară. Dar probabil că nu mai contează. Avem un cadavru la poalele falezei... Trebuie să așteptăm o identificare oficială, dar ea e, sunt convins.
O aud pe Bella inspirând adânc.
— Păsările au fost, spune Jake. Bătrânul Graham Tate jură că le-a văzut. Iar ea ținea o pană neagră în mână.
— E moartă?
Înghit cu greu, ca și cum mi-ar fi rămas ceva în gât.
— Vrei să zici că... Francesca Meadows e moartă?
— Da.
Jake dă din cap și mă privește cu atenție.
— Eddie? Te simți bine?
Vocea lui pare să vină de foarte departe. Fiindcă, brusc, parcă nu mai sunt aici. M-am întors acolo. Noaptea trecută...

SOLSTIȚIUL
EDDIE

Urmăresc forma argintie a mașinii deplasându-se prin întuneric pe aleea principală, spre porți. Cuvintele lui Nathan Tate îmi răsună în cap. „Dar ar fi trebuit să-l vezi. Chiar avea nevoie, nu știu de ce. Ceva care să-l facă să se simtă mai bine. Era al naibii de trist."

Mă gândesc la fratele meu pierdut. La tatăl meu nefericit. La familia mea distrusă de ce a făcut ea. Înțeleg ce vrea să spună Bella. Francesca Meadows e bogată, elegantă și a scăpat deja nepedepsită timp de 15 ani. Normal că o să scape din nou.

Ce pot să fac eu? Dar trebuie să fac *ceva*. N-am urât niciodată pe cineva. Însă după tot ce-am aflat, după tot ce-a făcut... Da. Cred că o urăsc.

Nu mai e mult timp. *Gândește, Eddie!* Drumul șerpuiește spre uscat o vreme, înainte s-o ia din nou spre mare și nu poți merge cu mai mult de 30 de kilometri la oră... cărarea de pe faleză e mai scurtă, mai directă. Poate încă există o șansă...

O iau la fugă spre parcarea pentru biciclete, care e doar la câțiva metri. Îmi înșfac bicicleta. În timp ce pedalez ca un nebun, trec pe lângă Nathan Tate, care n-are nicio șansă s-o prindă din urmă, și apoi mă dezechilibrez când îl văd pe Owen Dacre gonind spre porți și părând scos din

minți de furie. Mă clatin puțin când trec și de Michelle, care se uită la drum cu o expresie de-a dreptul furtunoasă. Iar când ies pe porți, cred că zăresc cu coada ochiului câteva siluete întunecate: mă privesc plecând.
Dar rămân toți în urmă și sunt singur. Pedalez ca de frica morții pe cărarea de pe faleză, derapând pe pietriș și printre gropi; dau din picioare, plămânii mă ard, transpirația îmi intră în ochi. Drumul e luminat de lună, care plutește, imensă și grea, deasupra apei întunecate. Mă doare pieptul și cred că o să vărs de efort. Dar nu pot să mă opresc. Nu știu decât că trebuie să ajung la timp.
Ajung în sfârșit în locul unde drumul revine pe faleză, lângă camping. Sar de pe bicicletă gâfâind. Mă uit în ambele direcții și încerc să aud ceva, deși aud în urechi bubuitul inimii. Nu se vede nici urmă de mașină. Am ajuns prea târziu. Probabil că a trecut deja. Dar atunci...
Da, aud huruitul unui motor. Văd licărirea farurilor peste o ridicătură a drumului, venind dinspre Conac. O sclipire argintie. Ea e. Inima îmi bate și mai tare. Asta e șansa mea.
Dar am nevoie de altceva, de ceva mai mult. *Eu* trebuie să fiu ceva mai mult. Mai mult decât banalul Eddie Walker, care nu poate să omoare nici măcar un păianjen

când îl roagă prietena lui. Am nevoie de ceva care s-o oprească.
Motorul se aude tot mai tare. N-am mult timp. Las bicicleta să cadă și atunci coșul se lovește de asfalt cu un sunet înfundat, iar eu îmi aduc aminte de masca, mantia și mănușile ascunse acolo. Mă gândesc la imaginea înspăimântătoare a siluetelor întunecate din pădure.
Ridic masca, doar că pare dintr-odată mai mult decât o simplă mască. Pare să vibreze cu o forță ciudată... sau poate că e doar tremurul mâinilor mele. E un moment în afara timpului, când mă opresc, mă uit la ea și mă întreb: oare îndrăznesc? Dar acum pare să fie că așa a fost scris. Singura cale.
O potrivesc pe față. Îmi trag mantia pe umeri și, deși aerul e înnebunitor de fierbinte și materialul negru e gros și greu, pare ciudat de rece pe umeri. Mă înfior, primul fior pe care l-am simțit toată noaptea.
Rămân să aștept. Aud un strigăt dinspre camping. Mă uit în spate. În razele lunii, îl zăresc pe bătrânul Graham Tate agățat de gardul exterior, cu o sticlă de whisky în mână, holbându-se la mine cu ochii mari, înspăimântați. După o clipă îmi dau seama că nu mă vede pe mine, nu-l vede pe Eddie, ci una dintre Păsări. Și e îngrozit.
Chestia asta pe care o... e acum mai mult decât o simplă pânză cu pene. Mă

transformă în cineva — ceva — diferit. Simt cum pătrunde în mine o forță întunecată. Iar când farurile trec de ultima curbă, ies în mijlocul drumului, ridic mâinile, mantia șfichiuiește în spatele meu, iar eu strig OPREȘTE! însă nici vocea nu mai e a mea. Se aude ca un țipăt — nu seamănă cu niciun sunet pe care l-am scos vreodată, cu niciun sunet pe care ar trebui să-l scoată vreun om.
Prin parbriz, îi zăresc fața și e și ea îngrozită.
Bun.
Pentru că nu mai sunt Eddie. Spaima a dispărut, îndoiala a dispărut. N-a mai rămas decât furia. Nu doar furia mea, pentru familia mea, care e un sentiment trist, banal și dureros. E ceva mai mare de-atât, mai mare decât mine: mai puternic, mai periculos. Captivant aproape. Ca și cum în adâncul sufletului mi-a fost aprins un foc. Aud în cap un croncănit care seamănă cu croncănitul sutelor de păsări care erau azi-dimineață pe peluză.
Mașina se tot apropie, dar încă nu s-a oprit. Sunt aici. N-o voi lăsa să treacă. Vine în viteză spre mine și aud tot mai tare huruitul motorului; poate că *nu* o să se oprească până la urmă. N-am timp să mă dau deoparte. Îi văd fața palidă prin parbriz, gura larg deschisă într-un țipăt. În ultima clipă, trage de volan și mașina

argintie se izbește în taluzul de pe marginea drumului, cu un clinchet de sticlă spartă. Urmează un moment de liniște și nemișcare totale. Și o clipă cred că asta e. Oare a...
Nu, acum deschide portiera și coboară de pe locul șoferului. Se întoarce și mă privește, e foarte speriată, se vede. Dar nu e suficient. Nu e suficient să fie speriată. Am nevoie de mai mult. *Păsările* au nevoie de mai mult. Croncănitul devine mai zgomotos, până se transformă în vuiet. Iar ea se îndepărtează în fugă de mine și poate că așa se simte o pasăre de pradă când vede un șoricel alergând prin iarbă, pentru că atunci când o văd fugind, nu simt decât cum furia devine mai intensă, cum nevoia devine mai intensă. Pornesc pe urmele ei. Și mă apropii, dar o ia printre rugii de pe marginea drumului, iar o voce mică din capul meu, ce-a mai rămas din Eddie, se întreabă *De ce pe-acolo? Nu pe-acolo...*
O iau printre rugi după ea și-i simt cum îmi sfâșie mantia, iar când aproape o ajung din urmă — mai am doar un pic — simt întuneric pe partea cealaltă, întuneric, spațiu și *nimic*, iar în ultima clipă ea se întoarce spre mine ca și cum s-ar fi răzgândit, întinde o mână și simt cum smulge o pană.
Încă un țipăt. Nici nu știu dacă e ea sau sunt eu, dacă e real sau e în capul meu, dar

brusc dispare.
Sunt singur la marginea falezei.
Miros de fum de undeva.
Și totul e tăcut, cu excepția sunetului făcut de vântul fierbinte care bate peste mare.
Oh, Doamne!

După două luni

EPILOG

OWEN

Am moștenit totul, pentru că sunt cea mai apropiată rudă. Un localnic, un băiat care a crescut într-un parc de rulote, un băiat cândva rușinat de sărăcia lui a devenit lordul de la Conac. Sau măcar ce a mai rămas din el.

Partea cu adevărat aiurea e că uneori îmi e dor de Francesca. Sau mai degrabă mi-e dor de Francesca pe care credeam că o cunosc. Mi-e dor de strălucirea ei. Apoi îmi aduc aminte că persoana aceea era doar o fantomă. O creație ingenioasă, de-a dreptul cinică. Și-atunci e ca și cum aș trăi pierderea ei pentru a doua oară.

Primul meu instinct a fost să vând, să scap, să nu mai am de-a face cu acest loc. L-am scos la vânzare și potențialii cumpărători au apărut imediat. De toate felurile: dezvoltatori imobiliari interesați să ridice complexuri de lux, administratori de fonduri speculative în căutarea unui loc de evadare în afara Londrei, câte un proprietar de hoteluri de lux, deloc descumpăniți de întreaga dramă și tragedie. Pentru că un astfel de loc, cu o priveliște de zile mari, nu apare foarte des.

Dar n-am putut. De bine, de rău, era locul de odihnă al mamei. Trebuia să fie ceva demn de ea.

Va fi primul meu proiect orientat spre marele public. În locul blocului de piatră străvechi o să fie o galerie ultramodernă, luminoasă, unde vor fi expuse exclusiv lucrările artiștilor locali. O destinație culturală nouă în acest loc izolat. Și un centru comunitar pentru familiile din zonă: o piscină, terenuri de tenis. Grădina împrejmuită cu ziduri a fost parcelată. Pădurea e iarăși deschisă complet publicului larg.

Am construit totul pentru ea. Pentru băiatul care am fost odată. Și pentru satul nostru. Pentru că Tome, până la urmă, a trecut de partea familiei mele. Mi-au înapoiat-o pe mama. Au avut grijă de-ai lor. Oamenii locului, oamenii nesemnificativi. Adevărații moștenitori ai acestui ținut.

EDDIE

Stau în camera mea și privesc în întuneric. Stelele strălucesc puternic în noaptea asta. Le văd bine de aici: Carul Mare, Carul Mic. Stelele, aceleași. Pădurea, aceeași. Eu... schimbat pentru totdeauna.

Din livingul de la parter se aude murmur de conversație. Un hohot de râs puternic, din inimă. Să fie... tata?! E un sunet foarte nefamiliar. Apoi mama spune ceva. Și-apoi o altă voce, una nouă și veche în același timp. Jake.

A venit acasă. După 15 ani, fratele meu mai mare a venit acasă. Suntem iar toți sub același acoperiș, o familie. Doar câteva ore o dată. Pași mici. Dar azi e duminică și a venit la prânz, apoi a rămas lângă foc, în living. Și e ciudat și superjenant uneori, ca și cum am încerca toți să jucăm rolurile unor membri de familie fără să fi învățat replicile. Jake și tata se întind după bolul cu sos în același timp, cerându-și scuze reciproc ca niște străini.

Dar suntem niște străini. N-o să căpătăm înapoi anii pierduți. Uneori îl surprind pe Jake aruncându-i câte o privire tatei și mă gândesc că nu l-a iertat. Nu încă. Poate că nu-l va ierta niciodată. Alteori, tata îl privește pe Jake cu o expresie îndurerată, rușinată, plină de mâhnire. Și știu că o să mai fie și altele... lucruri dificile, complicate, furioase, triste care trebuie

rezolvate, dar nu pot fi rezolvate până nu trec de stadiul de politețe între străini.
Însă astăzi toată lumea a vrut să se împace, așa că ne-am străduit: am trăncănit la o plăcintă cu mure, cu stomacurile deja pline de mâncare și de băutură. Jake spune cât de mult i-a lipsit budinca de casă făcută de mama, iar ei îi dau lacrimile și chiar întinde mâna să-i ciufulească părul... apoi Jack glumește că i-au lipsit până și cocoloașele din budincă și mama se preface că-l urechează. Ăsta — partea fericită — a fost momentul când a trebuit să mă scuz și am urcat la mine în cameră ca să fiu singur. Pentru că n-am nicio problemă cu stinghereala. Ba chiar o prefer. Pot să mă ascund în spatele ei, pot să ascund schimbarea din mine.
L-am surprins pe Jake privindu-mă ciudat o dată sau de două ori. Când am rămas doar noi doi, a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o ca și cum s-ar fi răzgândit sau ca și cum nu-și mai găsea cuvintele. Bănuiesc că o mai văzuse de multe ori în meseria lui: vinovăția.
Cea mai rea parte este că toată lumea din jurul meu crede că sunt erou. Îmi spune ce treabă bună am făcut în timpul incendiului, când i-am scos din flăcări... după ce m-am întors pe bicicletă la Conac, fiindcă n-aveam cum să mă duc acasă după ce se întâmplase. După ce făcusem.

Chiar avusesem de gând s-o fac? Știusem ce s-ar putea întâmpla când îmi pusesem mantia? Când am stat în mijlocul drumului ca s-o opresc? Când eu, Eddie Walker, am devenit un ucigaș?
Tresar când aud un ciocănit ușor la ușa dormitorului meu. Mama își vâră capul prin ușa întredeschisă înainte să răspund, fiindcă ea nu așteaptă niciodată, deși ai crede că, dacă a avut doi băieți adolescenți, a învățat că trebuie să ne lase măcar 30 de secunde înainte să intre.
— Ești bine, puiule? mă întreabă intrând în cameră.
Rămâne uitându-se la mine. Mă simt de parcă aș fi fost surprins făcând ceva dubios, chiar dacă nu făceam decât să stau pe pat și să mă uit în întunericul de-afară. Presupun că e din cauză că n-am avut timp să-mi pun masca la loc... vechea versiune a lui Eddie pe care trebuie să o pun zilele astea pe mine ca un costum.
— Da, răspund ușor răgușit.
— Plec la clubul de carte. Cred că Jake pleacă și el curând. Poate vrei să-ți iei la revedere.
— Sigur.
Așa cum l-am văzut pe Jake făcând de vreo două ori, mama deschide gura de parcă ar vrea să spună ceva. Dar o închide la loc. Nu-mi doresc decât să plece, ca să nu mai încerc din greu să mă prefac.

Și atunci îi scapă ceva din mână. Ceva care cade pe podea cu un bufnet. Ne uităm amândoi la mica formă întunecată de pe dușumea.
— Of! exclamă mama.
Stă puțin înainte să se aplece s-o ridice. Un moment care-mi dă ocazia să văd ce e: o mănușă lungă, din piele neagră. Deloc genul pe care îl poartă mama de obicei (știu, pentru că odată am economisit ca să-i cumpăr o pereche de mănuși bej din cașmir, pe care le poartă toată toamna și iarna). Dar nu de-asta simt cum mă ia frigul. Ci pentru că am mai văzut mănuși ca astea înainte.
— Mamă, ce e aia?
Mama ține o clipă mănușa în ambele mâini, de parcă ar cântări-o și ar hotărî ce să zică în continuare.
— Tu ai fost, rostește ea într-un târziu. Nu-i așa, puiule?
Pentru o clipă îngrozitoare mă holbez la ea, cu inima bătând nebunește, gata-gata să vomit. Oare vrea să spună că...
— Adică tu ai luat... lucrurile din dulapul de sub scară, nu?
Sunt pe jumătate ușurat, pe jumătate nedumerit. Le-am luat ca să-l împiedic pe tata să le folosească, să-l protejez. Tata, una dintre Păsările Nopții. Tata, care și-a ascuns masca, mantia și mănușile acolo.
Nu-i așa?

— O prostie să le ascunzi acolo, continuă mama clătinând din cap. Aveam nevoie de un loc de unde să le pot lua repede și unde să nu se uite taică-tu, iar el nu face curat niciodată. Din fericire, am găsit una de împrumut. Una dintre noi n-o purta în noaptea aia.
Nu tata. *Mama*. Mama mea era — *este?* — o Pasăre a Nopții.
Dar… nu. Nu se poate. Pur și simplu nu se poate. Mama stă acasă, în siguranță și confort, și face plăcinte și ne uităm împreună la emisiuni culinare. Mama nu se duce în pădure la miezul nopții, îmbrăcată cu mantie și cu mască pe față.
Dar poate că n-ar trebui să mă mai surprindă nimic acum. Întreaga lume s-a întors cu susul în jos. Nimeni nu mai e cine pare să fie. Nici chiar eu.
— Dar… încep eu, încercând să-mi găsesc cuvintele, dar neștiind de unde să încep, am crezut… puteam să jur că e tata…
— Ai crezut că tatăl tău e o Pasăre?
Mama oftează ușor.
— Tatăl tău se duce de multe ori seara într-una dintre anexe și joacă Fortnite — cred că așa se cheamă — până spre dimineață cu străini de pe internet. A trebuit să ne găsim amândoi o cale să ne trăim viața, știi? După tot ce s-a întâmplat.
— Tu…

Încă nu pot face față dimensiunii acestei noi dezvăluiri. Încep cu primul lucru care-mi vine în minte: sângele din pădure. Siluetele în mantii negre.
— Tu... *tu* l-ai omorât pe Ivor, taurul?
Mama oftează din nou.
— Ivor era bătrân și bolnav. Avea artrită la toate încheieturile și avea permanent dureri. A dus o viață bună și îi venise timpul. Și noi aveam nevoie de un sacrificiu pentru solstițiu. Pentru Ziua Morților, pentru Beltane... și toate celelalte. E o tradiție. Un sacrificiu de sânge, ca să ne aducă noroc în strădaniile noastre. Și aveam nevoie în mod special pentru solstițiul de anul ăsta.
Rămân cu ochii la ea. Nici măcar nu pare mama. Pare că altcineva — altceva — îi posedă trupul. Apoi se uită la mine și vorbește cu tonul ei firesc.
— Sincer, Eds. De câte ori mă uitam la bietul Ivor, parcă-mi spunea *ajută-mă*. A fost mai bine așa decât să ajungă la abator.
— Dar... dar tata părea atât de vinovat...
— Ah, tatăl tău *chiar* se simțea vinovat, pentru că nu-și mai amintea dacă lăsase poarta deschisă. A crezut că din cauza lui a scăpat Ivor. Băuse și știi și tu cum e când bea.
În timp ce vorbea, am mai potrivit o piesă de puzzle.
— Stai puțin. Adică, *de-aia* lucrai la hotel?

lmi aduc aminte de ea în uniforma albă, împingând căruciorul cu rufele pătate de sânge.
— Cearșafurile cu sânge pe ele...
Mama ridică din umeri.
— Ah, păi... da, mă pregăteam să mă duc să las un mesaj când am dat peste tine.
Capul mi se învârte când îmi amintesc noaptea din pădure cu Delilah, cu mult timp în urmă. Pana neagră de pe birou.
— Și bătrânul? Lordul Meadows?
— Pur și simplu, i-am făcut o vizită... sau două. Știi ce se spune despre cineva cu conștiința încărcată. Cine știe? Poate că până la urmă chiar poți să mori de frică.
Chipul Francescăi Meadows în noaptea aceea. Privirea fixă, gura deschisă într-un urlet...
— Asta — continuă mama ridicând mănușa neagră ca și cum n-ar fi doar o mănușă, și presupun că așa și este —, *asta* îmi dă un țel. Când îmi pun masca și mantia... mă transform în ceva diferit. Sunt puternică. Nu mai sunt doar eu.
Cuvintele ei răsună în tăcerea prelungită. Simt că mă privește, dar nu mă pot sili să mă uit în ochii ei.
lar în tăcerea aceea se aude ceva de jos: un alt hohot de râs sincer, din inimă, al tatei.
Mama se apropie și își pune mâinile pe umerii mei. Într-un târziu, reușesc să-mi ridic fruntea.

— Râsul ăla, spune ea. Înțelegi ce miracol e? Am crezut că n-o să-l mai văd niciodată pe tatăl tău fericit. În sfârșit, *în sfârșit*, familia noastră poate începe să se vindece. Și Tome a scăpat de un parazit letal. Fiindcă Păsările sunt ca natura. Și natura găsește mereu o cale.
Mama îmi cuprinde fața între palmele ei.
— Ah, băiatul meu drag. Nu plânge. Te rog, nu plânge.
După aceea, rămân în întuneric și tăcere, doar cu stelele privindu-mă. Și înțeleg ce a spus mama, că devii altcineva — altceva. Înțeleg, pentru că am simțit și eu în noaptea aceea.
Totuși, am ucis-o. Știu și asta. O simt ca pe o rană adâncă, undeva în adâncul meu, pe care n-o poate vedea nimeni altcineva. Orice-ar spune mama despre vindecare, nu știu dacă sau cum o să pot să-mi revin. Probabil că n-o să reușesc niciodată.
Dar aș face la fel dacă aș avea ocazia să mă întorc în timp? Da. Cred că da.

BELLA

Sorb din halba mică de bere la tejgheaua lipicioasă a barului și o ascult pe proprietară discutând cu doi clienți așezați pe scaunele de lângă mine.

— Din ce-am auzit, la investigație au descoperit că avea și ea în organism ce aveau și ceilalți, a zis bărbatul așezat la două scaune mai încolo. Deci conducea drogată și a avut o experiență nasoală, cu halucinații sau așa ceva. A sărit de pe faleză.

Nici măcar Francesca Meadows n-a reușit să invoce o cale de scăpare de data asta.

N-am obținut confesiunea pentru care am venit. Ușurarea după 15 ani de vinovăție chinuitoare, care mi-a schimbat viața. Dar poate că fusese o naivitate. După cum s-a dovedit, lupul își schimbase părul cu niște aiureli de *wellness* și olandă albă, dar năravul, ba.

Însă de fapt nu era vorba de mântuirea mea: acum știu. Am fost adusă aici pentru femeia — mama — îngropată într-un mormânt anonim din pădurea Tome. Ciudat. Pentru că Francesca fusese cea care zisese că n-aveam niciun țel. Iar în ultimii 15 ani, fusese ca ea. Însă venind aici, mi-am găsit țelul. Acum pot s-o privesc în ochi pe fiica mea. Poate că n-o să mai fiu niciodată eu însămi, dar pot să-i transmit ei ceva mai bun.

E momentul să-mi iau rămas-bun de la locul acesta; de aceea m-am întors în seara asta. Într-o oră o să mă întâlnesc cu Jake Walker, să ne plimbăm pe faleză de dragul vremurilor de demult. Doar doi oameni care s-au reîntâlnit pentru scurt timp, eliberați în sfârșit de umbrele trecutului.
Totuși, am nevoie să beau ceva ca să-mi fac curaj. A trecut ceva vreme... ca să nu mai pomenesc restul. Mai iau o gură de bere și mă concentrez din nou asupra conversației de la bar.
— Sigur ai auzit ce tot zicea bătrânul Tate, comentează bărbatul de lângă mine. Bagă mâna-n foc că *ele* au fost...
— Graham Tate nu știe nici ce zi e, intervine proprietara, așa că iartă-mă dacă nu prea cred în basmele astea. În plus, dacă are vreo importanță, chiar băiatul lui a depus mărturie că a văzut-o când a pus focul. Să-ți incendiezi propriul hotel... dacă nici asta nu-ți spune că era drogată de nu mai știa de ea, atunci zău, nu știu ce-ar putea să te convingă.
Cu Hugo și Oscar Meadows lăsați înăuntru să se sufoce. Chiar și pentru ea părea prea mult.
— Sigur, zice tipul de lângă mine, întorcându-se către amicul lui și strâmbându-se (dar parcă și ușor entuziasmat), ai văzut și tu cadavrul, amice.

— Da, încuviințează partenerul său de băutură, cutremurându-se. Veneam de la captura de dimineață. Urâtă treabă. Nu eram un fan al locului sau al familiei, dar n-aș dori nimănui un asemenea sfârșit.
— Ah, dar ai auzit și de fiul risipitor? Polițist, nici mai mult, nici mai puțin! Am crezut că n-o să mai vedem picior de Jake Walker vreodată. Familia aia o să aibă un Crăciun foarte ciudat.
— Șșș! îl înghiontește celălalt. E maică-sa aici, uite!
Le urmăresc privirea până la masa lungă din spate. Numai femei în jurul ei, o imagine oarecum nefirească în acest spațiu cu precădere masculin. Unele dintre ele de o anumită vârstă (multe fire de păr albe, doar câteva rădăcini neatinse de vopsea), discută pe ton scăzut.
Acum, că mă uit mai atent, sunt vreo două chipuri pe care cred că le recunosc. Nu era cea blondă, cea mai tânără dintre ele, managera de la Conac? Și asta e...? Da, văd gulerul alb: vicarul cu care m-am întâlnit deunăzi. Iar acum patroana iese de după bar cu o tavă de băuturi și o duce la masa lor, unde e întâmpinată de un cor recunoscător. Își trage un scaun și se așază și ea.
Primul dintre bărbații de la bar se întoarce și ridică din umeri, după care ia o gură de bere.

— Ce-i cu păsările astea bătrâne aici? Au umplut cârcluma.